

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1—15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1953 | ΑΡΙΘ. 13—14

Ο ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΤΗΣ 29ης ΙΟΥΝΙΟΥ

Τῇ 29 λήξαντος μηνός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν μέσῳ μυριάδων ἑορταστῶν ὁ τεθεσπισμένος ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἀποστόλου Παύλου Ἑσπερινός. Πολυμελής χορὸς ἱεροψαλτῶν ἔψαλλε τὰ τροπάρια τοῦ Ἑσπερινοῦ. Καὶ τὴν μὲν ἐνώπιον τῶν ἀρχαίων ἀεροπαγιτῶν καὶ τῶν ἀθηναίων πολιτῶν δημηγορίαν τοῦ Ἀποστόλου ἀνέγνω ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. Διονύσιος, ὁ δὲ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Ἀλέξιος εἶπε τὸν ἀκολουθοῦν λόγον:

Παῦλος! Ἄγνωστον ὄνομα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀποστόλων. Δὲν ἔχει παρακολοθηθεῖ ποτὲ τὸν Ἰησοῦν, δὲν ἔχει ἴδει τὰ θαυμάσια Αὐτοῦ· δὲν ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος Ἐκείνου τὰς ἀποκαλυφθείσας θείας ἀληθείας· δὲν ὑπῆρξεν οὔτε κἀν θαυμαστής ἐξ ἀκοῆς. Ἄπ' ἐναντίας ἢ πρώτη αὐτοῦ ἐπαφῇ μετὰ τῆς νέας θρησκείας τοῦ Θεανθρώπου ἐγένετο διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ εἰς τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ Στεφάνου.

«Περιτομῇ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος, ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος» (Φιλ. Γ' 5), κατὰ ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου, εἶναι ὁ ἀμείλικτος διώκτης τῶν ὁπαδῶν τοῦ Κυρίου. Τὸ ὄνομά του, Σαῦλος, ἐμποιεῖ τρόμον εἰς τοὺς ἀδελφούς. Κινεῖται, ἀγωνίζεται, ἀπειλεῖ, διώκει, φυλακίζει. Τὰ πάντα μηχανάται, διὰ τὴν καταπνίξιν τὸ νέον κίνημα, τὸ ὁποῖον φαντάζεται ἐξ ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι ἕως ὁ ἀπίστος· ἀντιθέτως, εἶναι ὁ πιστὸς εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων, ὁ ζηλωτὴς τῶν πατρικῶν παραδόσεων. Ὅ,τι πράττει, τὸ πράττει, λέγει, «κατὰ ζῆλον διώκων τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ, γενόμενος ἀμεμπτος». Δὲν γνωρίζει ἀκόμη ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε διακηρύξει «οὐκ ἤλθον καταλῦσαι τὸν Νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας, ἀλλὰ πληρῶσαι», καὶ φοβεῖται διὰ τὴν πατρίαν θρησκείαν. Εἶχε δυστυχῶς γεννηθῆ καὶ ἀνατραφῆ ὑπὸ τὸ σκότος τῆς παρερμηνευθείσης ὑπὸ τῶν Φαρισαίων Γραφῆς. Καὶ ἕως αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, αὐτὸς ὁ σκληρὸς καὶ ἀμείλικτος διώκτης, δεσπόζει, μετὰ τὸν Κύριον, ἐντὸς τοῦ χριστιανικοῦ στερεώματος.

Μίαν ἁγίαν μεσημβρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἐπορεύετο εἰς Δαμασκὸν ἄξων καὶ ταὺς ἐκεῖσε ὄντας δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα τιμωρηθῶσιν», «φῶς ἱκανὸν» ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διαλύει τῆς πλάνης αὐτοῦ τὸ σκότος. Ἐν τῷ Ναφ τῆς Ἱερουσαλὴμ μετ' ὀλίγον προσευχόμενος καὶ ἐν ἐκστάσει εὐρισκόμενος (Πράξ. ΚΒ' 17), βλέπει πλέον Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐδίωκε, καὶ ἀκούει αὐτὸν ἐντελλόμενον «πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε».

ᾠ! ἁγία ἡμέρα, ἡμέρα ἀσύγκριτος διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡμέρα κοσμοσωτήριος διὰ τὰ Ἔθνη. Παύει ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἢ θεία διδασκαλία τοῦ Ναζωραίου νὰ εἶναι προνόμιον τῶν ἐξ Ἰουδαίων, καὶ γίνεται πηγὴ ὕδατος ζωῆς ἐκαστοῦ ἀνθρώπου, γίνεται κτήμα πάσης ψυχῆς νοσταλγούσης τὴν ἀλήθειαν, ποθοῦσης τὸ φῶς καὶ θαυμαζούσης τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ζωοποιεῖ.

Αὐτὸς, τὸν ὁποῖον οἱ προφῆται προεκήρυξαν, εἶχεν ἔλθει «εἰς τὰ ἴδια», ἀλλ' «οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον». Τότε αὐτὸς ἀφίνει τὸν Ἰσραὴλ καὶ διαβαίνει ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ ὁράματος τῆς Δαμασκοῦ εἰς τὰ Ἔθνη, καὶ ἔρχεται διὰ τοῦ μεγάλου δράματιστοῦ.

Ὁ πρῶν διώκτης γίνεται σκευὸς ἐκλογῆς, καὶ δραματιστὴς Ἀπόστολος. Εἶναι ὁ μέγας πλεόν τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος!

Ὁραματίζεται τὸν νέον κόσμον, τὸν κόσμον τῶν ἐξ Ἑθνῶν χριστιανῶν, δραματίζεται ἕνα Χριστιανισμὸν ὄχι κεκλεισμένον εἰς τὰ τεῖχη τῆς Παλαιστίνης, ἀλλὰ αὐτὸν περικλείοντα ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁραματίζεται ἕνα Χριστιανισμὸν ὄχι συμβαδίζοντα, καὶ συνεπῶς φθειρόμενον καὶ ἐξαφανιζόμενον, μετὰ τὴν στενοκαρδίαν τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν ξηρότητα τῶν τυπικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, ἀλλὰ θριαμβεύοντα καὶ δεσπόζοντα διὰ τῆς χάριτος ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν καὶ τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος. Οἱ δραματισμοὶ τοῦ αὐτοῦ τὸν ὀδηγοῦσιν εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου. Κηρύσσει εἰς Ἀντιόχειαν, Ἀραβίαν, Κύπρον καὶ ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ μετὰ «τὸ δράμα» τῆς Τρωάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα. Ἐχων ἕως πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἡ κλῆσις αὐτοῦ εἶναι εἰς τὰ Ἔθνη, «ἐγὼ εἰμι Ἑθνῶν ἀπόστολος» (Ρωμ. 11. 13), δὲν ἱκανοποιεῖτο διδάσκων εἰς τὰς συναγωγὰς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ κατεδιώκετο, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἔδρασις Ἐκκλησιῶν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἱκανοποιεῖ τὸν Μέγαν Ἀπόστολον. Ὁ δραματιστὴς

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου πανηγυρισμὸς τῆς 29ης Ἰουνίου. — Ἀπονομή ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον. — Ὁρθόδοξος Βουλγαρική Ἐκκλησία ἐπίσημα ἔγγραφα. — Συνοδική Ἐγκύκλιος (724), περὶ τῶν Ἀρμενιστῶν «Ἱεροκηρύκων». — Μητροπολίτου πρὸς Ἀθήναιον Βασιλείου, Πρὸς Ἐπίσκοπον Λοκρίδος Ἀγαθᾶγγελον ἐκχώρησις δικαιωμάτων Βιωτίας Παϊσίου. — Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Φιλιππαιίου, Ἡ πάλαι διαλάμψασα Ἐπισκοπή Ρηγίου (Reggio). — Τάσου Ἀθ. Γριτσοπούλου, Ἡ ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου διορισθεῖσα πενταμελής Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς. — Πρωθιερέως Νικολάου Ν. Παπαδοπούλου, Ὑμνογράφου ἀδελφῶν ἕμων (Τριφίδιον). — Ἐπισκόπου Νύσσης Γερμανοῦ Πολυζωΐδου, Ἡ νέα ἀγγλικὴ συμπληρωμένη μετάφρασις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἢ γνωστὴ ὡς Revised Standard Version. — Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Καρανίδα, Ἡ θρησκεία εἰς Ρωσίαν, Μαντζουρίαν καὶ Κίνα. — Σ. Ἀγουρίδου, Τὰ προβλήματα τῶν νέων (ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς Συνεδρίου). — Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἐκθεσις ἐπὶ τοῦ Ἀπολογισμοῦ καὶ Γενικοῦ Ἰσολογισμοῦ τῆς χρήσεως 1951-1952. — Ἀνακοίνωσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. — Παρατηρήσεων Στήλη: Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Τὸ ἀδόκητον πραξικόπημα. Ἡ «Φωνὴ Κυρίου». Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Νὰ μὴ παροραθῇ. Ἐλευθέρα Κέρκυρα; Μαρτυρικός Ἀθανάσιος (?). — Χρονικά. — Βιβλιοκρισία. — Βιβλιογραφία.

ποθεῖ κατὶ τὸ μεγαλύτερον. Θέλει νὰ κατακτήσῃ ὀλόκληρον τὸν κόσμον, καὶ διὰ τὴν ἐπιτύχην τοῦτο χρειάζεται ἢ κατάκτησις τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐν προκειμένῳ Κεφαλὴ εἶναι ἢ πόλις τῶν πόλεων, ἢ «κατεῖδωλος» πόλις τῶν Ἀθηναίων. Ἐρχεται πρὸς αὐτήν, ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν κατακτήσῃ. Θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ζῶσι καὶ κινεῖνται εἰς τὸ κλεινὸν ἄστυ, οἱ ὅποιοι, παρ' ὄλην ἴσως τὴν σχετικὴν ὀπισθοδρόμησιν, ἔχουσι τὴν ἔνδοξον παράδοσιν καὶ τὸ φῶς τῶν ἐνδόξων προγενεστέρων αἰώνων. Ποθεῖ ὁ Παῦλος νὰ ἴδῃ τὸ προσδοκῶν Ἑλληνικὸν πνεῦμα νὰ ἐναγκαλιζέται τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας τοῦ Θεανθρώπου, διότι πιστεύει, ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι ἢ Νίκη, ἢ νίκη τοῦ Ἰησοῦ. Προπαρασκευάζει τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἀληθειῶν τῆς νέας θρησκείας εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἀθηναίων, «διαλεγόμενος ἐν τῇ συνχαγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πάσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας». Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, γινόμενοι ὄργανα τῆς θείας βουλῆς, ὀδηγοῦσι τὸν Παῦλον εἰς τὸν Ἀρείον Πάγον. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς, ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, τὴν ὁποίαν ἐκόσμουσαν τὰ ἱερά μνημεῖα τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς, εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς ἀπονομῆς τῆς ἀνωτάτης κατ' ἀνθρώπον δικαιοσύνης, ἐνώπιον τῶν κυριωτέρων ἐκπροσώπων τοῦ προηγμένου ἐλευθέρου, ἐπιστημονικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ πνεύματος, ὁ Παῦλος, χρησιμοποιοῦν ὡς σημεῖον ἐπαφῆς Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ τὸν εἰς τὴν πόλιν βωμὸν τοῦ «ἀγνώστου Θεοῦ», ἀποκαλύπτει ἀληθείας περὶ Θεοῦ καὶ κόσμου καὶ σχέσεως ἀνθρώπων μετὰ τῆς Θεότητος, τὰς ὁποίας μόνον αἱ Ἀθηναῖαι ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιληφθῶσι. Χρησιμοποιεῖ ρητὰ ἀρχαίων

Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, μεταχειριζόμενος τὸ ὄψος τῶν Ἀθηναίων ρητόρων τῶν κλεινῶν χρόνων, λαλῶν γλώσσαν, τὴν ὁποίαν ἀντελαμβάνοντο, κατακτᾶ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὴν προσοχὴν καὶ ἀρκετὰς καρδίας τῶν σκεπτικιστικῶν Ἀθηναίων. Ἡ βροντὴ τοῦ κηρύγματος ἐφθασεν εἰς τὰ βάθη τῶν ψυχῶν τῶν ἀκροατῶν. Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Δάμαρις καὶ τινες ἄλλοι εἶναι οἱ πρῶτοι πιστοί. Ἀλλὰ καὶ ἡ φράσις ἀρκετῶν ἀκουσόμεθ' αὐτοῦ σου καὶ πάλιν δεικνύει, ὅτι ὁ σπόρος τοῦ Ἐθαγγελίου δὲν ἐπεσεν οὔτε ἐπὶ τὴν ὁδόν, οὔτε ἐπὶ τὴν πέτραν, ἀλλ' ἐπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν. Ἡ μετέπειτα ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι τὸ τρανώτερον μαρτύριον τῆς πραγματικότητος ταύτης. Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς δημηγορίας τοῦ Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ Χριστιανισμὸς ἐνοῦται ἀρρήκτως μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἀναπηδᾷ ὁ νέος Ἑλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμὸς, ὁ ὅποιοι ἔχει προορισθῆ ὑπὸ τῆς θείας βουλῆς νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ τὰ βήματα τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλου ποῦ νὰ γίνῃ ἢ ἐνωσις αὐτῆ εἰ μὴ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Οὔτε ἡ Ἱερουσαλήμ, «ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν», ἢ καὶ σταυρώσασα καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον, οὔτε ἡ Ρώμη, ἢ θεοποιούσα τοὺς αὐτοκράτορας, ἢ ὑποδεχθεῖσα μετὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ στάδια καὶ τὰς κατακόμβας τοὺς χριστιανούς, ἢ δώσασα Πιλάτον καὶ Νέρωνα, ἦτο δυνατόν νὰ γίνωσι χόαναι συνενώσεως θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ ἀναδείξεως νέου τρόπου πνευματικῆς ζωῆς. Μόνον τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθηναίων, τὸ καταλλήλως προετοιμασθὲν ὑπὸ τῶν μεγαλυτέρων, ἢ μᾶλλον τῶν ἀσυγκρίτων καὶ μοναδικῶν πνευμάτων τοῦ κόσμου, τῶν φιλοσόφων καὶ τραγικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἦτο τὸ πρόσφορον καὶ ἐνδεδειγμένον διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν συνένωσιν καὶ δημιουργίαν.

Ἐδῶ ἠδδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ τελεσθῇ τὸ θαῦμα τῆς βουλῆς τοῦ Ὑψίστου, ὅπως ὄργανον αὐτῆς ἀναδειχθῇ ὁ Παῦλος!

Μακαριώτατε, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀδελφοί! Τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἀποστόλου τὴν μνήμην τελοῦσα σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, προσήλθεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Βράχου, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν ἀτίδιον εὐγνωμοσύνην ὄχι μόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ περιουσιοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ γλώσσα καὶ τὸ πνεῦμα ἐγέναντο αἱ πτέρυγες, διὰ τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα τοῦ Θεανθρώπου μίαν ὥραν ἐνωρίτερον ἐκάλυψε τὸν οὐρανὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Μεγάλου Παύλου εἶναι διὰ τὰς Ἀθήνας ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τοῦ γεγονότος τῆς δημηγορίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου Βράχου, καὶ συνεπῶς ἢ προσέλευσις ἡμῶν ἐνταῦθα δέον νὰ ἔχῃ ὡς κίνητρον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν πόθον ἀπονομῆς τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πλήρη κατανόησιν ἐκ μέρους ὄλων τῆς σημασίας διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τὸν κόσμον τοῦ ἐδῶ γενομένου κηρύγματος αὐτοῦ.

Ἡ ἐδῶ ἀφιξίς τοῦ Παύλου καὶ ἡ νίκη, τὴν ὁποίαν κατήγαγεν, εἶναι γεγονότα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦσι

τεραστίας υποχρεώσεις δια τούς επιγενομένους Ἑλληνας Χριστιανούς. Εἴθε νὰ εἶχομεν πάντοτε ὅλοι οἱ οἰκοῦντες τὸ κλεινὸν ἄστυ, ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου πιστοῦ, συναίσθησιν καὶ συνείδησιν τῆς ἀξίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν γεγονότων. Ἐὰν περιοριζώμεθα εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ πανηγυρικοῦ τούτου ἔσπερινοῦ, μὲ οἰανδήποτε αὐστηρὰν ἐκκλησιαστικὴν τυπικὴν τάξιν, καὶ εἰς κατανοκτικὴν παρακολούθησιν αὐτοῦ, ἄνευ κατανοήσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν πανηγυριζομένων γεγονότων, τότε ἀσφαλῶς ἡ Ἰουδαϊκὴ προσήλωσις εἰς τοὺς τύπους τῆς θρησκείας ἐξακολουθεῖ καὶ ἐν τῷ χριστιανικῷ οἰκοδομήματι, πρᾶγμα ἐπικίνδυνον, δεδομένου ὅτι αὐτὸς ὁ ζῆλος πρὸς τὸν τύπον εἴχε καταστήσει τὸν Σαῦλον διώκτην τοῦ

Χριστιανισμοῦ, ἐνῶ ἡ κατανόησις, μετὰ τὸ δράμα τῆς Δαμασκοῦ, τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου, μετέβαλε τὸν εἰς τὸν Μέγαν, τὸν ἀσύγκριτον Παῦλον.

Ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου κληρικοί καὶ λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μακρὰν συμπροσευχόμενοι ἡμῖν ἐν τῇ εὐσήμε τούτῃ ἡμέρᾳ, τὴν ὁποίαν γενέθλιον τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν, μίαν προσευχὴν ἄς ἀναπέμψωμεν τῷ Κυρίῳ, ὅπως φωτίζη καὶ κατευθῆναι τὰ δῆματα ἡμῶν καὶ τοῦ κόσμου δλοκλήρου ἐν τῇ ζωῇ διὰ τοῦ θείου ἐκείνου Φωτός, τὸ ὅποιον μετέφερον ἐδῶ ὅχι ὁ διώκτης καὶ ἄγνωστος, ἀλλ' ὁ ὀραματιστῆς καὶ ὁ εἰς τοὺς αἰῶνας γνωστὸς καὶ ἀθάνατος Παῦλος.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

Ἄμα τῇ λήξει τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων κ. Ν. Γεωργόπουλος προσελθὼν ἐνώπιον τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Εἶμαι ἰδιαίτερος εὐτυχής, ἐκπροσωπῶν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς ἱστορικῆς ταύτης πόλεως, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν νὰ Σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀθηναίων, κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ, τῆς 11ης Μαρτίου 1953, ἀπένειμεν Ὑμῖν τὸ Χρυσὸν Μετάλλιον τῆς πόλεως διὰ τοὺς ἐπὶ πενήκοντα συναπτὰ ἔτη ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος ἀγώνας Σας.

Ἡ ὑψίστη αὐτὴ τιμὴ, ἡ ἀπονεμομένη εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, εἶναι ἐλάχιστον δῆγμα ἐκτιμήσεως τοῦ ὅλου Ὑμῶν ἔργου. Διότι πράγματι, Μακαριώτατε, εἶναι τοῦτο τόσον λαμπρὸν, τόσον ἔξοχον, τόσον ἐθνωφελές, τόσον μέγα, ὥστε νὰ μὴ εὐρηται ἀνάλογος διὰ τὴν ἐπιβράβευσίν του τρόπος.

Ἡναλώσατε, Μακαριώτατε, ὅλας Σας τὰς δυνάμεις, διανοητικὰς, ψυχικὰς τε καὶ σωματικὰς, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν αἰώνιαν Ἑλλάδα καὶ ἠροδητε εἰς τὸ ὕψος τῶν μεγάλων τοῦ Γένους Ἱεραρχῶν.

Δέομαι, Μακαριώτατε, ὅπως ὁ Ὑψιστος Σᾶς διαφυλάτῃ ἐν ὑγείᾳ καὶ μακροημερεύσει, ὥστε ἐπὶ πολλὰ, πολλὰ ἔτη ἀκόμη νὰ συνεχίσητε τὸ φωτεινὸν Σας ἔργον.

Ἀκολούθως ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Νικολόπουλος προσεφώνησεν οὕτω:

Μακαριώτατε,

Τιμῶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἀπονομῆς αὐτῷ τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς πόλεως, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλέξῃ καταλληλοτέραν ἡμέραν καὶ καταλληλότερον χῶρον διὰ τὴν ἀπονομὴν ταύτην. Ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπου πρὸ χιλίων ἐννεακοσίων δύο ἐτῶν ὁ Μέγας Ἀπόστολος ἦλθεν, ἵνα ἀναπτύξῃ εἰς τοὺς πιστεύοντας τῷ Ἀγνώστῳ Θεῷ Ἀθηναίους τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Σήμερον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χώρου τιμᾶται ὁ μέγας Ἱεραρχὴς καὶ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σπυρίδων, ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων, ὁ τὸν βίον του ἀναλώσας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους.

Διὰ τῆς γιγνομένης σήμερον ἀπονομῆς τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς πόλεως τιμᾶται ἡ ἰδία ἡ πόλις, ἐπιτελοῦσα καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν, ἀναγνωρίζουσα τὰς ὑπηρεσίας τοῦ τιμωμένου.

Μακαριώτατε,

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων, ταπεινὸν Ὑμῶν τέκνον, μὲ συγκίνησιν, εὐλάβειαν, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφάνειαν, παρακαλεῖ Ὑμᾶς, ὅπως ἀποδεχθῆτε τὸ ἀπονεμηθὲν Χρυσὸν Μετάλλιον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀπαντῶν ὁ Μακαριώτατος, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἐγνωμόνως ἀποδεχόμενος τὸ ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἀπονεμηθὲν εἰς ἐμὲ Χρυσὸν Μετάλλιον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐνδόξου πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, θεωρῶ τὴν τιμὴν ταύτην γινομένην ἐν τῷ προσώπῳ μου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, ἧς ἡ ἱστορία εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆςδε τῆς θεοτιμῆτου καὶ θεοφρουρήτου πόλεως.

Εἶναι ὄντως ἱερὸς καὶ θεοτίμητος ὁ χῶρος αὐτὸς ἐδῶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ ταυνπτέρου ἀετοῦ καὶ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, κηρύσσοντος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Εἶναι μακαρία ἡ γῆ τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι ἐπιάνθη διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως ταύτης καὶ μάρτυρος Λεωνίδου. Εἶναι ἅγιον τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἐβράχη διὰ τοῦ ἰδρωτός τῆς ἐργασίας τῆς Ἁγίας Φιλοθέης καὶ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μαρτυρίου τῆς.

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς Ἐκ-

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ
(ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
'Αριθ. 2382

Σόφια. Τῆ 30 Μαρτίου 1953

Τῷ Μακαριωτάτῳ Σπυρίδωνι
'Αρχιεπισκόπῳ 'Αθηνῶν

'Α θ ἡ ν α ς

Μακαριότατε,

Βαθύτατα εὐτυχεῖς ἐν Κυρίῳ, οἷς ἀναγγέλλομεν ὅτι τὴν 8ην μέχρι τῆς 10ης προσεχοῦς Μαΐου ἐν Σόφια, πόλει προστατευομένη ὑπὸ τοῦ καλοῦ Θεοῦ, πρωτεύουσα τῆς Βουλγαρικῆς Δημοκρατίας, θὰ συνεδριάσῃ, συμφώνως τῇ ἀποφάσει τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Ορθοδόξου Βουλγαρικῆς 'Εκκλησίας, 'Εκκλησιαστικὸν Συμβούλιον. Τοῦτο θέλει ἀσχοληθῆ μερικὰ ζητήματα διοικητικῆς τάξεως τῆς 'Εκκλησίας καὶ κυρίως μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου τῆς 'Αγ. ἡμῶν 'Εκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ θρόνος χηρεύει πρὸ πενταετίας. Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ μέλλοντος νὰ ἐκλεγῆ Βουλγάρο Πατριάρχου θὰ γείνη τὴν 10ην Μαΐου, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τοῦ 'Αγ. 'Αλεξάνδρου Νέβσκυ.

Ὡς γνωρίζει ἡ 'Υμετέρα Μακαριότης, ἡ 'Ορθόδοξος Βουλγαρικὴ 'Εκκλησία, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη τῆς βασιλείας τοῦ Τσάρου Πέτρον (927—969), ἐπέτυχεν τὸ Πατριαρχικὸν ἀξίωμα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ. 'Εξηκολούθησε νὰ ἔχη τὸ ἀξίωμα τοῦτο μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Τυρνόβου καὶ τῆς κατακτήσεως τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ 1393. Ὁ τελευταῖος Βούλγαρος Πατριάρχης 'Αγ. Ἐθνόμιος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ εἰς τόπον ἀγνωστον μέχρι σήμερον ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Μετὰ τὴν παλινόρθωσιν τῆς 'Ορθ. Βουλγαρικῆς 'Εκκλησίας τῷ 1872 καὶ μέχρι μιᾶς ἐποχῆς πολὺ προσφάτου, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ 'Ἐξάρχου, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορικὴ ἐξήγησις εὐρίσκειται εἰς

κκλησίας εἶθε νὰ σκέπη πάντοτε τήνδε τὴν περίπυστον καὶ περίδοξον πόλιν, τὸ «ἰοστεφὲς Ἄστυ», τὸ «ἱερόν πτολίεθρον», τὴν «παίδευσιν» τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδος, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ νέου 'Ελληνισμοῦ.

Ὁ Παρθενών, ὡς ναὸς τῆς 'Αθηνᾶς καὶ ὡς ἐκκλησία τῆς Παναγίας, θὰ εἶναι πάντοτε τὸ τέλειον δεῖγμα τῆς θεοσεβείας καὶ τῆς ἀνατάσεως τοῦ ἑλληνο-χριστιανικοῦ πνεύματος, καὶ τὸ ἱερόν δένδρον τῆς 'Ακροπόλεως, ἡ αἰωνόβιος καὶ καλλίκαρπος ἐλαία, θὰ ἀποτελῆ τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πολιτιστικῆς καρποφορίας τοῦ εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐγκεκεντρισμένου 'Ελληνισμοῦ.

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ μεταλλίου ἀνεκρούσθη ὁ ἔθνικὸς ὕμνος.

Ὁ τε πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς καὶ ἡ τελετὴ τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου μετεδόθησαν καὶ ραδιοφωνικῶς.

τοὺς ἱστορικοὺς ὄρους, τοὺς λίαν γνωστοὺς τῇ 'Υμετέρᾳ Μακαριότητι, καὶ εἰς τὴν εὐλαβῆ ἔκφρασιν πρὸς τὸν ἅγιον Οἰκουμενικὸν Θρόνον. Οἱ ὄροι μετεβλήθησαν πρὸ μακροῦ καὶ κυρίως ἀφ' ὅτου ἡ Μήτηρ 'Εκκλησία, μεριμνῶσα περὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ φωτισθείσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἐπανάφερε τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1945 τὴν κανονικὴν καὶ πνευματικὴν ἐνότητα μετὰ τῆς ἀγ. 'Εκκλησίας ὁλοκλήρου τοῦ Βουλγαρικοῦ Λαοῦ καὶ ἀπεφάσισεν ὅτι τὸ παλαιὸν καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένον ἀξίωμα τῆς ἀγ. ἡμῶν 'Εκκλησίας θὰ ἀποκαθίστατο ὡς προβλέπει τοῦτο καὶ ὁ κανονισμὸς αὐτῆς.

Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πανήγυριν τῆς 'Αγ. ἡμῶν 'Εκκλησίας εὐσεβᾶτως καλοῦμεν ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τὴν 'Υμετέραν Μακαριότητα. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ταπεινὴ μᾶς πρόσκλησις θὰ γίνη εὐμενῶς δεκτὴ ὑπὸ τῆς 'Υμετέρας Μακαριότητος, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου καὶ ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ τύχωμεν ἐθνοικῆς ἀπαντήσεως, ἵνα ἡ χαρὰ τῶν 'Αδελφῶν 'Εκκλησιῶν ἑορτασθῇ ἀπὸ κοινοῦ ὑφ' ὁλοκλήρου τῆς Οἰκουμενικῆς 'Εκκλησίας.

Θὰ σᾶς εἴμεθα ὑπόχρεοι ἂν ἠθέλετε μᾶς πληροφορήσῃ ἐγκαίρως περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς ὁμετ. Ἀντιπροσωπείας.

'Επικαλούμενοι τὰς ὑμετέρας εὐχὰς διατελοῦμεν ταπεινὸς ἐν Κυρίῳ

ΚΥΡΙΑΛΟΣ

Μητροπολίτης Πλόβδιβ

Τοποτηρήτης Πρόεδρος τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου
τῆς 'Ορθοδόξου Βουλγαρικῆς 'Εκκλησίας

Τ η λ ε γ ε ρ ἄ φ η μ α

Σόφια 22 'Απριλίου

Θὰ εἴμεθα λίαν εὐγνώμονες 'Υμετέρᾳ Μακαριότητι ἐὰν εὐηρεστῆτο ἀπαντήσῃ ἐγκαίρως εἰς εἰδικὸν μῆνυμα τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου δι' οὗ ἀγγέλλομεν ἐνθρόνισιν τοῦ ἐκλεγησομένου Πατριάρχου τῆς 'Ορθοδόξου Βουλγαρικῆς 'Εκκλησίας, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν τὴν 10ην προσεχοῦς Μαΐου, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἐσεσθε ὁ λίαν ἀγαπητὸς ἡμῶν ξένος εἰς τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν.

Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως ΚΥΡΙΑΛΟΣ
Προσωρινὸς Πρόεδρος τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν

'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ Πάσης 'Ελλάδος

Κ Υ Ρ Ι Α Λ Ο

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Πλόβδιβ 'Αναπληρωτῇ
Προέδρῳ 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Ορθοδόξου Βουλγαρικῆς
'Εκκλησίας.

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

'Ἡ περὶ ἡμᾶς 'Αγία καὶ 'Ιερὰ Σύνοδος ἐν συνεδρίαις αὐτῆς ἔλαβε γνώσιν τῆς τε δι' ἀριθ. 2387/10 Μαρτίου ἐ. ἔ. ὑμετέρας ἐπιστολῆς, καὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος 'Απριλίου ὑμετέρου τηλεγραφήματος, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ὑμετέρας 'Εκκλησίας ἵνα ἡ καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησία τῆς 'Ελλάδος παρᾶσθῃ δι' ἀντιπροσώπων αὐτῆς εἰς τὴν ἀνάδειξιν καὶ ἐνθρόνισιν Πατριάρχου τῆς Βουλγαρι-

κῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν τὴν 10ην παρελθόντος μηνὸς Μαΐου, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέβσκυ.

Διὰ τηλεγραφήματος δὲ ἀποσταλέντος ὑμῖν διαγνώμη καὶ ἀπόφασίς τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐγκαίρως δ' ὡς ἐλπίζομεν ληφθέντος παρ' ὑμῶν, ἐγνωρίσαμεν τῇ ὑμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ὅτι «λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι παραστήναι» εἰς τὴν «εὐροτὴν» ταύτην τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκτενέστερον δὲ ἀπαντῶντες εἰς τὴν πρόσκλησιν ὑμῶν ἐκείνην, ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ ὑπομνήσωμεν τῇ καθ' ὑμᾶς Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι ὅτε κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1945 ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία, κανονικῇ αἰτήσῃ αὐτῆς ἐπέτυχε τὴν ἐπανασύνδεσιν τῶν κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων αὐτῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως, καί, κατὰ συνέπειαν, καὶ μετὰ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μεγάλην ἐχάρη χαρὰν ἐπὶ τῷ ὄντως εὐχαρίστῳ ἐκείνῳ γεγονότι, καὶ ἠδυσχρίστῳ τῷ Σωτήρι Θεῷ ἐπὶ τῇ, προνοίᾳ αὐτοῦ, ἐπαναγωγῇ τῆς ἀδελφῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν οὐρανόθεν χορείαν τῶν ἐχουσῶν κανονικῶν μετ' ἀλλήλων σχέσεων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ τῶν ὡς εἰρηται Ἁγίων Ἐκκλησιῶν οἰκογενεῖα δέον ἐνόησε νὰ κυριαρχῇ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐνόησε τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, ἐνσαρκουταὶ ἡ εὐχὴ τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν».

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων ὁμως τούτων τῶν ἡμερῶν ἀποφασίς τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς αὐτοανακηρῦξιν εἰς Πατριαρχεῖον, ἀνευ τηρήσεως, τῶν ἀπὸ αἰῶνων κρατούντων ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις κανονικῶν ὄρων καὶ προϋποθέσεων, ὡς νέφος ἐπεφάνη ἀπροόπτως, σκιάζον τὸν πρότερον αἰθροιάσαντα ὀρίζοντα τῶν σχέσεων τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων τοῦ Χριστοῦ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Τούτου ἕνεκεν, ἀποφασίς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἐκφράζομεν καὶ αὖθις τὴν λύπην τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ ἀποφασίσει τῆς ὑμετέρας τοιαύτης, καθ' ἣν οὐχὶ κατὰ τρόπον ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῇ κεραιτηκῆν τάξει καθοριζόμενον, ἡ Ὁρθόδοξος Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία τὴν εἰς Πατριαρχεῖον ἀνάδειξιν αὐτῆς ἐπέδωξε νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ λύπη δ' αὕτη τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἀναγεται κυρίως εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἐκ τῆς οὕτως ἀνακηρύξεως εἰς Πατριαρχεῖον τῆς Ὑμετέρας Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, αἱ κανονικαὶ σχέσεις τῶν τμημάτων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν διασαλεύονται, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἐνόητος αὐτῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καθ' ἐκάστην αὐτὰ δέονται τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτήρος ἡμῶν.

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἀγαπητὸς
ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ
'Αθήναι τῇ 23 Ἰουνίου 1953.

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ (724)

Περὶ τῶν Ἀρνελλιστῶν «Ἱεροκλήρων»

'Αριθ. { Πρωτ. 249
Διεκπ. 874

'Αθήνησι τῇ 26ῃ Ἰουνίου 1953

Πρὸς
τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πολλάκις μέχρι σήμερον ἡσχολήθη μετὰ τοὺς κηρύσσοντας συμφώνως πρὸς τὰς θερησκευτικὰς ἀπόψεις τοῦ Ἰωάννου Ἀρνέλλου.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, γνωστοὶ παρ' ἡμῖν ὡς Ἀρνελλισταί, καθὰ ἔχει διαπιστώσει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, διαφωνοῦσιν εἰς τινὰ δογματικὰ σημεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἅτινα ἀπασχολοῦσιν αὐτὴν εἰσέτι, καὶ ἐπειδὴ οὗτοι στεροῦνται διπλώματος θεολογικῆς μορφώσεως, διὰ τοῦτο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἤχησε εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς ἵνα εἰς τοὺς λεγομένους Ἀρνελλιστὰς «Ἱεροκλήρους», ὡς αὐτοτιτλοφοροῦνται, ἀπαγορεύητε τὸ κήρυγμα ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ὑμῶν, μέχρι τῆς ὁριστικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, εἰς ἣν καὶ παρεπέμφθη, συνφῶν τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Πρόεδρος
† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐλασσῶνος ΚΑΛΑΪΝΙΚΟΣ
† Ὁ Δράμας ΓΕΩΡΓΙΟΣ
† Ὁ Πατρῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Ἀρχιεραρχαμμεύς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΛΟΚΡΙΔΟΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΝ

ΕΚΧΩΡΗΣΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΒΟΙΩΤΙΑΣ ΠΑΪΣΙΟΥ

Β'.

»Ταῦτα, συμφωνησάντων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, δμνύομεν ἐν ἑαυτοῖς, ὅτι θέλομεν διατηρήσει τὴν διαληφθεῖσαν συμφωνίαν ἀπαράβατον, ἔτι καὶ τὰ λεγόμενα φαμελιὰτικα ὑπάγονται εἰς τὸν Ἅγιον Λοκρίδος, χορηγούμενα εἰς τοὺς ὑπηρέτας του. Περὶ δὲ τῆς εἰς κάθε χωρίον μεταβάσεως τοῦ Ἁγίου Λοκρίδος πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ εὐλογίαν τῶν κατοίκων, μένει ἀπροσδιοριστως, διαφυλάττων; πάντοτε τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

Ἐγένοντο τὰ δύο ἕμοια καὶ ἐδόθη θατέρῳ ἀνὰ ἓν.

Ὁ Μητροπολίτης Βοιωτίας Παῖσιος ἀποφαίνεται

Ὁ Μητροπολίτης Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος.

Τὴν οὕτως μεταξὺ τῶν Ἱεραρχῶν τούτων γενομένην συμφωνίαν ἀπέστειλαν πρὸς τὸν διοικητὴν Βοιωτίας, ἐκδώσαντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2284/23/5/843 διαταγῆς «πρὸς τοὺς δημάρχους τῆς ἐπαρχίας Λεβαδείας» τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον.

«Μὴ δυνάμενος ἕνεκα τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀσθενείας ὁ Βοιωτίας Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης νὰ περιέλθῃ μένος του πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν κανονικῶν

Ἐπισκοπικῶν δικαιωμάτων του, καθιστᾶ ἀντιπρόσω-
πόν του κατ' ἔγκρισιν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸν
Λοκρίδος Σεβ. Μητροπολίτην Ἀγαθάγγελον.

Οὗτος ἐξέρχεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατ' αὐ-
τὰς καὶ πληροφορεῖσθε κ. Δήμαρχε νὰ προτρέψητε
ἄφ' ἑνὸς ὅσον τὸ δυνατόν καὶ καταλληλότερον τοὺς
ὑφ' ὑμᾶς δημότας νὰ πληρώσουν ἀνυπερθέτως τὰ κεκα-
νονισμένα ἐπισκοπικὰ τοῦ Βοιωτίας δικαιώματα, καθυ-
στεροῦντα καὶ μέλλοντα, νὰ συντρέξωσιν εἰς τοῦτο
τὸν ἐξερχόμενον Μητροπολίτην καὶ ἐνεργεῖτε καὶ
ὑμεῖς πᾶν ὅ,τι τῆς δυνάμεώς σας πρὸς συνδρομὴν τῆς
εἰσπράξεως.

Σὰς παρατηροῦμεν ὅμως, ὅτι ὅστις δήποτε ἐξ ὑμῶν
ἐναντίον τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἀρνηθῆ ἢ ἀποποιηθῆ
τὰς συνδρομὰς ἢ δὲν συντελέσει ἄλλαις δυνάμεσι καὶ
δὲν παρακινήσει τοὺς δημότας διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν
Ἐπισκοπικῶν τούτων δικαιωμάτων, θέλει μᾶς φέρει
εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ τὸν τιμωρήσωμεν αὐστηρῶς.

Ἐπὶ τῷ τέλει τούτῳ ἀπαιτοῦμεν νὰ μᾶς ἀναφέ-
ρητε ἕκαστος περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης πρὸς γνῶσιν
μας, ἢ δὲ παραμικρὰ καθυστέρησις τῆς τοιαύτης εἰδο-
ποιήσεως θέλει ἀναμφιδόλως μᾶς δώσει νύξιν τῆς ἀμε-
λείας».

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο· ἀλλὰ παρεχώρησε, τῷ Λο-
κρίδος, ὁ Βοιωτίας καὶ τὰ χωρία Μαρτίνου καὶ Ἐξαρχο-
ν ὡς δεικνύται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2412/462/5/12/843
«Πρὸς τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἱερεῖς, ἐντιμοτάτους δη-
μάρχους Μαρτίνου, παρέδρους καὶ λοιποὺς κατοίκους
Μαρτίνου καὶ Ἐξάρχου» ἐγκυκλίου, ἐν ἣ ἰσχυρῶς λέγει τὰ
ἑξῆς. «Ἐπειδὴ τὰ χωρία σας εἶναι εἰς ἀπόκεντρον
μέρος καὶ δὲν δύναμαι ὡς ἐκ τούτου καὶ ὡς ἐκ τῶν
γηράτων μου νὰ ἔρχωμαι κατ' ἔτος νὰ σᾶς ἐπισκέ-
πτωμαι ἀρχιερατικῶς καὶ ἐπειδὴ ἄφ' ἑτέρου δυσκο-
λεύεσθε καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ νὰ ἔρχεσθε ἐνταῦθα διὰ τὰς
ἐκκλησιαστικὰς σας ἀνάγκας, διὰ ταῦτα παρεκάλεσα
τὸν Πανιερώτατον Ἅγιον Λοκρίδος Σεβ. Μητροπολί-
την νὰ ἀναδεχθῆ ὄλην τὴν Ἀρχιερατικὴν ποιμαντο-
ρίαν καὶ τῶν δύο τούτων χωρίων σας.

Σὰς πληροφοροῦμαι λοιπὸν περὶ τούτου ἤδη ἵνα τοῦ
λοιποῦ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ κοσμικοὶ γνωρίζητε ὡς
ποιμένα σας τὴν Πανιερότητά του καὶ εἰς πᾶσαν ἐκ-
κλησιαστικὴν ἀνάγκην νὰ προστρέχητε εἰς τὴν Σε-
βασμιότητά του καὶ πρὸς αὐτὸν νὰ ἀποδώσῃτε ὅλα τὰ
ἀρχιερατικὰ δικαιώματα· οὕτω ποιήσατε· ἢ δὲ τοῦ
Θεοῦ χάρις ἔστω μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ὁ Μητροπολίτης καὶ ἐν Χριστῷ εὐχέτης ὑμῶν
Βοιωτίας Παῖσιος».

Ὁ Λοκρίδος προσηγῶς τὰς φιλοφρόνους τοῦ Βοι-
ωτίας, προσφοράς ἀπεδέξατο καὶ πάντοτε ἐξεδήλου
πρὸς αὐτὸν τὰς εὐχαριστίας του¹, ὡς διαβλέπει τις εἰς
τὴν μεταξὺ τούτων ἀλληλογραφίαν· φαίνεται ὅμως ὅτι

1. Χαριτωμένη εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Λοκρίδος πρὸς τὸν
Βοιωτίας. «Ἐπειδὴ εὐαρεστήθητε, γράφει ἐν τῇ ἀπὸ 24
Σεβρίου 1843 πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ του, ἀπὸ ἄκρας σας ἀγα-
θότητα νὰ παραχωρήσητε εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου τὰ δύο
χωρία Μαρτίνου καὶ Ἐξάρχου δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ γὰρ σᾶς προσ-
φέρω δύο ἴππους, τὸν μὲν ἕνα ὡς ἡσυχον νὰ τὸν καθαλικεύῃ
ἡ Σεβασμιότητά σας, τὸν δὲ ἕτερον νὰ τὸν μεταγεμίζησθε εἰς
τὰς οἰκιακὰς ὑπηρεσίας. Δεχθῆτε παρακαλῶ εὐχαρίστως τὴν
προσφορὰν ταύτην».

εἰς τὰς μεταξὺ τούτων σχέσεις ἤρχισε νὰ ἐμφιλοχωρῆ
παρεξήγησις τις, καθ' ὅσον εἰς ἀπαντητικὴν πρὸς τὸν
Λοκρίδος ἐπιστολῇ, ὁ Βοιωτίας γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἄγιε ἀδελφὲ

Ἐλαβον τὸ γράμμα σας καὶ διήλθον τὰ ἐν αὐτῷ·
σᾶς εὐχαριστῶ ἀδελφὲ διὰ τοὺς λόγους σας· ἀλλ' ἐκ-
φράζω τὴν ἀλήθειαν, σᾶς λέγω ὅτι ἂν θέλητε νὰ μὴ
με λυπήσητε με στέλντε τὸν λογαριασμόν¹ μου, με
στέλντε καὶ τὴν σημείωσιν, ὅπου σᾶς ἔγραφα πρὸς
ὀδηγίαν μου (διὰ) τὴν περιοδείαν (τὴν ὁποίαν) ἐκά-
ματε ἐν τάξει καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λεβαδείας καὶ
εἰς τὴν τῶν Θηβῶν, ὡς με ὑπεσχέθητε πολλάκις καὶ
με ἔγράφατε. Σὰς ἔγραφα νὰ με στείλετε ὀλίγον
ἔξοδον, οὐδὲν με ἀναφέρατε περὶ τούτου, ἀλλὰ τί νὰ
εἶπω, ἐπίστευσα καὶ πιστεύω ὡς ἀδελφὸς εἰλικρινῆς
εἰς λόγους ἀδελφοῦ, ὅστις πολλάκις μοι ἐξηγήθη τὴν
συμπάθειάν του εἰς τὸ ἀσθενὲς γῆρας μου. Σὰς εὐχα-
ριστῶ δὲ ὅπου διὰ νὰ μὴ με λυπήσητε με γράφατε, ὅτι
θὰ ἔλθῃτε τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου καὶ ἐγὼ
σᾶς περιμένω, ὅχι ὅμως τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἀλλὰ
τὴν ἐβδομάδα τοῦ Θωμᾶ, ὅπου περιμένομεν καὶ τὸν
διδάσκαλον κ. Καστόρχην καὶ τότε τὰ λέγομεν.

Στείλατέ μοι παρακαλῶ πρὶν τοῦ ἐρχομοῦ σας
τὸν κατάλογον ὡς πολλὰ ἀναγκαῖον καὶ μένω με ὄλην
τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην.

Ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 23ην Μαρτίου 1844

Ὁ Βοιωτίας Παῖσιος»

Καὶ μέχρι μὲν τοῦ σημείου τούτου φαίνεται, ὅτι
ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων Ἱεραρχῶν συνεργασία δὲν
ἔφερε τὰ ἀποτυπώματα ζωηρᾶς παρεξηγήσεως· βρα-
δύτερον ὅμως ἤρχισαν νὰ διαφαίνωνται νεφύδρια δια-
ταραχῆς ταύτης, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐπενέβη
καὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία, ὡς διαφαίνεται ἐξ ἐνεργειῶν
τοῦ διοικητοῦ Βοιωτίας Π. Λιδωρίκη. «Πληροφοροῦ-
μαι, ἔγραφεν ἐν τῇ, πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐκ-

1. Οὗτος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἐπίτιμις

Τῶν ἐκ τοῦ ἐπιτραχηλίου λειτουργιῶν καὶ ἐπιτιμίων
τῶν, παρὰ τῆς Ἐπισκοπῆς Βοιωτίας χωρίων, εἰσπραχθέντων
δικαιωμάτων κανονικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἡμῶν τούτων
ἐδόθη εἰς τὸν ἅγιον Βοιωτίας, ὡς παραπόδας σημειοῦντες ἐν
τῇ παρούσῃ ὡς ἑπεται:

Ἀπὸ 15 Ἀυγούστου — 17 Δεκεμβρίου π. ἔ.	Δραχ. 492
> 14 Σεβρίου — 7 Δεκεμβρίου ἐκ τῶν ἐπιτιμίων	> 25
Ἀπὸ 9 Ἀπριλίου — 13 Ἀπριλίου ἐκ τῶν κανονικῶν δικαιωμάτων τῆς 4ης πε- ριοδείας τ. ἔ.	> 22 Λ. 75
Ἀπὸ κανονικὰ δικαιώματα καὶ ἐμβατοι- κίων τῶν χωρίων Βοιωτίας . . .	> 123
Ἀπὸ εἰσπραχθέντος καὶ πωληθέντος σίτου	> 78 Λ. 52
Ἀπὸ γενικὰς λειτουργίας τῶν χωρίων Κακοσάλεσι, Μουσταφάδης καὶ Λα- ραμάρη	> 28 Λ. 50

Ἄθροισις 769 Λ. 77

Τὴν ποσότητα τῶν ἀνωτέρω ἐπιτιμοῦσιν ἐξήκοντα ἐννέα
δραχμῶν καὶ λεπτῶν ἐβδμηκοντα ἑπτὰ ἔλαβεν ὁ ἅγιος Βοι-
ωτίας, καθ' ὃν καιρὸν ἀπῆλθον εἰς τὰ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν
Βοιωτίας χωρία. Ἐμβάσαμεν δὲ καὶ αὐτὰ καὶ πρᾶγμα σίτου
κοιλὰ 40^{1/2}.

Ἀταλάντῃ τὴν 10ην Μαΐου 1844

Ὁ Μητροπολίτης † Ὁ Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος».

κλησιαστικῶν, ὑπ' ἀριθ. 1283/13/4/844 ἀναφορᾶ αὐτοῦ, μὲ ἀπορίαν μου, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Λοκρίδος ἀνευ ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Ἐπισκόπου περιφέρεται εἰς τὰ χωρία τῆς Βοιωτίας· ὁ σκοπὸς τῆς περιοδείας τούτου εἶναι ἀδελφός, ἀλλὰ τινὲς εἰκάζουν, ὅτι ἴσως αὐτὴ φέρει χαρακτῆρα πολιτικόν· ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἐπιπροστίθεται, νομίζω χρέος μου νὰ κοινοποιήσω τὴν παρεκτροπὴν ταύτην τοῦ Λοκρίδος πρὸς τὸ Σ. τοῦτο Ὑπουργεῖον, διὰ ν' ἀνακαλεσθῆ εἰς τὰ χρέη του ὁ Ἐπίσκοπος».

Τοῦτο, διαβιβάζον τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐν λόγῳ διοικητοῦ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, παρεκάλεσεν αὐτὴν, ἵνα «ἐξετάσῃ καὶ ἐνεργήσῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὰ τῶν καθηκόντων της».

Ταυτοχρόνως ἕμως καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς Ἀνδρέας Λόντος γράφων πρὸς τὸν, ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, συνάδελφόν του Σ. Τρικουπὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5515/15/4/844 ἐγγράφου αὐτοῦ, προσέλεγε τὰ ἑξῆς: «Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Λοκρίδος κ. Ἀγαθάγγελος περιφέρεται, ὡς πληροφοροῦμεθα, κατὰ τὴν Λεβαδείαν καὶ Θήβας καὶ διασπείρει λόγους ἀνοικεῖους πρὸς τὸν χαρακτῆρα του καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ δυναμένους νὰ κρατῶσιν εἰς ἀνησυχίαν τοὺς λαούς. Σᾶς παρακαλοῦμεν κ. Ὑπουργέ νὰ ἐκδώσῃτε τὰς πλεόν ἐντόνους διαταγὰς νὰ περιορισθῆ ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος εἰς τὰ χρέη του καὶ νὰ μὴ ἀναμιγνύηται, περιφερόμενος εἰς πράγματα ὅπως διόλου ξένα τοῦ ὑπουργήματός του».

Κατόπιν τούτου, ἡ Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12351 - 12362/165/20/4/844 διαταγῆς, ἀπειθυνομένη πρὸς τὸν Λοκρίδος ἔγραψεν: «Ἐπειδὴ πληροφορεῖται ἐπισήμως ἡ Σύνοδος, ὅτι ὑμεῖς ἀπ' ἐναντίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ τῶν παρὰ τῆς Συνόδου διατεταγμένων ἐπετηδήσατε εἰς ξένην Ἐπισκοπὴν, καὶ περιφέρθητε εἰς χωρία τῆς Ἐπισκοπῆς Βοιωτίας ἀνευ ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Ἐπισκόπου καὶ τοῦτο πρὸς σκοπὸν πολιτικόν, διατάττησθε νὰ μεταβῆτε ἀμέσως εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν σας καὶ νὰ περιορισθῆτε καὶ περιορίζησθε ἀκριβῶς ἐντὸς τῶν καθηκόντων σας, διότι ἄλλως πληροφορηθεῖσα ἡ Σύνοδος τὴν, πρὸς τοῦτο, ἐξακολούθησιν σας, θέλει ἀναγκάσθῃ νὰ λάβῃ αὐστηρὰ μέτρα καθ' ὁμῶν».

Διὰ ταῦτα ἰδίως δὲ καὶ ταυτοχρόνου, πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐγγράφου ἐδήλου, «ὅτι ἐπέστειλεν ἤδη τὰ δέοντα πρὸς τὸν κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λοκρίδος Σεβ. Μητροπολίτην, διατάξασα αὐτὸν ἐντόνως, ἵνα μεταβῆ ἀμέσως εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του καὶ περιορισθῆ ἐντὸς τῶν ὁρίων αὐτῆς».

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡμῶν χρόνῳ, ὁ διοικητὴς Βοιωτίας ἐζήτησε παρὰ τοῦ δμῶνύμου αὐτῷ Ἀρχιερέως πληροφορίας περὶ τοῦ Λοκρίδος, γνωρίσαντος αὐτῷ τὰ ἑξῆς:

πρωτ. 2513
<'Αριθ. διεκπ. 74 Ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 21 Ἀπριλίου 1844

Ὁ Μητροπολίτης Βοιωτίας
πρὸς τὸν Διοικητὴν Βοιωτίας

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἔνεκα τῶν ἐπισυμβάντων (sic) ἀσθενειῶν μας καὶ τῆς σωματικῆς ἀδυναμίας μας,

ἔνεκα τούτων καὶ τοῦ γῆρατός μας μὴ δυνάμενοι νὰ περιοδεύσωμεν κατὰ χρέος τὸ ἐμπιστευθὲν πνευματικὸν ποίμνιόν μας, προσεκαλέσαμεν τὸν Ἅγιον Λοκρίδος, δι' ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, νὰ ποιήσῃ μόνον τὰς λειτουργίας, χωρὶς νὰ ἐνεργῆ οὐδὲν ἄλλο, ποιήσας μετὰ τῆς Σεβασμιότητός του καὶ γραπτὰς συμφωνίας περὶ τῶν ὧσων ἤθελε συνάξῃ δικαιωμάτων καὶ τοῦτο διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἀφοῦ περιῆλθεν τὴν Ἐπισκοπὴν μας ὅθεν ἤθελεν, ἠκολούθησαν διάφορα παράπονα ἐναντίον τοῦ ἐπεμβάντος, καὶ εἰς ἄλλα μὴ ἐκ τῶν χρεῶν, του, καθὼς μᾶς ὑστέρησε καὶ διάφορα κανονικὰ δικαιώματά μας, ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις, καθαναγκασθέντες ἐπηγγείλαμεν αὐτῷ μετὰ τὴν πρὸ ὀλίγου ἐνταῦθα ἀντάμωσίν μας νὰ παραλείψῃ τὴν Ἐπισκοπὴν μας καὶ ἀποσυρθῆ πρὸς τὴν ἰδικὴν του, ὅπου καὶ ὑπεσχέθη· ἀλλ' οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, μὲ λύπην μας ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ἀπῆλθεν εἰς τὸ χωρίον Μούλκι καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βροσταμίτας τοῦ δήμου Πέτρας καὶ ἐγκαινιάσεν μίαν ἐκκλησίαν ἀνευ τῆς παραμικρᾶς εἰδήσεώς μας καὶ ἀνευ ἀδείας τῆς Β. Διοικήσεως κατὰ τὸν νόμον, καὶ ὡς ἐκ τούτου πάλιν δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένου μας τοῦ ἐγγράψαμεν ν' ἀποσυρθῆ ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς μας καὶ μέχρι τοῦδε δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἠκολούθησεν οὕτως ἢ περιτρέχει οὗτος ἀφ' ἑαυτοῦ του.

Καὶ ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1350 ἐγγράφου Σας.

Ὁ Μητροπολίτης
† Βοιωτίας Παΐσιος»

Ὁ διοικητὴς οὗτος, ὡς εἶχε καθῆκον, ἀνεφέρθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1366 καὶ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1844, ἀναφορᾶς του, ἐν ἣ κατεχώρει τὰ ἑξῆς. «Ἐπισυνημμένως διαβιβάζων τὸ ὑπ' ἀριθ. 2513/74 τῆς 12 Ἀπριλίου τ. ἔ. ἐγγράφον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βοιωτίας, δὲν ἐπιφέρω οὐδεμίαν ἰδικὴν μου παρατήρησιν διότι ὁ σκοπὸς τῆς ἀνευ ἀδείας περιοδείας εἰς ποίμνιον πνευματικῶν ἀλλότριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς του περιφερείας καταφαίνεται. Ἀπέχω πολὺ τοῦ νὰ πιστεύσω τὰ διαβρυλούμενα ὅτι δῆθεν ὁ ἅγιος Λοκρίδος προτίθεται πολιτικὴν διοργάνωσιν ὡς πρὸς τό, περὶ ἐκλογῶν, ἀντικείμενον εἰς Βοιωτίαν καὶ ὅτι ἐπὶ τούτῳ περιοδεύει ἤδη εἰς Λοκρίδα ὡς θέλουν νὰ μὲ διαβεβαιώσουν οἱ δι' ὑπηρεσίαν ἐκεῖθεν διαβαίνοντες· ἀλλὰ δὲν δύναμαι ν' ἀποσιωπήσω τὰ παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Βοιωτίας ἀναφερθέντα μοι, διότι ἄλλως ἤθελον ἐπισύρει εἰς ἑμαυτὸν εὐθύνην οὐκ ὀλίγην».

Τοῦτο διαβιβάζον, τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, τὰ σχετικὰ ἐγγράφα, παρεκάλει αὐτὴν «ἵνα λαβοῦσα γνῶσιν τῶν ἐνδιαλαμβανομένων καὶ ἰδίως τῆς, παρὰ τὰ διατεταγμένα, γενομένης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Λοκρίδος ἐγκαινιάσεως ἱεροῦ ναοῦ ἀνευ τουτέστι τῆς ἀδείας τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, κατὰ τὴν ἐγκλειστον ἐκθεσίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βοιωτίας, ἐνεργήσῃ ἐντόνως

1. Β. Ἀτέση: Ἐπιτομὸς Ἐπισκοπικῆ Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι σήμερον. Ἐν Ἀθήναις 1948, τόμ. Α', σ. 21-23.

τὰ τῶν πνευματικῶν καθηκόντων αὐτῆς, εἰδοποιούσα ἡμᾶς ἐν καιρῷ».

Ἡ Σύνοδος ζητήσασα πληροφορίας παρὰ τοῦ Λοκρίδος, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν, ὅτι πάντα τὰ κατ' αὐτοῦ καταγγελλόμενα δὲν ἔχονται ἀληθείας· δι' ὃ καὶ Αὐτῆ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12490 - 12432/229/23/5/844 ἐγγράφου Τῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, ἔλεγεν. «Ἐπιστρέφουσα ἡ Σύνοδος τὴν ἀπὸ 26 τοῦ παρελθόντος μηνὸς πρὸς αὐτὴν διευθυνθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ διοικητοῦ Βοιωτίας μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ, εἰδοποιεῖ τὸ Β. τοῦτο Ὑπουργεῖον εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λοκρίδος Σεβ. Μητροπολίτης, καθ' ἃ ἀναφέρει πρὸς Αὐτὴν, δὲν παρέβη μὴδὲν, ἀφ' ὅσα εἶχε συμφωνήσει μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βοιωτίας, περιδεύων τὴν Ἐπισκοπὴν αὐτοῦ εἰς πνευματικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῇ χριστιανῶν, ἀλλ' οὔτε ὀφείλει καὶ πρὸς αὐτόν· περὶ δὲ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ κατὰ τὸ χωρίον Βροσταμίτες τοῦ δήμου Πέτρας ἱεροῦ ναοῦ προστίθῃσιν ὅτι οὗτος μόνον τὴν ἐν αὐτῷ ἁγίαν Τράπεζαν μετωκισμένην οὖσαν, καθίδρυσεν».

Τοιοιουτρόπως ἐθεωρήθη λήξασα ἡ μετὰ τῶν δύο τούτων Ἀρχιερέων συμφωνία, προσελθοῦσα ἐξ ἀγαθοῦ, ἀναμφιβόλως, συνειδότητος ἐπὶ σκοπῷ ἐξυτηρητικῆς τοῦ τε Βοιωτίας καὶ Λοκρίδος, ὅστις ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν σμικρότητα τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, κατ' ἐπανάληψιν ἐζήτησε παρὰ τῆς Συνόδου τροποποίησιν τῶν ὁρίων αὐτῆς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς καλλιτερεύσεως τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὡς βλέπομεν καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἀναφορῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης τοιαύτης ἐχοῦσης ὡς ἑξῆς.

«Ἀθῆναι τὴν 17 Δεκεμβρίου 1849.

Πρὸς

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνέφερον προλαβόντως καὶ ἐζήτησαν ὅσα χωρία τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος ὑπάγονται πολιτικῶς εἰς αὐτὴν νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν μου καὶ ἐκκλησιαστικῶς· καὶ τοῦτο νομίζω, δὲν βλάπτει ποσῶς τὴν Ἐπισκοπικὴν τάξιν, καθ' ὅτι ἂν ἐδλαπτε δὲν ἤθελε διορισθῶσι εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, ἀποβιώσαντος τοῦ Ἐπισκόπου, δύο Ἀρχιερεῖς, ὁ μὲν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Κορινθίας, ὁ δὲ εἰς τὴν τῆς Ἀργολίδος· ἂν δὲ τοῦτο βλάπτει εἰς ἐμέ, διότι εἶμαι Ἐπίσκοπος ἄλλος ὁ λόγος.

Πλὴν ἐγὼ Ἱερὰ Σύνοδος μὴ ἔχων Ἐπισκοπὴν κατάλληλον διὰ νὰ ἀπολαμβάνω τὰ ἡμέτερα ἀναγκαῖα καὶ οἱ σὺν ἐμοί, δὲν δύναμαι νὰ διαμένω ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐνταῦθα εἰς Ἀθήνας στενοχωρούμενος.

Ἀφ' ἑτέρου βλέπων προσβεβλημένον τὸν χαρακτῆρά μου νὰ προκαθῆται, νὰ προσυπογράψω τιτουλάριος Ἐπίσκοπος πρὸ ἐμοῦ τοῦ ἔχοντος Ἐπισκοπὴν δὲν τὸ ἀνέχομαι, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι καὶ παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ ἀφοῦ ἐπαρτήρησα καὶ παρατηρῶ ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μέχρι τοῦδε δὲν τὸ ἐδιόρθωσε.

Τὰς δύο ἀνωτέρω αἰτήσεις μου, ἐὰν δὲν εὐαρεστηθῇ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ διορθώσῃ, παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ ἄδεια νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Μετοχικὴν

Ἐπισκοπὴν μου καὶ πτωχικῶς νὰ ζῶ ἐκεῖ καὶ ἀντὶ ἐμοῦ ἄς προσκληθῇ ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος.

Ὑποσημειοῦμαι μὲ τὸ ἀνήκον σέβας
Ὁ Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος».

Ὅμως οὐδεμία ἱκανοποιητικὴ, δι' αὐτόν, ἀπόφασις ἐλήφθη, μέχρις οὗ, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους, καὶ πάλιν ἐπανερχεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ὑποβαλὼν τῇ Συνόδῳ ἀναφορὰν, ἔχουσαν οὕτως.

«Ἀριθ. Πρωτ. 1011
Διεκ. 701

Τὴν 15 Φεβρουαρίου 1850

Ὁ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λοκρίδος Μητροπολίτης
Πρὸς

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου

Καὶ ἄλλοτε ἀνέφερον πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὅτε διενεμήθησαν αἱ ἐπαρχίαι εἰς τοὺς σεβασμίους Ἀρχιερεῖς, (ὅτι) παρεχωρήθη καὶ εἰς ἐμὲ ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς Λοκρίδος καὶ ὡς τοιοῦτος μετέβην εἰς αὐτὴν τὸ αὐτὸ ἔτος περὶ τὰ τέλη τοῦ 1833. Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου 1834 μετέβην ὧδε κελεύσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἔδραν μου κατὰ τὸ 1836 περιήλθον ὅλα τὰ χωρία αὐτῆς πολιτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς κατὰ τὸ διάταγμα τοῦ ἔτους 1833.

Κατὰ δὲ τὸ 1837, τίς οἶδε πως, διετάχθη παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (καὶ) παρεχώρησα τὰ πολυανθρωπότερα χωρία τῆς Λοκρίδος ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ περιωρίσθη μόνον εἰς 1609 οἰκογενεῖας τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς.

Τὸ ἀδίκον τοῦτο, Ἱερὰ Σύνοδος, τὸ ὑπέφερα μέχρι σήμερον, διότι ἐσεδόμην τὸν ἀγαπητὸν Μητροπολίτην αἰδιμιον Βοιωτίας καὶ ἀγαπώμενος παρ' αὐτοῦ ἐθοηθούμην διὰ τῆς ἐκτελέσεως (πρὸς) τοῦτο ἀρχιερατικῶν (λειτουργικῶν) περιδεύων ὄλην του τὴν Ἐπισκοπὴν· ἤδη δὲ περιορισθεὶς εἰς 1609 οἰκογενεῖας τῆς πτωχῆς ἐπισκοπῆς μου πῶς νὰ ζήσω;

Διὰ ταῦτα λοιπὸν καταφεύγων εἰς τὴν συμπάθειαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρακαλῶ νὰ διατάξῃ νὰ μοὶ παραχωρηθῶσι καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὅλα τὰ χωρία γενικῶς τὰ ὑπαγόμενα πολιτικῶς εἰς τὴν Λοκρίδα· τὰ δὲ χωρία εἰσὶ τὰ ἐφεξῆς: τὸ Δαδί, ἡ διατηρούμενη Μονή, ἡ Βελίτσα, τὸ Μάνεσι, ἡ Ἁγία Μαρίνα, τὸ Μπαρραλῆ, τὸ Χούμπαβον, τὸ Μόδιον, ὁ Ἐξαρχος, ὁ Μαρτίνος. Ὅταν καὶ αὐτὰ προστεθῶσιν μὲ τὰ λοιπὰ χωρία τὰ ὑπαγόμενα πολιτικῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν, τότε βεβαίως λαμβάνουσι τὴν ὁμοίμορφον διοίκησιν πολιτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐγὼ δὲν κατατρέχομαι ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, εἰδ' ἄλλως ἀναγκάζομαι νὰ ζῶ ἐν ταλαιπωρίᾳ καὶ ἐσχάτῃ ἀθλιότητι.

Ταῦτα καθυποβάλλων ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑποσημειοῦμαι εὐπειθέστατος

Ὁ Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος»

Καὶ ἐν τούτοις· παρὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους, ἐν προκειμένῳ, προσπαθείας οὐδὲν ἐπέτυχε, μέχρις οὗ καὶ οὗτος ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου τῇ 9 Μαΐου 1852¹.

† Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

1. Β. Ἀτέση ἐνθ' ἀνωτ. σ. 54—55.

Η ΠΑΛΑΙ ΔΙΑΛΑΜΨΑΣΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΡΗΓΙΟΥ (REGGIO)

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἢ μεσημβρινὴ Ἰταλία εἶχε λάβει τὸ ὄνομα «Μεγάλη Ἑλλάς», διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ ἰδρυθείσας ἑλληνικὰς ἀποικίας. Ἡ ἀποικιστικὴ αὕτη κίνησις τῶν Ἑλλήνων πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ καθόλου ἐπιρροὴ τούτων ἐν αὐτῇ ἐμειώθη τὰ μέγιστα κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν ἐποχὴν, κατὰ δὲ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους ἢ περιοχὴ αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τελείως ἐκλατινισθεῖσα. Περὶ τούτου μαρτυρεῖ τὸ ὅτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Bruttium, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρξε τὸ Ρήγιον, δὲν εὗρέθη εἰ μὴ μία μόνον ἑλληνοχριστιανικὴ ἐπιγραφή προγενεστέρᾳ τοῦ 8ου μ. Χ. αἰῶνος⁽¹⁾.

Ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ παρατηρεῖται ἀναβίωσις τις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν πολλοὶ τῶν ιστοριογράφων συσχετίζουν πρὸς τοὺς διωγμοὺς τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων. Εἰς τὴν πραγματικότητά ἡμῶς αὕτη προηγείται κατὰ ἓνα τουλάχιστον αἰῶνα καὶ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἐκεῖ συρροὴν προσφύγων ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ δὴ Σύρων, προκληθεῖσαν προφανῶς ἐκ τῶν ἐπὶ Ἡρακλείου (610—641) γενομένων ἐπιδρομῶν Περσῶν καὶ Ἀράβων εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Εἶναι δὲ ἀναντίρρητον, ὅτι οἱ μετανάστασι οὔτοι, οἵτινες ἐλάλουν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ εἶχον τύχην ἑλληνικῆς παιδείας, ἐτέλουν εἰς τὴν νέαν πατρίδα τῶν τὰ τῆς λατρείας τῶν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παράδοσιν⁽²⁾.

Κατὰ τὸν 8ον μ. Χ. αἰῶνα ἐσημειώθη πρὸς τὴν περιοχὴν ταύτην μεγάλη κίνησις πρὸςφύγων, ὀφειλομένη εἰς τοὺς διωγμοὺς τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων. Μεταξὺ τῶν προσφύγων τούτων ὑπῆρξαν καὶ πολλοὶ μοναχοί, συντελέσαντες πολλὴ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἑλληνο-ἀνατολικῆς μορφώσεως καὶ παραδόσεως ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους περίπου ἢ Ἐπαρχία, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρξε τὸ Ρήγιον, ἀπώλεσε τὸ λατινικὸν τῆς ὄνομα, μετονομασθεῖσα εἰς Καλαβρίαν.

Μέχρι τῶν μέσων τοῦ 8ου μ. Χ. αἰῶνος ἢ περιοχὴ αὕτη ἐκκλησιαστικῶς ὑπῆγετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως⁽³⁾ αἱ ἐκκλησίαι τῆς ἐξηρτῶντο ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς Ρώμης. Ἰδιαιτέρα μητροπολιτικὴ ὀργάνωσις ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῇ δὲν μαρτυρεῖται. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς εἰκονομαχίας (730 μ. Χ.) ἐπίσκοπος Ρηγίου ὑπῆρξεν Ἑλληγ, ὀνόματι Κύριλλος, ἔχων ὡς Ἀρχιδιάκονον τὸν Λέοντα τὸν θαυματουργόν, μετέπειτα Ἐπίσκοπον Κατάνης, τοῦ ὁποίου ἢ μνήμη ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου.

Ἡ εἰκονομαχία, ὡς γνωστόν, διετάραξε τὰς σχέσεις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Τῷ 732 μάλιστα ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Γ' ἐδήμεισε τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικε-

λία παπικὰς περιουσίας⁽⁴⁾. Δὲν μαρτυρεῖται ὅμως ἂν οὗτος ὑπῆγαγε τότε τὰς Ἐπισκοπὰς τῶν περιοχῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ τοιοῦτον δέον ν' ἀποδοθῇ μάλλον εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Κοπρώνυμον (740—775), ὅστις διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἀπήγγησεν εἰς τὴν φραγκόφιλον πολιτικὴν τῶν παπῶν Στεφάνου τοῦ Β' (752) καὶ Στεφάνου τοῦ Γ' (752—757) καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ παπικοῦ κράτους. Τὸ μόνον ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787) μετέσχεν ὁ Ἐπίσκοπος Ρηγίου, ὡς υπαγόμενος εἰς τὴν ἔδραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως⁽⁵⁾. Παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ὑπάρξεως εἰσέτι μητροπολιτικῆς ὀργανώσεως ἐν μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, οὐδὲ ὅτι εἶχε καθορισθῇ διάταξις πρωτοκαθεδρίας μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων τῶν περιοχῶν τούτων. Ὁ Πάπας μάλιστα Ἀδριανὸς ὁ Α' εἰς τὴν Σύνοδον Νικαίας, ὑπομνήσας τὰ πατριαρχικά του δικαιώματα, ἤγειρεν ἀξιόσεις ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἀνευ ὅμως ἀποτελέσματος. Ἄλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν τελειωτικὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ὀρθοδοξίας (843) ἐτροποποιήθη ἢ τοιαύτη τῶν πραγμάτων κατάστασις (status quo), καίτοι ὁ Πατριάρχης Μεθόδιος, τοῦ ὁποίου ἢ συμβολὴ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς εἰκονομαχίας ὑπῆρξε μεγάλη, ἦτο Σικελὸς τὴν καταγωγὴν.

Ἐπὶ Λέοντος τοῦ ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ (886—912) καὶ τοῦ Πατριάρχου Στεφάνου (886—893), καὶ μετὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς βυζαντινῆς δυναστείας ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα (867—886), ἐμφανίζεται ἢ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ ὡς ἐκκλησιαστικῶς ἤδη ὀργανωμένη. Τότε ἀπαντῶνται τὸ πρῶτον ἔχνη μητροπολιτικῆς ὀργανώσεως. Περὶ ταύτης μαρτυρεῖ σημεῖωμά τι τοῦ μοναχοῦ Βασιλείου⁽⁶⁾, καθ' ὃ ὑπῆρχον δύο μητροπολιτικαὶ περιφέρειαι καὶ μία αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπισκοπὴ, ἣτοι ἢ μητρόπολις Ρηγίου (Reggio), εἰς ἣν ὑπῆγοντο δύοδεκα Ἐπισκοπαί, ἢ μητρόπολις τῆς Santa Severina, ἣτις περιελάμβανε τέσσαρας ἐπισκοπὰς καὶ, τέλος, ἢ αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπισκοπὴ Ὑδρουντος (Otranto) εἰς τὴν παλαιὰν Καλαβρίαν. Εἰς τὴν τάξιν δὲ τῶν μητροπόλεων τὸ Ρήγιον κατέχει τὴν τριακοστὴν πρώτην σειράν, ἀκολουθοῦν τὴν Κρήτην, ἣτις κατέχει τὴν τριακοστὴν θέσιν, καὶ προηγούμενον τῶν Πατρῶν, αἵτινες κατέχουν τὴν τριακοστὴν δευτέραν.

Ἡ μητροπολιτικὴ περιφέρεια Ρηγίου περιελάμβανεν :

α) Ἐπτὰ ἀρχαίας ἐπισκοπικὰς διοικήσεις, αἵτινες ὑφίσταντο πρὸ τῆς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως προσαρτήσεως⁽⁷⁾ ἦσαν δὲ αὗται αἱ τῆς Βιβώνης, Ταυριανῆς, Λοκρίδος, Σκυλακίου, Κοτρώνης, Νικοτέρων καὶ Τροπαίου.

β) Τρεῖς νέας ἐπισκοπικὰς διοικήσεις, τὰς τοῦ Ρου-

1. Πρὸλ. Corpus inscr. graec. t. IV, p. XI, No 9541. Ἐπίσης Gay J., L' Italie méridionale et l'Empire Byzantin, Paris 1904 pp. 5 et 59.

2. Πρὸλ. P. Russo Francesco, Communication au congrès byzantin de Salonique (1953).

1. Dölger F., Register der Kaiserkunden des Ost-römischen Reiches No 300.

2. Πρὸλ. Mansi, Sacrum consiliorum nova et amplissima collectio, t. XII col. 993.

3. Gelzer Heinr., Texte der Notitiae episcopatum, München 1901, p. 557.

σιανού, Ἀμαντείας καὶ Νεοκάστρου, ἰδρυθείσας πιθανῶς ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Στεφάνου καὶ

γ) Τὰς Κωνσταντίας καὶ Βισουνιάνων, αἵτινες τῷ 743 μ. Χ. ἀνήκον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης.

Αἱ εἰσβολαὶ τῶν Σαρακηνῶν ἀνεστάτωσαν τὴν περιοχὴν τῆς Καλαβρίας· μετὰ ταύτας ἄνω Ἑλληνες ἐπίσκοποι ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ. Κατὰ δὲ τὸν 10ον αἰῶνα ἀναφέρεται, ὅτι ἰδρύθη μία νέα Ἐπισκοπὴ, ἡ τοῦ Cassano (1), ἣτις ἐξηρτάτο ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ρηγίου.

Παρὰ ταῦτα ἔμως, ὁ λατινισμὸς ὀφίστατο σποραδικῶς· εἶναι δὲ πιθανὸν οἱ Ἐπίσκοποι Κωνσταντίας καὶ Βισουνιάνων, καίτοι ὑπήγοντο εἰς τὴν Μητρόπολιν Ρηγίου, νὰ ἦσαν λατινόρρυθμοι (2).

Κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα καὶ τὸ πρῶτον ἡμῶν τοῦ 11ου ὁ ἑλληνισμὸς ἤμαζεν ἐν Ἰταλίᾳ· δυνάμεθα ὅθεν νὰ θεωρήσωμεν ὡς δλοκληρωτικῶς ἐξελληνισθὲν τὸ νότιον τμήμα τῆς χερσονήσου. Ὁ ἀνώνυμος μάλιστα συγγραφεὺς τοῦ «Κατὰ Φράγκων» (μέσα τοῦ 11ου αἰῶνος) γράφει περὶ τῶν Καλαβρῶν, ὅτι: «Εἶναι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἀνατεθραμμένοι μὲ τοὺς θεσμοὺς τῆς ἡμετέρας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» (3).

Εἰς τὴν εἰρημένην περιοχὴν ἤνθησε πολὺ ὁ μοναχισμὸς, ὥστε νὰ δυνάται τις νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτῆς ὡς περὶ μιᾶς «Νέας Θηβαΐδος» (4). Ὁ μοναχισμὸς οὗτος ἔλαβε μεγάλην ἔκτασιν καὶ εἰς τὴν λατινικὴν περιοχὴν· ὁ Ἅγιος Νεῖλος τῆς Καλαβρίας μάλιστα ἰδρυσεν τῷ 1004 μ. Χ. πλησίον τῆς Ρώμης τὴν Μονὴν τῆς Κρυπτοφέρρης (Grotta Ferrata), ἡ ὁποία ὀφίσταται ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 11ου αἰῶνος ἔμως, οἱ Νορμανδοί, εἰσβαλόντες εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν, συνεμάχησαν μὲ τὴν Παπῶσυνην (Σύνοδος τοῦ Melfi κατ' Αὐγουστον 1059), εἰς δὲ τῶν ὄρων τῆς συμμαχίας τῶν ὑπῆρξεν ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐπιστροφή τῶν κατακτηθεισῶν χωρῶν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν, τῆς ὁποίας ἐπιστροφῆς συνέπεια ὑπῆρξεν ὁ ἐκλατινισμὸς τῶν.

Τελευταῖος ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Ρηγίου ὑπῆρξεν ὁ λίαν γνωστὸς Βασίλειος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχε συνδεθῆ μὲ τὰς περὶ ἐνώσεως διαπραγματεύσεις τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ τοῦ Β' περὶ τὸ 1088 (5). Ὀλίγον βραδύτερον ὁ Βασίλειος, πιεσθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα νὰ δηλώσῃ ὑποταγὴν εἰς αὐτόν, ἠρνήθη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπαύθη, ἀντικατασταθεὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπὸ Λατίου, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ὁ Μητροπολίτης τῆς Santa - Severina ἐδέχθη τὴν ὑποταγὴν. Ἡ τελειωτικὴ προσάρτησις τῆς Μητροπόλεως Ρηγίου εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἔγινε μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ Bari (1098) (6). Οἱ ἐν

Ἡ ὙΠΟ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΔΙΟΡΙΣΘΕΙΣΑ ΠΕΝΤΑΜΕΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ

Μόλις ἦλθεν εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν πατρίδα, ἀρχομένου τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1828, ὁ πρῶτος Κυβερνήτης αὐτῆς Ἰωάννης Καποδίστριας καὶ κατοπινοὶ προχειρῶς ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κρατούντων, ἔσπευσε πρὸ τοῦ τέλους Ἰανουαρίου νὰ ἐκδώσῃ καὶ δημοσιεύσῃ τὰ πρῶτα αὐτοῦ Ψηφίσματα, διὰ τῶν ὁποίων ὠργάνωσε καὶ διένειμε τὰς ἐξουσίας. Οὕτω διὰ τοῦ ΑΨηφίσματος ἐγένετο ἡ κατάστασις τοῦ γνωστοῦ γνωμοδοτικοῦ 27μελοῦς σώματος, ὅπερ ὀνομάσθη *Πανελλήνιον* καὶ διηρέθη εἰς τρία τμήματα α) Οἰκονομίας, β) Ἐσωτερικῶν, γ) Πολεμικῶν. Διὰ τοῦ ΒΨηφίσματος ἐγένετο ἡ κατάστασις τοῦ *Πολεμικοῦ Συμβουλίου*, διότι ἡ χώρα ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν. Διὰ τοῦ ΓΨηφίσματος ἐγένετο ἡ κατάστασις *Υπουργικοῦ Συμβουλίου*, ὡς

1. Γενικὴ Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος, Ἔτ. Γ' (1828), φ. 6 25 Ἰαν. 1828, σελ. 28-29.

2. Αὐτόθι, Παράρτημα φ. 6, σελ. 25. Εἰς τὰ ἀντίτυπα τῆς Γεν. Ἐφημερίδος ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις Ἀθηνῶν Ἐθνικῆς καὶ Βουλῆς ἔλλειπει τὸ Παράρτημα τοῦ φύλλου 6.

Βυζαντίῳ ἔμως καταρτισθέντες ἐπίσημοι ἐπίσκοπικοὶ κατάλογοι δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν νέαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Οὕτω, εἰς τὸν παρὰ τοῦ μοναχοῦ Νεῖλου Δοξαπατρῆ καταρτισθέντα κατάλογον περὶ τὸ 1143 περίπου, δὲν ἀναγράφονται αἱ ἐπεληθούσαι μεταβολαὶ (1).

Ἐπὶ τῶν Παλαιολόγων βλέπομεν τὴν Μητρόπολιν Ρηγίου νὰ κατέχῃ μόλις τὴν τριακοστὴν ὀγδόην θέσιν εἰς τὴν σειρὰν τῶν Μητροπόλεων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (2). Πιθανὸν δὲ Ἀρχιερεὺς τις νὰ ἔφερε τότε τὸν τιμητικὸν αὐτὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου Ρηγίου.

Τέλος, εἰς τὸν ἐπὶ Τουρκοκρατίας καταρτισθέντα κατάλογον οὐδέποτε μνημονεύεται ἡ εἰρημένη Μητρόπολις (3). Τοῦτο βεβαίως δὲν ὑποδηλοῖ ἄμεσον ἐξαφάνισιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων χρόνους. Πολλοὶ τότε τῶν Ἑλλήνων κατέφυγον εἰς Ἰταλίαν, ἐνθα ἔμως ἠναγκάσθησαν νὰ ζοῦν ὑπὸ τὴν νόθον μορφήν τῆς Οὐνίας.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐκεῖ διτηρήθη ἐπὶ μακρόν, πολλοὶ δὲ Ἐπίσκοποι τῆς Μητροπόλεως Ρηγίου διτηρήσαν τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν· τελευταία τούτων ὑπῆρξεν ἡ τῆς Βιδώνης (Bona), διατηρήσασα τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν μέχρι τοῦ 17ου αἰῶνος (4).

Παρίσι τοῦ 4η Ἰουλίου 1953

Ἀρχιμ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΦΙΛΙΠΠΑΙΟΣ

1. Ce qui fait que dans la notice du Moine Nil Doxapatrios, Reggio est dit avoir 13 suffragants.

2. Πρβλ. Gay J. ἐνθ' ἄν. σελ. 188. Ἐπίσης *Dvornik Ev. Le schisme de Photius*, Paris 1950, p. 322.

3. Migne, Patr. Graec. t. 140, col. 541.

4. Gay J. ἐνθ' ἄν. σελ. 254.

5. *Opera Holtzmann W.*, Die Unionsverhandlungen zwischen Kaiser Alexios I und Pabst Urban II im Jahre 1089, Byzant. Zeitschrift 28 (1928) p. 38-67.

6. Πρβλ. *Στεφανίδου Β.*, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἐν Ἀθῆναις 1948, σελ. 349-350.

1. Migne, Patrol. Graeca, t 132, col. 1083, 1114.

2. Πρβλ. *Gelzer* ἐνθ' ἄν., σελ. 598.

3. Πρβλ. *Gelzer* ἐνθ., σελ. 628-629.

4. Βλέπε Passim ἐν *Mario Scaduto*, Il monachismo basiliano nella Sicilia medievale, Roma 1947.

κεντρικῆς ἐξουσίας¹. Διὰ δὲ τοῦ Δ Ψηφίσματος κατεστάθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ. Ταυτόχρονον πρὸς τὰ προηγούμενα καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο Ψήφισμα τοῦ εὐσεβοῦς Κυβερνήτου, ἐξ ἄρθρων δύο, διελάμβανε τὰ ἑξῆς²:

Ἄρθρον Αὐτ. Καθίσταται Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐπιφοριζομένη νὰ προμηθεύῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅλας τὰς παρ' αὐτῆς αἰτουμένας πληροφορίας, περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν χρειῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον Βον. Ἐν διάταγμα κανονίζει τὸν ὄργανισμόν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ προσδιορίζει μερικώτερον τὰ προσήκοντα αὐτῇ.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1828.

*Ὁ Κυβερνήτης
Ἰω. Καποδίστριας*

Τὸ ὑπὸ τοῦ Ψηφίσματος προβλεπόμενον διάταγμα ἐξεδόθη πράγματι ἀπὸ 22 (;) Ἰανουαρίου 1828, καθορίζον ταῦτα μόνον³:

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ προεδρεύεται παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸν ἀνώτερον βαθμὸν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς. Ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἓνα γραμματέα ἐνασχολεῖται κατ' εὐθείαν εἰς ὅ,τι γενικῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν καὶ τὰς χρειὰς τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ πρῶτος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ τῶν πρώτων φροντίδων αὐτοῦ ἔταξε τὴν διευθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καὶ ἦτο πολὺ φυσικὸν τοῦτο δι' ἄνδρα χριστιανόν, ἀφωσιωμένον εἰς τὸν Θεόν, ἠθικόν καὶ ἐνάρετον, ἔξαρτῶντα εἰλικρινῶς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς θείας προνοίας⁴. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν ἦτο βεβαίως καλυτέρα τῆς πολιτικῆς, εὐλόγως δὲ ὁ Καποδίστριας ἐστάθη ἔναντι τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων μετὰ περισκέψεως, καὶ ἄνευ σπουδῆς. Ἐνεπνέετο ἀπὸ ἀρίστας διαθέσεις διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' αἱ περιστάσεις καὶ ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ τὸν καθίστανον διστακτικόν, τοῦτο δὲ εἶναι μία ἐπὶ πλέον ἔνδειξις σαφροσύνης τοῦ Κυβερνήτου. Ἔτσι πρέπει νὰ ἐρμηνεύσωμεν, διατί τόσον περιορισμένην δικαιοδοσίαν ἐξεχώρει πρὸς τὴν θεσπισθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε γνωμοδοτοῦσαν πρὸς αὐτὸν μᾶλλον, ἢ ἴδιαν ἐξουσίαν ἔχουσαν καὶ ἐνδεχομένως χρησιμοποιοῦσαν αὐτὴν κατὰ τρόπον ἀμφίβολου. Τοῦτο ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἄλλως τε, συγκέντρωσις πάσης ἐξουσίας εἰς χεῖρας τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Κυβερνήσεώς του καὶ ἀσκησις αὐτῆς πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ δεσποτικῶς.

1. Αὐτόθι, σελ. 25.

2. Αὐτόθι, σελ. 25. — Κωνστ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, Τὰ σωζόμενα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, τόμ. Β', Ἀθήνησι 1864, σελ. 50—51.

3. Γεν. Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος, Ἔτ. Γ' (1828). Παράρτημα φ. 6, σελ. 26.

4. Τάσου Ἀθ. Γρηγοροπούλου, Περὶ ὄρκου. Θέσις τοῦ ζητήματος κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Καποδίστρια καὶ γνωμᾶτευσις Ἰω. Γενατᾶ, Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἐν Ἀθήναις 1952, σελ. 3 (ἀνάπτυγον ἀπὸ τὸ «Ἀρχεῖον τοῦ Ἐκκλησι. καὶ Κανονικοῦ Δικαίου», τόμ. Ζ'—1952—σελ. 115).

Καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ θὰ συγκεντρῶνῃ χρήσιμα στοιχεῖα πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, θὰ τὰ μελετᾷ καὶ θὰ τὰ θέτῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ Κυβερνήτου πρὸς λήψιν ἀποφάσεων. Ἐν τούτοις, ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖ τὴν πρώτην εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον δὲν ἐγένετο ἀρκοῦντως γνωστόν, δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν, ὅτι παρὰ τὴν περιορισμένην δικαιοδοσίαν αὐτῆς συνετέλεσεν, ὥστε νὰ τεθοῦν αἱ βάσεις τῆς ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δεῖγμα τῆς συνετῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῶν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σχέσεων τῆς νεαρᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἡ λεπτότης, μεθ' ἧς ἀπεκρίθη ὁ Καποδίστριας πρὸς αὐτό¹. Ἔτι δὲ μᾶλλον καταδεικνύει τὴν σημασίαν τῆς καποδιστριακῆς τακτικῆς ἢ ἀκριβῶς ἀντίθετος θέσις τῆς βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας τοῦ Ὁθωνος καὶ ὁ συνεπεῖα αὐτῆς προκληθεῖς σάλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, συνεροῦντων καὶ τῶν Ἑλλήνων λεγομένων νεωτεριστῶν, τῶν καὶ ὑπὸ ἀντικαποδιστριακοῦ πνεύματος ἐμφοροῦμένων. Ἄν ὁ Κυβερνήτης δὲν ἐξέλιπε τόσον ἐνωρίς, ἴσως θὰ ἐγένετο κατὶ καλύτερον.

Καὶ τὸ μὲν Ψήφισμα Δ μετὰ τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος, δι' ὃν συνέστη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐξεδόθησαν πρὸ τοῦ τέλους Ἰανουαρίου 1828, τὰ μέλη ὅμως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ταύτης Ἐπιτροπῆς διαορίσθησαν πολὺ βραδύτερον, μόλις τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1828², ἦσαν δὲ ταῦτα οἱ ἀρχιερεῖς Αἰγίνης Γεράσιμος³, Τριπόλεως Δανιὴλ⁴, Τα-

1. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Αἱ περὶ Ἐκκλησίας μερίμναι τοῦ Καποδιστριαίου «Καινῆς Διδαχῆς», τόμ. Α' (1919), σελ. 14 κἑξ. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Α', ἐν Ἀθήναις 1920, σελ. 36 κἑξ.

2. Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος, Ἔτ. Γ' (1828), φ. 75, 10 Ὀκτωβρ. 1826, σελ. 310.

3. Ὁ Γεράσιμος, Πάλλης τὸ ἐπίκλιον, καταγόμενος ἐξ ἐπιφανοῦς φαναριωτικῆς οἰκογενείας, ἐπίσκοπος Αἰγίνης ἐγένετο τὸ ἔτος 1813. Κατὰ τὰ ἐπὶ Ἀντιβασιλείας ἰσχύσαντα, ἐγένετο τὸ 1833 ἐπίσκοπος Ὑδρας καὶ Τιταρήνου (Σπετσῶν), λήγοντος δὲ τοῦ 1842 Κορινθίας καὶ Ἀργολίδος, μεθ' ὃν συνεχωνεύθη ἡ Ὑδρα, ὅπου διετηρήθη μέχρι τοῦ 1843, ὅτε ἀπέθανε.

4. Ὁ κατὰ κόσμον Διαμαντῆς Ἀνδρέου Παναγιωτόπουλος ὑπῆρξε τὸ πρῶτον διδάσκαλος εἰς Λαγκαδία τῆς Γορτυνίας, ἐκ Δημητσάνης καταγόμενος, ἐγένετο δὲ ἐπίσκοπος Ἀκόβων τὸ 1814, καὶ εἰτα μητροπολίτης Ἀμυκλῶν καὶ Τριπολιτῆς τὸ 1819. Δεσμώτης μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων καὶ προϋχόντων ἐν Τριπόλει, περιέγραψεν ἐμμέτρως τὰ δεῖνά τῆς φυλακῆς. Συνετός, ἱκανός, πολυμαθὴς κληρικὸς, ἀπέβη σπουδαία φυσιογνωμία τοῦ Ἀγῶνος, ὑπὸ πάντων τιμώμενος. Ὑπάρχει ἱκανὸν ὕλικόν πρὸς σύνθεσιν ἰδίας διεδοκίμης πραγματείας. Πρὸς τὸ παρὸν βλ. Ἰωσήφ Ζαφειροπούλου, Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προσύχοντες ἐντὸς τῆς ἐν Τριπόλει φυλακῆς ἐν ἔτει 1821, ἐκδ. α' ἐν Ἀθήναις 1852, σποράδην. — Πολυκάρπου Συνοδικοῦ, Ὁ Τριπόλεως καὶ Ἀμυκλῶν Δανιὴλ, «Θεολογία», τόμ. Ζ' (1929), σελ. 124—138. — Τάσου Ἀθ. Γρηγοροπούλου, Ἡ ἐν Γορτυνίᾳ ἐπισκοπὴ Ἀκόβων, Ἀθήναι 1917, σελ. 6—8. Περὶ. «Ἐπετηρίδα Ἐταρ. Βυζ. Σπουδῶν», τόμ. Κ' (1950), σελ. 247—248 καὶ «Ἀρχεῖον Ἐκκλησι. Κανον. Δικαίου», τόμ. Ζ' (1952), σελ. 116. Ὁ Δανιὴλ ἀπέθανε τὴν 11 Ὀκτ. 1831, μικρὸν μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Κυβερνήτου.

λαντίου Νεόφυτος¹, 'Ανδρούσης 'Ιωσήφ² και Δαμαλάων 'Ιωνάς³. Οί πέντε ούτοι άρχιερείς, οίτινες εκλήθησαν ν' αποτελέσουν τήν 'Εκκλησιαστικήν 'Επιτροπήν, έλαβον τόν διορισμόν των εις τάς επαρχίας των. Χωρίς άμφιβολίαν ήσαν άπό πάσης άπόψεως άριστοι, διότι και μόρφωσιν και πείραν και ήλικίαν είχαν και άγωνισταί υπήρξαν και ή δραστηριότης δέν τούς έλειπε, συνεκέντρωναν δέ τόν γενικόν σεβασμόν, ώστε ν' άποβαίνουν οί πλέον ένδεδειγμένοι, ίνα χρησιμοποιηθούν πρός τόν σκοπόν, δι' όν συνέστη ή 'Εκκλ. 'Επιτροπή. Άλλως τε, δέον νά σημειωθή, ή μικρά 'Ελλάς τήν εποχήν αύτήν κατεκλύζετο κυριο-

1. Καί ο Νεόφυτος Μεταξάς άποτελεί προσωπικότητα τής περιόδου του 'Αγώνος, πρό αυτού και ίδια μετ' αυτόν, ως 'Αθηνών και συγγραφεύς. Κατήγετο έξ 'Αθηνών, έπίσκοπος Ταλαντίου έγένητο τό 1803, κατά Μάϊον του 1823 άρίστη τοποτηρητής 'Αθηνών υπό του 'Οδυσσεύς 'Ανδρούτσου, άποβαλόντος τόν άρχιδιάκονον του άποθανόντος Δημητσανίτου 'Αθηνών Διονυσίου, άπό του 'Ιουλίου δέ 1833 άνομάσθη 'Αττικής. Βλ. Παναρέτου Κωνσταντινίδου, Κατάλογος ιστορικός των πρώτων επισκόπων και των έφεξής άρχιεπισκόπων και μητροπολιτών 'Αθηνών <Σωτήρ>, τόμ. Α' (1877/78), σελ. 79. — Χρυσστόμου Παπαδοπούλου, 'Ιστορία 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος, τόμ. Α', σελ. 36 κέξ. — Βασιλείου 'Ατέση, 'Επίτομος έπισκοπική ιστορία τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος άπό του 1833 μέχρι σήμερα, τόμ. Α', έν 'Αθήναις 1948, σελ. 8-11 και τήν αύτόθι σημειωμένην βιβλιογραφίαν, ήτις όμως δέν έξαντλεί τήν μελέτην τής δράσεως του άνδρός, διότι, ως έσημειώσαμεν ήδη, ύπάρχει άγνωστον περί αυτού ύλικόν. — Τάσου 'Αθ. Γραισοπούλου, 'Απανταχούσα του Τοποτηρητού 'Αθηνών Νεοφύτου περί τής μονής τής 'Αγίας Φιλοθέης <'Ελληνική Δημιουργία>, τόμ. ΙΑ' (1953), σελ. 306.

2. Ο 'Ανδρούσης 'Ιωσήφ, τέκνον τής Τριπόλεως, εκ τής οικογενείας Νικολάου, έν Δημητσάνη εκπαιδευθείς και έν νεωρής ήλικίας άφιερωθείς εις τήν 'Εκκλησίαν, άνήλθεν εις τόν έπισκοπικόν θρόνον 'Ανδρούσης άπό του 1806. Εις τήν ύπηρεσίαν τής πατρίδος έτάχθη ως φιλικός άρχικώς, όμηρος εις τās φυλακάς Τριπόλεως, μετά ταύτα δέ μνίστρος τής Θρησκείας και του Δικαίου άπό των άρχών του 1822 και μέλος ποιικίλων επιτροπών τής επαναστατημένης 'Ελλάδος. Διά του Διατάγματος τής 'Αντιβασιλείας κατά τό 1833 έγένητο έπίσκοπος Μεσσηνίας, μέχρι του θανάτου του, επισυμβάντος τήν 13 Μαρτίου 1844. 'Εξάίρετος κληρικός και πολιτικός, πλείστας ύπηρεσίας προσενεγκών εις τό άγωνιζόμενον έθνος. Βλ. 'Ιεζκικήλ Βελανιδιώτου, 'Ιωσήφ ο 'Ανδρούσης, όμηρος, δεσμοφόρος έν Τριπολιτζά, μνίστρος τής Θρησκείας και του Δικαίου κατά τόν 'Αγώνα, 1770-1844, έν 'Αθήναις 1906, σ. 36. — Χρυσ. Παπαδοπούλου, ένθ' άνωτ., σελ. 23 κέξ. — Βασ. 'Ατέση, ένθ' άνωτ., σελ. 262 κέξ. Η άληθής ιστορία τής περιόδου, έν ή τοποθετείται ο 'Ιωσήφ, δέν θά γραφή, εάν δέν μελετηθούν τά άρχεία και δέν εκδοθούν τά λανθάνοντα άπομνημονεύματα του άνδρός. 'Επί τή εύκαιρία σημειούμεν, ότι εις τά Γεν. 'Αρχεία του Κράτους φυλάσσεται και τό Πρωτόκολλον άλληλογραφίας του Μνιστερίου τής Θρησκείας.

3. Ο 'Ιωνάς κατήγετο εκ Κορίνθου, ής ο κατά τό 1801 μητροπολίτης Ζαχαρίας προέτεινε τήν χειροτονίαν του εις έπίσκοπον. Κατά τās ήμέρας των διχοστασιών, παραιτηθέντος του 'Ιωσήφ 'Ανδρούσης, ο 'Ιωνάς ανέλαβε κατά Μάρτιον του 1825 τό ύπουργείον τής Θρησκείας. Μετά τήν άπελευθέρωσιν, παραιτηθείς τής έπισκοπής Δαμαλάων, έγένητο έπίσκοπος 'Ηλείας, όπου δέν παρέμεινεν επί πολύ, μετείχεν όμως των εργασιών τής συγκροτηθείσης 'Ι. Συνόδου ως πρώην 'Ηλείας, γενόμενος τέλος τό 1852 έπίσκοπος Κορινθίας, όπου παρέμεινε μέχρι του 1854, ότε απέθανε. Βλ. Κ. Οικονόμου, Τά σωζόμενα εκκλησιαστικά συγγράμματα, τόμ. Β', σελ. 38-39. — Β. 'Ατέση, ένθ' άνωτ., σελ. 207-208, 161-162.

λεκτικώς άπό πρόσφυγας άρχιερείς του πατριαρχικού κλίματος, οί όποιοι διά διαφόρους λόγους δέν ήδύναντο νά επιστρέψουν εις τās επαρχίας των και έξήτουν θέσιν.

'Εχουσα πρό όφθαλμών έρείπια ή 'Εκκλ. 'Επιτροπή, θέτει ύπ' όψιν του Κυβερνήτου σχέδιον έγκυκλίον πρός τό χριστιανικόν πλήρωμα, εις ήν κυρίως όμιλεί περί άνοικοδομήσεως των εκ του πολυετούς 'Αγώνος κατεστραμμένων εκκλησιών, ούτος δέ προθύμως συνιστά τήν άποστολήν τής έγκυκλίου, εκτυπωμένης διά τής κρατικής λιθογραφίας¹. Οί εκ των μελών τής 'Επιτροπής Τριπόλεως και 'Ανδρούσης φθάνουν λήγοντος του Νοεμβρίου 1828 εις 'Αργος, όπόθεν άποστέλλουν πρός τόν Κυβερνήτην έπιστολήν διά του Καλλινίκου Καστόρχη, εις Αίγινα, γράφοντες τά εξής²:

'Εξοχώτατε, θεοσεβέστατε ήμών Κυβερνήτα!

Τεταλαιπωρημένοι εκ του χειμῶνος και εκ τής φυσικής ήμῶν άσθενείας εφθάσαμεν χθές εδῶ εις τό 'Αργος.

Συγχρόνως ήθέλαμεν εξακολούθησει τήν έως τήν Σεβαστήν ήμῶν έξοχήτά Σας παρουσίαν μας, αν είχομεν πρός τό παρόν μέρος ικανής δυνάμεως.

Εκ τούτου στέλλομεν τόν ιερολογιώτατον κ. Καλλινίκον Καστόρχην, πρός τόν όποϊον είχομεν πάσαν ύπόληψιν, διά νά σās προσφέρει τά σεβασματά μας και ν' άκούση τήν σεβαστήν ήμῶν φωνήν Σας, τί πρέπει άκολουθῶς νά πράξωμεν.

'Υποσημειούμεθα με τό άνήκον σεβας

Τῆ 28 Νοεμβρίου 1828

έν 'Αργεί

Εὐπειθέστατοι

και πρός Θεόν εὐχέται

† 'Ο Τριπόλεως Δανιήλ † 'Ο 'Ανδρούσης 'Ιωσήφ

Τά λοιπά μέλη τής 'Εκκλ. 'Επιτροπής είχαν εμφανισθῆ έν τῷ μεταξῦ ενώπιον του Κυβερνήτου, όστις εις τήν ανωτέρω έπιστολήν απήντησε διά του εξής έγγράφου³:

'Ο Κυβερνήτης

Πρός τούς Πανιερωτάτους Τριπόλεως Δανιήλ και 'Ανδρούσης 'Ιωσήφ

Εὐχαριστως εδέχθη ή Κυβέρνησις τήν πρός αὐτήν έπιστολήν σας. Οί ενταῦθα συνάδελφοί σας παρόστησαν ταύτοχρόνως πρός τήν Κυβέρνησιν τήν επιθυμίαν του νά λάβωσι συνέντευξιν μεθ' ήμῶν, διά νά συναρμοσθῶσιν εκ συμφώνου όσα πρόκειται νά ενεργηθῶσι παρὰ τής 'Εκκλησιαστικής 'Επιτροπής.

Αὐτά ταῦτα ειδοποιούσα πρός τήν πανιερότητα

1. Η απάντησις του Κυβερνήτου, άπό 26 Νοεμ. 1828' εκ Πόρου, προσθέτει ότι περί τής έπισκευής των εκκλησιών θά διατάξη σχετικώς τούς Διοικητάς. Βλ. 'Επιστολαί 'Ι. Α. Καποδίστρια, διπλωματικά, διοικητικά και ιδιωτικά . . . , μεταφρασθεΐσαι εκ του Γαλλικού παρὰ Μιχ. Γ. Σχινά, τόμ. Β', 'Αθήνησιν 1841, σελ. 319.

2. Γενικά 'Αρχεία του Κράτους, [Συλλογή Βλαχογιάννη. 3. Γενικά 'Αρχεία του Κράτους, Γεν. Γραμματεία 1828, φάκ. 170, αριθ. έγγρ. 8273/17 Δεκ. 1828 (σχέδιον).

οας ἢ Κυβερνήσις, οἷς ἐκφράζει καὶ ἡ ἰδία τὴν εὐχαρίστησίν της τοῦ νὰ σᾶς ἰδῆ ἑνταῦθα.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 17 Δεκεμβρίου 1828

Ὁ Κυβερνήτης

I. A. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Σ. Τρικούπης

Ὀλίγον ἐνωρίτερον ὁ Ἄνδρουσῆς ἀναφέρει περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας του τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν Κυβερνήτην¹:

Ἐπεξερχώτατε καὶ τρισέβαστε ἡμέτερε Κυβερνήτα,

Μετὰ πολλὰς τάλαιπωρίας τοῦ χειμῶνος καὶ τῶν χιόνων, τῇ θείᾳ βοηθείᾳ χθὲς κατήντησα μετὰ τοῦ Ἁγίου Τριπόλεως εἰς τὸ Ἄργος.

Σᾶς ἀναφέρω, διὰ τὸ τμήμα τῆς Κάτω Μεσσηνίας, ἐν ᾗ ἀρχιερατεύω, πάσχει ἀπὸ τὴν συνήθη κλεψίαν καὶ τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου Ψύλλα. Ἡ ἐπιστροφή του ὑπάρχει ἀναγκαία, ὁμοῦ καὶ σωτήριος, καθ' ὅτι διὰ τὴν παιδείαν, φρόνησίν του καὶ γενικῶς διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του τὸν σέβονται ἅπαντες.

Συγχορηγήσατέ με, ὑπερερχώτατε, διὰ τὴν τολμῆν μου ταύτην. Μένω μ' ἔδωκεν τὸ βαθύτατον σέβας

Ὁ τὰ ὑμέτερα σεβαζόμενος

καὶ εὐπειθέστατος τῶν ἐνταλμάτων σου

+ Ἄνδρουσῆς Ἰωσήφ

10 Δεκεμβρίου 1828.

Ἡ αἰτηθεῖσα καὶ ἐγκριθεῖσα συνάντησις τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς μετὰ τοῦ Κυβερνήτου φαίνεται ὅτι ἐπραγματοποιήθη ἐγκαίρως καὶ κατ' αὐτὴν ἀντηλλάγησαν σκέψεις προφορικῶς μόνον, διότι μετ' οὐ πολὺ θ' ἀκολουθήσουν καὶ γραπτὰ ὁδηγία. Πάντως ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ 1828 ἤρχισε ν' ἀσχολῆται ὀπωσδήποτε μὲ ἐκκλησιαστικά τινα ζητήματα, ὡς πληροφοροῦμεθα ἐκ περισωθέντων ἐγγράφων. Οὕτως αὕτη γνωματεύει περὶ διορισμοῦ τοῦ Ἐλαίας Παΐσιου ὡς Τοποτηρητοῦ Χριστιανουπόλεως, ὡς ἦτο καὶ πρότερον οὗτος². Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνωματεύσεως ταύτης ἐξέδωκεν ὁ Κυβερνήτης σχετικὴν διαταγὴν πρὸς τὸν κατὰ τὴν Ἄνω Μεσσηνίαν Ἐκτακτὸν Ἐπίτροπον, ἵνα μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Παΐσιου, πρὸς ὃν ἐπίσης ἐγνώρισεν αὐθημερὸν τὸν διορισμὸν του³.

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1828, ὁ Κυβερνήτης τοὺς ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς Αἰγίνης, Ταλαντίου καὶ Λαμαλῶν ἐχορηγήσῃ πρὸς διανομὴν χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς τινὰς ἐνδεεῖς γυναῖκας, πού τοῦ ὑπέβαλον ἀναφοράς ἢ καὶ ἄλλους πάσχοντας, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἐγνώ-

1. Αὐτόθι, φάκ. 167, 10 Δεκ. 1828, εἰσῆχθη μὲ ἀριθ. 10239.

2. Τὸ ἐγγράφον ὑπογράφουν οἱ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς Αἰγίνης Γεράσιμος καὶ Ταλαντίου Νεόφυτος, εἰσῆχθη δὲ ὑπ' ἀριθ. 10623 εἰς Γεν. Γραμματεῖαν, φάκ. 170 / 17 Δεκ. 1828 τῶν ΓΑΚ.

3. ΓΑΚ, Γεν. Γραμματεία, φάκ. 174 / 22 Δεκ. 1828 ἀριθ. 8407, 8408 (σχέδιον).

ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΙ ΑΔΕΣΠΟΤΩΝ ΥΜΝΩΝ

Δ.

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Ἦχος α'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί
ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται

Ἦχος α'. Στεφάνου.

Φαρισαῖος, κενοδοξία νικώμενος,
καὶ τελώνης, τῇ μετανοίᾳ κλινόμενος,

Δόξα. Ἦχος πλάγ. δ'. Στεφάνου. Κασσίας, μοναχῆς⁽¹⁾

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα
πόσα δύνανται τὰ δάκρυα

Ἦχος δ'. Κοντάκιον⁽²⁾, Ρωμανοῦ.

Φαρισαίου φύγωμεν
ὑψηγορίαν

Ἦχος γ'. Κοντάκιον ἑτερον. Ρωμανοῦ.

Στεναγμοὺς προσοίσωμεν
τελωνικὸς τῷ Κυρίῳ

1. Ὑπ' ἀριθ. 884 (ἔτ. 1341) κώδιξ Ἐθνικῆς.
2. «Νέα Σιών» ἔτ. 1934 σελ. 453. Ὁ Ρωμανὸς ἐστι-
χοῦργησεν εἰς τινὰς ἑορτὰς διπλὰ Κοντάκια.

ρίζον. Τὸ ποσὸν ἀνήρχετο εἰς 3 χιλιάδας γρόσια, ἀλλὰ δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, διότι τοῦτο «εὐρίσκοτο εἰς μεγαλωτάτην ἔνδειαν», ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐγγράφον¹. Ἡ Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ μὴ κατορθώσασα νὰ ἐκτελέσῃ πλήρως τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτὴν ἔργον, ἐπέστρεψεν 700 γρόσια, ἐξ ὧσων ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς ὁ Κυβερνήτης, νὰ διανείμουν κατὰ τὸ καταρτισθὲν κατάστιχον, διότι δὲν εὔρον μερικὸς ἐκ τῶν δικαιουμένων².

1. ΓΑΚ, Γεν. Γραμματεία, φάκ. 174 / 23 Δεκ. 1828, ἀριθ. 8421 (σχέδιον).

2. Αὐτόθι, ἐγγράφον 28 Ἰαν. 1829, εἰσαχθὲν μὲ ἀριθ. 11846. Ὅπισθογράφως σημείωμα τοῦ Κυβερνήτου ἀπὸ 31 Ἰαν. 1829 νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα ἢ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπῆ καὶ νὰ τὰ διανείμῃ πρὸς οὓς ἀνήκουν. Ὁ Κυβερνήτης εἰς ἄλλην περίπτωσιν διανομῆς βοηθημάτων ἐχορηγήσῃ βραδύτερον τὸν Λαρίσης Κύριλλον, Τοποτηρῆτὴν τότε Ὠλένης, πρὸς ὃν ἀπήντα, ὅτι ἔλαβε τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐκθεσὶν διανομῆς τῆς εἰς χεῖρας του ἐμπιστευθείσης ἐλεημοσύνης καὶ τῷ ἀναγνωρίζει χάριν διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐπιμέλειαν, ἐκφράζων συγχρόνως τὴν τελείαν εὐαρέσκειάν του διὰ τὸν ἔμφορνα ζῆλον, ὡς πρὸς τὰ τῆς πνευματικῆς διευθύνσεως τοῦ ποιμνίου του κλπ. — ΓΑΚ, Συλλογὴ Βλαχογιάννη, Γεν. Γραμματεία, φάκ. 82 / 28 Ἀπριλ. 1829.

(Συνεχίζεται)

ΤΑΣΟΣ ΑΘ. ΓΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δόξα. Ἦχος πλάγ. α'. Στεφάνου.
Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου
ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ

Στιχηρὰ Αἰνων.

Ἦχος γ'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸ διάφορον
ἐπιγνοῦσα, ψυχὴ μου

Ἦχος δ' αὐτός. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Τοῦ Φαρισαίου τὴν μέγαν φωνήν,
πιστοὶ μισήσαντες

Δόξα. Ἦχος πλάγ. δ'. Στεφάνου καὶ Κασσιανῆς⁽¹⁾
Ταῖς ἐξ ἔργων καυχήσεσι
Φαρισαῖον δικαιοῦντα ἑαυτὸν

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Ἦχος α'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου⁽²⁾.
Εἰς ἀναμάρτητον χώραν
καὶ ζωηρὰν ἐπιστεύθην

Ὅμοιον, Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Ἐπιγνῶμεν, ἀδελφοί, τοῦ μυστηρίου
τὴν δύναμιν τὸν γὰρ

Δόξα. Ἦχος β'. Στεφάνου.
Ὡ πόσων ἀγαθῶν
ὁ ἄθλιος ἔμαντὸν ἐστέρησα!

Δόξα. Ἦχος πλάγ. β'. Στεφάνου.
Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς
διασκορπίσας τὸν πλοῦτον

Ἦχος α'. Κάθισμα⁽³⁾. Ρωμανοῦ.
Ἀγκάλας πατρικᾶς
διανοῖξαι μοι σπεῦσον

Ἦχος γ'. Κοντάκιον. Ρωμανοῦ.
Τῆς πατρῶας δόξης σου
ἀποσκορτίσας ἀφρόνως

Αἰνων, ἰδιόμελα.

Ἦχος β'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν
προσφέρω σοι, Κύριε,

Ἦχος δ'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Ὡς ὁ ἄσωτος νίδς
ἦλθον κἀγώ, οἰκτίρμων

Ἦχος πλάγ. δ'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Δαπανήσας ἀσώτως
τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλοῦτον

Δόξα. Ἦχος πλάγ. β'. Στεφάνου.
Πάτερ ἀγαθέ, ἑμακρύνθην ἀπὸ σοῦ
μὴ ἐγκαταλίπῃς με

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἦχος πλάγ. δ'. Θεοδώρου, Στουδίτου.
Τῶν ἀπ' αἰῶνος
σήμερον νεκρῶν

Ἦχος πλάγ. δ'. Θεοδώρου⁽¹⁾.
Ὁ τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτῆρ
βροτοὺς ἐκπριάμενος

Ἦχος δ' αὐτός. Θεοδώρου.
Τῇ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει Σου, Χριστέ,
οὐκέτι ὁ θάνατος

Καὶ νῦν. Ἦχος πλάγ. β'. Ἰωάννου, μοναχοῦ.
Πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε,
Χριστέ, καὶ τῶν μαρτύρων σου,

Ὁ Οἶκος. Ἀναστασίου.
Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος,
ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Ἦχος πλάγ. β'. Θεοδώρου, Στουδίτου.

Ὅταν μέλλῃς ἔρχεσθαι
κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι

Ἦχος πλάγ. β'. Τοῦ αὐτοῦ.
Βίβλοι ἀνοιγήσονται
φανερωθήσονται πράξεις

Ἦχος πλάγ. β'. Θεοδώρου.
Ἠγήσουσι σάλπιγγες
καὶ κενωθήσονται τάφοι

Ὁ αὐτός. Θεοδώρου.
Κλαίω καὶ ὀδύρομαι,
ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω

Δόξα. Ἦχος πλάγ. δ'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου,
καὶ Θεοφάνους, τοῦ γραπτοῦ.

Ὅταν τίθωνται θρόνοι
καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι

Δόξα. Ἦχος βαρῶς. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου.
Τὰς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολὰς
οὕτω πολιτευθῶμεν

Δόξα. Ἦχος πλάγ. δ'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου
καὶ Δέοντος δεσπότου καὶ βασιλέως⁽²⁾.

Ὁἱμοὶ μέλαινα ψυχὴ!
ἕως πότε τῶν κακῶν

1. Νέα Σιών, 1934 σελ. 563 - 564

2. Καί, ἀγιοσαββαίου.

3. Ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐγράφη ὡς Κοντάκιον.

1. Ρωμανὸς ὁ μελωδός, Paris, Α'. σελ. 381.

2. Ἐθνικῆς ὑπ' ἀριθ. 884 (ἔτ. 1341), φύλ. 227 β.

¹Ἦχος α'. Κοντάκιον. Ρωμανοῦ.

Ὅταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης

²Ἰδιόμελα Αἰνων.

³Ἦχος πλάγ. β'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην
καὶ τὴν ὥραν, ὅταν

⁴Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

ὦ, ποία ὥρα τότε
καὶ ἡμέρα φοβερά

⁵Ἦχος πλάγ. δ'. Στεφάνου, ἀγιοπολίτου
καὶ Θεοφάνους, τοῦ γραπτοῦ (')

Δανιὴλ ὁ προφήτης,
ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος

Δόξα. Ἦχος α'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί,
τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν

ΚΥΡΙΑΚΗ Ἑσπέρας

⁶Ἦχος πλάγ. δ'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Λιχνευσάμενοι, τὴν πρώτην
ὑπέστημεν γυμνωσιν

⁷Ἀπόστιχα Αἰνων.

⁸Ἦχος γ'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Πάντα τὸν χρόνον
ἢ νηστεία ὠφέλιμος ἔστι

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Τριψῆδιον. Θεοδώρου. Ἦχος πλάγ. α'. ᾠδὴ α'.

Ἰδοὺ προηγέσκειται
τῆς μετανοίας ἡ θύρα

⁹Ἦχος πλάγ. δ'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Διὰ νηστείας καθαρῆθῃναι σπεύσωμεν
τοῦ ὅυπου τῶν πταισμάτων ἡμῶν

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Τριψῆδιον. Θεοδώρου, τοῦ Στουδίτου. Ἦχος β'. ᾠδὴ β'.

Καιρὸς μετανοίας ἐφέστηκε
σπεύσωμεν, φιλόχριστοι

¹⁰Ἀπόστιχα Αἰνων.

¹¹Ἦχος γ'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Ἀσμένως, λαοί, τὴν νηστείαν ἀσπασάμεθα,
ἔφθασε γὰρ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων

¹²Ἦχος α'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Περιχαρῶς δεξώμεθα, πιστοί,
τὸ θεόπνευστον διάγγελμα

Ἡ ΝΕΑ ΑΓΓΛΙΚΗ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἡ ΓΝΩΣΤΗ ΩΣ REVISED STANDARD VERSION

Ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοὺς ἀγγλογλώσσους λαοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐχρησιμοποιεῖτο ἕως τώρα ἡ ἔκδοσις τῆς Ἁγ. Γραφῆς (Παλαιᾶς καὶ Καινῆς), ἡ γνωστὴ ὡς King James. Ἄλλ' ἡ νεωτέρα ἀγγλικὴ ἔκδοσις, ἡ πρὸ ἔτους, ἡ ὀνομασθεῖσα ὡς Revised Standard Version (R.S.V.), εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὰς χεῖρας πολλῶν ὡς ἀπλουστεύσασα κυρίως εἰς τὴν Ἀγγλικὴν μερικὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἐδυσκόλευον κάπως τοὺς ἀγγλοφώνους ἀναγνώστας.

Τριάκοντα δύο διάσημοι διανοούμενοι, ἐπὶ 14 χρόνια ἐργασθέντες, ἔλαβον ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὰς σχετικὰς ἐξερευνήσεις καὶ μελέτας των, καὶ δὴ τὰς νεωτέρας ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ θίξουν τὸ θεόπνευστον τῆς Ἁγ. Γραφῆς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. Ὡς ἐκ τούτου αἱ λεκτικαὶ βελτιώσεις εἶναι προφανεῖς. Ὁ τύπος, τὰ στοιχεῖα δλδ., εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα, ὁ χάρτης ὠραῖος, τὸ τύπωμα προσεκτικόν, ἡ ἐμφάνισις ἐλκυστικὴ.

Τὸ κείμενον ταξιθετεῖται κατὰ ἐδάφια, ἀλλὰ καὶ κατὰ παραγράφους καὶ διατηρεῖται ἡ αὐτὴ ἀρίθμησις τῶν ἐδαφίων. Ὅτι ἦτο εἰς ποίημα εἰς τὸ πρωτότυπον κείμενον—καὶ ὡς γνωστὸν πολλὸ μέρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦτο εἰς ποίησιν—τίθεται τώρα εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν εἰς ποίημα. Αἱ ἀρχαῖαι καὶ ἀγγλικαὶ λέξεις Thou καὶ Thine, Thee καὶ Thy χρησιμοποιοῦνται πολλὸ σπανίως εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν καὶ

Θεοδώρου, τοῦ Στουδίτου. Τριψῆδιον. Ἦχος β'. ᾠδὴ γ'.

Ὑψωθέντος σου, Σωτήρ,
ἐκουσίως ἐν σταυρῷ

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

¹³Ἀπόστιχον Αἰνων.

¹⁴Ἦχος α'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχὴ μου,
καὶ παθῶν μὴ καθαρῆουσα

¹⁵Ἦχος γ'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ τῆς νηστείας
καὶ τὸ ἄνθος τῆς μετανοίας

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Τριψῆδιον. ᾠδὴ δ'. Ἦχος β'.

Σκεδάσαντες ἀκρᾶσις
τὸν ζόφον, ἀπόστολοι

¹⁶Ἦχος γ'. Ἀνδρέου, Πυροῦ.

Ἐλαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ εὐπρέπεια
τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν φυγαδεύουσα

(Συνεχίζεται)

ΝΙΚΟΛ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωθιερεὺς

1. Νέα Σιών, ἔτ. 1934 σελ. 569.

μόνον όταν προσφωνῆται ὁ Θεός· ἡ παλαιὰ ρηματική κατάληξις -eth καὶ -est ἀντικαθίσταται μὲ τὴν συνήθη κατάληξις -s. Τὸ «beget» ἀντικαθίσταται μὲ τὰς λέξεις «is the father» καὶ τὸ «begotten» (μονογενῆς) ἀντικαθίσταται μὲ τὰς λέξεις «The only son» (ὁ μόνος υἱός).

Ἡ Revised Standard Revision εἶναι ἡ πέμπτη ἐγκεκριμένη Ἀγ. Γραφή, ἡ ὁποία ἐκτυπῶνεται ἀγγλιστὶ κατὰ τὰ τελευταῖα 400 χρόνια. Ἡ πρώτη ἀγγλικὴ Ἀγ. Γραφή ἐξετυπώθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1539, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ Η', ὠνομάζετο «ἡ Μεγάλῃ Βίβλος» καὶ ἦτο ἀναθεώρησις τῆς πρώτης-πρώτης μεταφράσεως.

Ἡ δευτέρα ἦτο ἡ γενομένη τὸ 1568 ἀπὸ Ἀγγλοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀνομασθεῖσα «Βίβλος τῶν Ἐπισκόπων». Ἄλλ' ἡ ἔκδοσις αὕτη ποτὲ δὲν ἐπεκράτησε, καίτοι ἐτέθη εἰς ὄλους σχεδὸν τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ Ναοὺς, καὶ τέλος ἐγκατελείφθη.

Ἡ περίφημος King James Ἀγ. Γραφή, ἡ τρίτη ἐπιτραπεῖσα ἔκδοσις, διὰ τὴν ὁποίαν μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐπτὰ διακεκριμένους εἰδικούς ἐργάστη ἐπὶ πέντε χρόνια, ἐξετυπώθη τὸ 1611. Ἐπὶ 300 σχεδὸν χρόνια εἶναι ἡ μόνη Ἀγ. Γραφή, τὴν ὁποίαν οἱ ἀγγλόφωνοι χρησιμοποιοῦν.

Κατὰ τὸ 1885 ἄλλοι Ἀγγλοὶ προέβησαν εἰς τετάρτην ἔκδοσιν, εἰς τὴν λεγομένην «English Revised Version», διὰ νὰ διορθώσουν μερικὰ σφάλματα τῆς King James καὶ κατὰ τὸ 1901 μιὰ ἄλλη ἔκδοσις, ἀμερικανικὴ, ἔγινε μὲ πολὺ ὀλίγας διορθώσεις. Οὔτε ὅμως ἡ τοῦ 1885 οὔτε ἡ τοῦ 1901 ἐπεκράτησαν, διότι αἱ μεταφράσεις ἦσαν πολὺ κατὰ γράμμα, ὅπως ἐλέχθη. Ὁ πολὺς ἀγγλόφωνος κόσμος ἐξηκολούθει νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν τοῦ King James λόγῳ τῆς «εὐμορφίας καὶ τῆς δυνάμεως», ὅπως ἔλεγον.

Ἡ τελευταία ἔκδοσις, ἡ λεγομένη Revised Standard Version καὶ στηριζομένη ἀπολύτως ἐπὶ τῆς King James, ἤρχισε κατὰ τὸ 1929, ὁπότε τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον τῆς Ὀρθοκευτικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἀντιπροσωπεύον 40 Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν καὶ τοῦ Καναδά, ἐξέλεξε μιὰν Ἐπιτροπὴν Ἐξοχοτήτων, προεδρευομένην ἀπὸ τὸν Dean L. Weigle, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Yale, διὰ νὰ μελετήσῃ καὶ ἀπαντήσῃ εἰς δύο κυρίως ζητήματα: *Πρῶτον*, ὑπάρχει ἀνάγκη δι' ἀναθεώρησιν τῆς Βίβλου; καὶ *Δεύτερον*, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη ἀνάγκη; ὁποῖο εἶδος πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀναθεώρησις αὕτη; Ἐπειτα ἀπὸ μελέτην 2½ χρόνων ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσὶν τῆς. Ἀπεφάνθη, ὅτι εἶχε φθάσει ὁ καιρὸς τῆς ἀναθεωρήσεως, ἀλλ' ὅτι ἡ ἔκδοσις King James θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθηθῇ αὐστηρότατα, ἐκτὸς μόνον ἐκεῖ ὅπου ὠρισμένως ὑπάρχουν λεκτικὰ λάθη, διότι ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη εἶχεν εὑρεῖ εἰς μόνην τὴν Καινὴν Διαθήκην ἄνω τῶν 5000 μικρῶν λεκτικῶν παραραματίων.

Ἐν τέλει, κατὰ τὸ 1936, εἶχον ἐξασφαλισθῆ καὶ αἱ ἀνάλογοι χρηματικαὶ πιστώσεις διὰ τὴν σχετικὴν ἐργασίαν. Ὁ τυπογραφικὸς οἶκος Θ. Νέλσον καὶ Υἱοί, εἰδικοί τυπογράφοι Ἀγ. Γραφῶν εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας ἀπὸ τοῦ 1895, ἐδέχθησαν ν' ἀναλάβουν τὴν

ἐκτύπωσιν καὶ νὰ συνεργασθοῦν καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ οἰκονομικὸν μέρος.

Οἱ ἀναλαβόντες ὅθεν τὴν ἀναθεώρησιν —εἰς δύο τμήματα: τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, — ἤρχισαν, κατόπιν προσευχῆς, τὸ ἔργον τῶν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1937 εἰς τὸ Union Theological Seminary τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ ἀναθεωρηταὶ αὗτοι ἐξηκρίβδων ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὴν ἐργασίαν, ἐδάφιον πρὸς ἐδάφιον, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀρχαίων χειρογράφων καὶ δι' ἐπισκέψεως καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ὅταν, κατόπιν μακρᾶς συζητήσεως, ἠγείρετο κανὲν διαμφισθητούμενον σημεῖον, ἡ πλειοψηφία τῶν τριῶν τετάρτων τὸ ἔλυεν.

Ὅμαδες καὶ ἐπιτροπαὶ ἐξωτερικαὶ ὑπέβαλλον, ἐνοεῖται, διάφορα ὑπομνήματα, καθ' ὃν χρόνον τὸ ἔργον προῦχρει. Οἱ Σύλλογοι ἐγκρατείας λ.χ. ὑπέδειξαν ὅτι ἡ λέξις «οἶνος», θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντικατασταθῆ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην μὲ τὰς λέξεις «ἀδραστος σταφυλόζωμος» (unfermented grape juice). Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπόδειξιν αὐτήν. Ἐνας ὅμιλος κυριῶν παρεπονέθη, ὅτι ἡ ἔκδοσις King James μετέφραζε τὴν ἐλληνικὴν λέξιν «τίς», εἰς τὸ τρίτον ἐδάφιον τοῦ 21ου κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγελίου, μὲ τὰς λέξεις «ἀνὴρ τις». Ὅμοιως καὶ εἰς τὸ εἰκοστὸν ἐδάφιον τοῦ 3ου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου. Ἡ ἐπιτροπὴ συνέφωνησε μαζὶ τῶν καὶ ἔκαμε τὴν σχετικὴν διόρθωσιν χρησιμοποιοῦσα τὴν λέξιν «τίς» (one).

Ἄλλ' ἡ μεγαλυτέρα δυσκολία διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν ἦτο νὰ συγχρονίσῃ τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὰ παρελθόντα 300 ἔτη, ἔχουν ἀλλάξει κάπως ἔννοιαν. Ἐπὶ παραδειγματι, κατὰ τὴν λεγομένην Ἐλισαβετιανὴν περίοδον αἱ ἀγγλικαὶ λέξεις «anon», «presently», «by and by» ἐσήμαινον ὅλαι «ἀμέσως». Ὅταν ἡ Σαλώμη ἐχόρευεν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου καὶ ἠρωτήθη τί ἠθέλει, ἡ ἔκδοσις King James λέγει ὅτι ἠθέλησε τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου by and by. Ἡ ἔκφρασις αὕτη by and by σήμερον σημαίνει «σιγὰ-σιγὰ», «βαθμηδόν», ἐνῶ ἄλλοτε, ἐπὶ τῆς Ἐλισαβετιανῆς περιόδου, ἐσήμαινεν «ἀμέσως», διότι καὶ τὸ ἐλληνικὸν κείμενον δεικνύει, ὅτι ἡ Σαλώμη ἐζήτησεν «ἀμέσως» τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας τῆς καθ' ὑπόδειξιν τῆς μητρὸς τῆς.

Εἰς πολλοὺς ἀγγλογλώσσους ἀναγνώστας ἔκαμνε κάπως παράδοξον ἐντύπωσιν ἡ συμβουλή τῆς Κ. Διαθήκης: «Μὴ σκέπτεσθε διὰ τὴν αὐριον». Ἡ νέα μετάφρασις λέγει: «Μὴ ἀγωνιάτε (μὴ ἀνησυχῆτε) διὰ τὴν αὐριον». Δὲν ἔγινε δ.λ.δ. ἀλλαγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ἀγγλικῆς λέξεως. Ἡ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ (13,16) συνιστᾷ πρὸς αὐτοὺς: «τῆς εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε» μεταχειριζομένη (ἔκδοσις King James) τὴν λέξιν communicate. Ἡ νέα ἔκδοσις λέγει «τῆς εὐποιίας καὶ τοῦ μεταδοτικοῦ (τοῦ μοιράσματος δηλον ὅτι) μὴ ἐπιλανθάνεσθε».

ὑπάρχουν ἄνω τῶν 350 παρομοίων περιπτώσεων εἰς τὴν Π. καὶ τὴν Κ. Διαθήκην. Διότι, ὡς γνωστὸν, μέχρι καὶ τοῦ 13ου αἰῶνος ἐγίνοντο πολλαὶ ἀντιγραφαὶ τῶν κειμένων καὶ, παρεπιπτόντως, παρελείποντο

ἢ προσετίθεντο μερικαὶ μικραὶ λέξεις ἢ φράσεις. Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ Κυριακὴ προσευχή, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον (16,13), τελειώνει ὡς ἑξῆς: ... «ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας». Ἡ νέα ἔκδοσις, R. S. V., ὅπως καὶ ἡ ἔκδοσις, ἢ χρησιμοποιοῦμένη ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, παραλείπει τὰς λέξεις αὐτάς, δηλοῦν δὲ ἐν ὑποσημειώσει, ὅτι αἱ λέξεις αὐταὶ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ ἀρχικὸν κείμενον (τὸ Ἑλληνικὸν δ.λ.δ.).

Εἰς τὴν ἔκδοσιν King James, ὁ Ἅπ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν του λέγει: «ὁ μεταδιδούς, ἐν ἀπλότῃτι» (12,8). Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Κ. Διαθήκης ἢ κλασικὴ ἑλληνικὴ λέξις «ἀπλότης» εἶχε προφανῶς ἀποκτήσει νέαν σημασίαν· ἐσήμαινε δ.λ.δ. γενναιοδωρίαν. Ὁ Ἅπ. Παῦλος δὲν συνίστα εἰς τοὺς δίδοντας νὰ δίδουν μὲ ἀπλότητα, ἀλλὰ συνίστα νὰ δίδουν μὲ γενναιοδωρίαν καὶ ἡ νέα ἔκδοσις ἀντικατέστηεν ὡς ἐκ τούτου τὴν λέξιν simplicity μὲ τὴν λέξιν «liberality», πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀλλάσσει οὐσιωδῶς τὸ ἐδάφιον.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐννέα χρόνων παραβολὴν τόσοῦ τῶν παλαιῶν χειρογράφων ὅσον καὶ τῶν νέων μελετῶν, τὰ μέλη τῆς ὑπὸ τὸν Δρα Weigle Ἐπιτροπῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶχον τελειώσει τὴν ἐργασίαν των καὶ τὸ 1946 ἐδημοσίευσαν τὸ μέρος μόνον τῆς Κ. Διαθήκης, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐτοιμάσει ἕως τότε. Ἐν ἑκατομμύριον ἀντιτύπων ἐπωλήθησαν τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1951 οἱ εἰδικοί, οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῆς Παλ. Διαθήκης, εἶχον τὰς τελευταίας συνεδρίας των. Τὰ πλεῖστα τῶν προβλημάτων των εἶχον λυθῆ. Ἐν μόνον βασικὸν σημεῖον ἦτο, πῶς θὰ μετέφραζον τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν chesed, ἢ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν Παλ. Διαθήκην καὶ δηλώνει μίαν ἀπὸ τὰς ιδιότητας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔκδοσις King James μὲ τὴν λέξιν αὐτὴν chesed δηλοῦν τὸ ἔλεος (mercy) τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ νωτέρωι μελέται δεικνύουν, ὅτι τὸ chesed ἐκφράζει κάτι περισσότερον ἀπὸ ἔλεος. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τέλει ἀπεφάσισε παμψηφεί, ὅτι ἡ λέξις ἐσήμαινε «πλήρη στοργὴν στηριγμένην ἐπὶ ἀγάπης πέραν πάσης νομικῆς ὑποχρεώσεως». Τὸ πρόβλημα ἦτο νὰ ἐκλέξουν τὴν ἀγγλικὴν λέξιν, ἢ ὁποία θὰ ἐξέφραζε τὴν ἐννοίαν πλήρως. Κατόπιν ὁλοήμερου συζητήσεως ὁμοθυμῶς ἐξέλεξαν τὰς δύο λέξεις steadfast love (σταθερὰ ἀγάπη) ἀντὶ τῆς μιᾶς λέξεως mercy διὰ τὴν ἀντίστοιχον ἑβραϊκὴν λέξιν chesed. Διασάφηναι εὐρίσκομεν εἰς τὸν 135 ψαλμὸν, ἐδάφ. 4, ὅπου λ. χ. δηλοῦται, ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ «σταθερὰ ἀγάπη διαρκεῖ εἰς τὸν αἰῶνα».

Μερικαὶ ἀντιρρήσεις ἠγέρθησαν, διότι ἡ νέα ἔκδοσις τὴν λέξιν «παρθένος» μεταφράζει μὲ τὰς λέξεις «ἀνύπανδρος θυγάτηρ» (unmarried daughter), ὅπως εἰς τὰς Πράξεις κεφ. 21,9 καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ, προκειμένου περὶ τῆς Θεοτόκου παρθένου, χρησιμοποιοῖ τὴν λέξιν virgin (παρθένος), ὅπως λ.χ. εἰς Ματθ. 1,23.

Τὴν 24 Ἰουνίου 1951 κατόπιν προσευχῆς τὰ μέλη τῶν δύο ἐπιτροπῶν ἐθεώρησαν ὅτι τὸ ἔργον των εἶχε πλέον τελειώσει, διήρκεσε δὲ τοῦτο 14 χρόνια, 2 μῆνας καὶ 8 ἡμέρας. Τὸ «National Council τῶν Ἐκ-

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ Εἰς ΡΩΣΣΙΑΝ, ΜΑΝΤΖΟΥΡΙΑΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΝ

Ἡ χιτλερικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἔφερε πολλοὺς Γερμανοὺς ἱερεῖς, πάστορας καὶ μοναχοὺς ἐκεῖ, ἐπιστρατευμένους καὶ τοποθετημένους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς Γερμανικὰς νοσοκομειακὰς ὑπηρεσίας.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι ὑπὸ τῶν Ρώσων καὶ παρέμειναν ἐπὶ δεκαετίαν σχεδὸν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξύ ἐξέμαθον τελείως τὴν ρωσικὴν γλῶσσαν.

Οὗτοι, ἐπανακάμψαντες εἰς Γερμανίαν, ἔγραψαν ἢ διηγήθησαν ὅσα, ὅσα εἶδον καὶ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, σχετικῶς μὲ τὴν θρησκείαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ.

Εἰς ῥώσσοις καθηγητῆς, ὁ Δόκτωρ Μπολσακῶφ, συνήντησε πολλοὺς ἐκ τῶν προαναφερθέντων ἱερωμένων προσωπικῶς, παρηκολούθησεν ἄλλων ἄρθρα δημοσιευθέντα εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, συνέκρινε τὰ ἀνωτέρω μὲ ἄλλας ἀφηγήσεις προσφύγων ἢ φυγάδων, καὶ ἔδωσε ὡς καταστάλαγμα τῆς ἐρεῦνης του, εἰς ἄρθρον εἰς τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου, μίαν εἰκόνα περὶ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσσίᾳ.

Ὁ αὐτὸς Δρ Μπολσακῶφ εἰς ἄλλο ἄρθρον του εἰς τὸ ἴδιον περιοδικὸν ἐδημοσίευσεν ἀνακοινώσεις, περὶ τῆς θέσεως τῆς θρησκείας εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Μαντζουρίαν, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου Φιλίππου Λένζ, ὅστις ἔζησεν ἐπὶ τριάκοντα συναπτὰ ἔτη εἰς τὴν Μαντζουρίαν, εἶναι βαθῶς γνώστης τῆς Κινεζικῆς γλώσσης καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Μαντζουρίας μόλις τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον.

Τέλος περὶ τῆς θρησκείας εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Κίνα, ὁ ἴδιος προσωπικῶς παρηκολούθησα τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον εἰς Ἄλωναίη τῶν Ἰνδιῶν ἀνακοίνωσιν σχετικὴν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ὁ κινεζὸς Σ. Λούγγκ.

Ὁ κ. Σ. Λούγγκ εἶναι φυγάς ἐκ Κίνας καὶ παρὰ τὸν καιρὸν εἰς Χόνγκ-Κόνγκ καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τὴν εὐρισκομένην πλησίον τῶν κινεζικῶν συνόρων,

κλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτεῖαις, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ τὸ νομικὸν δικαίωμα τῆς ἐργασίας, πιστεύει ἔτι οἱ διακεκριμένοι αὐτοὶ ἐπιστήμονες ἔκαμαν ὅ,τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν.

«Δὲν ἔχομεν ἀλλάξει τὰς Ἁγίας Γραφάς», εἶπεν ὁ Dean Weigle, «ἀλλὰ τὰς ἔχομεν πραγματικῶς δυναμῶσαι μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀρχαιοτάτων χειρογράφων τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν καὶ μὲ τὴν νέαν γνώσιν τῶν ἑβραϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν λεξιλογίων».

Αὐτῇ, ἐν ὀλίγοις, εἶναι ἡ νέα ἔκδοσις, ἢ λεγομένη Revised Standard Revision, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 χρησιμοποιοῦν πλέον οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀμερικανῶν.

Wilmington N. C.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΑΗΣ
Ἐπίσκοπος Νύσσης

ἔχων οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπικοινωνῇ εὐκόλως καὶ ἀμέσως, μετὰ τῶν ἐκ Κίνας φυγάδων.

Αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ ἐν λόγῳ κ. Λούνγκ εἶναι μία περίληψις τῶν συμπερασμάτων, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἐκ ποικίλων πληροφοριῶν μεγάλου ἀριθμοῦ φυγάδων ἐκ Κίνας.

Εἰς τὴν Σοβ. Ρωσίαν.

Ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καθίστανται εὐκόλως ἀντιληπτά εἰς τὴν Ρωσίαν εἶναι: Πρῶτον, τὸ γεγονός ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δὲν εἶναι λαοφιλὴς, καὶ ποτὲ δὲν ἦτο τοιαύτη μεταξὺ τῶν μαζῶν· δεύτερον, ὅτι μεγάλη ἀπόστασις ὑπάρχει μετὰ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως· τρίτον, ὅτι, ἡ θρησκεία εἶναι ζῶσα εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν καὶ ἀσκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν νέων.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀνησυχεῖ σοβαρώτατα τοὺς αὐστηροὺς μαρξιστάς.

Αἱ ἐντυπώσεις τῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα τῶν τὸ 1944, εἶναι διαφορετικαὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰς τῶν ἐπιστρεφάντων ἀπὸ τὴν Ρωσίαν τὸ 1952.

Ὅταν οἱ Γερμανοὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Ρωσίαν, ὁ λαὸς γενικῶς ἐφέρετο φιλικῶς πρὸς αὐτούς.

Οἱ στρατιῶται τῶν Σοβιέτ, μὴ ἀγαπῶντες τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν, παρεδίδοντο ὁμαδικῶς.

Ἡ φιλικὴ ὁμως αὐτὴ συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς Γερμανούς, ἠλλάξεν ἔπειτα καὶ μετεβλήθη εἰς ἀνοικτὴν ἐχθρότητα, ἐξ αἰτίας τῆς βαρβάρου χιτλερικῆς συμπεριφορᾶς πρὸς Ρώσους αἰχμαλώτους πολέμου, ἐξ αἰτίας τῶν ὁμαδικῶν ἐκτελέσεων τῶν ἔβραϊων, τῶν ἔξαντλητικῶν ἐρευνῶν, καὶ τῶν ἀπροκαλύπτων προπαρασκευῶν διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς Ρωσίας ὡς γερμανικῆς ἀποικίας.

Εἰς τοὺς ἐκεῖ στρατευμένους Γερμανούς, κληρικούς καὶ μοναχοὺς, εἶχε κάμει μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ σπᾶνις ναῶν ἐν λειτουργίᾳ, εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἑνωσιν.

Εἰς Βαυαρὸς μοναχός, τὸ 1941, εὗρεν ἐκ τῶν παλαιῶν πολωνικῶν συνόρων μέχρι τῶν κρασπέδων τῆς Μόσχας μόνον τρεῖς ναοὺς ἀνοικτούς. Εἰς ὅλας τὰς ἐνδιαμέσους πόλεις καὶ χωριά, δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ εἰς ναός. Τὰ ὑπάρχοντα κτίρια τῶν ναῶν ἢ εἶχον πυρποληθῆ πρὸ πολλοῦ, ἢ εἶχον ἐγκαταλειφθῆ, ἢ εἶχον χρησιμοποιηθῆ δι' ἄλλους σκοπούς. Ἀργότερα ὁ ἴδιος εἶδε τὴν ἰδίαν κατάστασιν εἰς τὴν Βόρειον Ρωσίαν.

Ἐτερος ἱερεὺς δὲν εὗρεν εἰμὴ ὀλίγους ναοὺς ἀνοικτούς εἰς τὴν μεγάλην περιοχὴν ἀπὸ τοῦ Νόβγκοροδ μέχρι τοῦ Λένινγκραδ. Εἰς τὴν Οὐκρασίαν, τὴν περιοχὴν τοῦ Ντόν, καὶ εἰς τὸν Καύκασον συνέβαινον ὡσαύτως τὰ ἴδια.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁμως ἡ θρησκεία δὲν εἶχεν ἀποθάνει.

Ἐπῆρχεν ἀπλῶς ἐν κρυπτῷ, καὶ μόλις ἔγινεν ἀντιληπτόν, ὅτι οἱ Γερμανοὶ δὲν ἐσκόπουν νὰ συνεχίσουν τὸν διαγμὸν, ἀναριθμητοὶ αἰτήσεις ὑπεβλήθησαν διὰ τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῶν ἐγκαταλειμμένων ναῶν.

Οἱ Γερμανοὶ γενικῶς ἔδιδον ἄδειαν ἐπαναλειτουργίας τῶν, καὶ συνέβη πάντοτε, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος ὄχι μόνον νὰ ἀνοίξουν οἱ

ναοί, ἀλλὰ καὶ νὰ διακοσμηθοῦν με εἰκόνας καὶ εἰκονοστάσια, νὰ ἐπιπλωθοῦν καὶ νὰ ὑπερπληρωθοῦν πιστῶν.

Οἱ Γερμανοὶ πολλάκις ἐξεπλήττοντο ἀπὸ τὴν ἀναβίωσιν καὶ ἀναζωπύρωσιν τῆς θρησκείας εἰς περιοχάς, αἱ ὁποῖαι ἐθεωροῦντο παντελῶς ἄθροιστοι. Εἰς τὴν Οὐκρασίαν ἢ ἐπαναλειτουργία τῶν ναῶν κατέστη ἢ πολιτικὴ τῶν Γερμανῶν, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ κερδίσουν τὸν λαὸν μετὰ τὸ μέρος τῶν.

Εἶναι ὡσαύτως ἀξιοσημείωτον τὸ γεγονός, ὅτι ὄλους αὐτοὺς τοὺς ναοὺς, τοὺς χρησιμοποιηθέντας κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τοὺς κλείσουν ἐκ νέου αἱ Σοβιετικαὶ ἀρχαί, καὶ οὕτω λειτουργοῦσι μέχρι σήμερον.

Κατὰ τὴν ὀπισθοχώρησιν τῶν Γερμανῶν ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ πολλοὶ Γερμανοὶ συνελήφθησαν αἰχμαλῶτοι. Κατ' ἀρχάς ἡ αἰχμαλωσία τῶν ἦτο πολὺ σκληρὰ λόγῳ τῶν μεγίστων δυσκολιῶν σχετικῶς μετὰ τὴν στέγασιν, τὴν μεταφορὰν, καὶ τὴν διατροφήν τῶν αἰχμαλώτων. Πλείστοι αἰχμαλῶτοι ἀπέθανον ἢ κατέστησαν ἀνάπηροι.

Ἡ ἀγριότης αὐτὴ δὲν ἦτο ἐσκεμμένη, δὲν ἐσκόπει τὸν θάνατον τῶν αἰχμαλώτων.

Ὁ λαὸς γενικῶς ἐφέρετο μετ' ἀγάπης πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους. Οἱ ἱερωμένοι αἰχμαλῶτοι ἐτύγγανον ἐξαιρετικῆς μεταχειρίσεως ὑπὸ τῶν θρησκευόντων καὶ παρεκαλοῦντο ἐνίοτε, καίτοι προτεστάνται ἢ ρωμαιοκαθολικοὶ, νὰ τελέσουν βαπτίσεις ἢ νὰ δεχθοῦν ἐξομολογήσεις. Οἱ ἐπιστρέψαντες αἰχμαλῶτοι ἐβεβαίωσαν, ὅτι μετ' ἐκπλήξεως ἀνεκάλυπτον ὑπαρξιν θρησκείας καὶ εἰς μέρη, ὅπου θὰ ἐπίστευέ τις μετὰ βεβαιότητος, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ τοιαύτη.

Εἰς λουθηριανὸς Γερμανὸς πάστορ, γνωρίζων ἄριστα πρὸ τοῦ πολέμου τὴν ρωσικὴν, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὸ 1950, καὶ εἰς τὴν ὁρθόδοξον Μονὴν τοῦ Ἰώβ, εὐρισκομένην εἰς Ὀμπερμένζινγκ, πλησίον τοῦ Μονάχου, ἐβεβαίωσεν ὅτι εὐρισκόμενος εἰς λίαν αὐστηρῶς ἐπιτηρούμενον στρατόπεδον αἰχμαλώτων, ἔχον πολλὴν καὶ αὐστηρὰν μυστικὴν ἀστυνομίαν, ἀντελήφθη καὶ ἐκεῖ τὴν ὑπαρξιν τῆς θρησκείας.

Εἰς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν κατεῖχεν ἐν ἀντίτυπον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Τὸ ἀντίτυπον αὐτὸ τὸ ἐδάνειζεν εἰς νεάνιδας εἰς τὴν πόλιν, αἱ ὁποῖαι τὸ ἀντέγραφον δι' ἑαυτάς, κάθε φορὰν, εἰς διάστημα δύο νυκτῶν. Ὁ προαναφερθεὶς ἀξιωματικὸς εἶχε μυστικῶς ὑπανδρευθῆ μετὰ χριστιανῆς νεάνιδος.

Ὁ πάστορ περαίων τὴν συνομιλίαν του μετὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς προαναφερθείσης Μονῆς εἶπε.

«Θαυμάζω τὴν δύναμιν τοῦ ρωσικοῦ πνεύματος. Ἡ πίστις τῶν Ρώσων εἶναι ἰσχυρὰ, καὶ οὐδεμία ἐναντία δύναμις εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ὑπερνικήσῃ. Ἐν μεγίστῃ πλειονότητι ὁ ρωσικὸς λαὸς εἶναι πιστὸς εἰς τὸν Θεόν.

»Δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν Ρωσίαν ἰδεολόγοι κομμουνισταί. Ἡ εὐτυχεστέρα ἐποχὴ μου ἦτο ἡ αἰχμαλωσία μου εἰς ἓνα ἀπομεμονωμένον μέρος τῶν Οὐραλίων. Εἶμαι εὐτυχής, ἐπειδὴ εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τελέσω ἐκεῖ θρησκευτικὰ καθήκοντα διὰ Ρώσους νομιζομένους ἀντιχριστιανούς».

Ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιόλογα ἀπομνημονεύματα τὰ ἰδόντα τὸ φῶς εἶναι τὰ ὑπὸ ἐνὸς ἱερέως ἐπιστρατευθέντος, δημοσιευθέντα τὸ 1950 ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ του ἐκ Ρωσσίας, εἰς τὸ ρωμαιοκαθολικὸν φύλλον Die Neue Ordnung ἐκδιδόμενον ἐν Κολωνίᾳ. Ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς συνελήφθη αἰχμάλωτος τὸν Ἰούνιον τοῦ 1944. Ἐνῶ ἐπερίμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ ἐκτελεσθῇ, ἤκουσεν ἐκπληκτος ἀπὸ ἑνα στρατιώτην φρουρὸν του νὰ τῷ λέγῃ: «Μὴ φοβεῖσαι. Δὲν εἴμεθα ὅλοι κομμουνισταί. Ὁ Χίτλερ σας εἶναι ἓνα βδέλυγμα, ἀλλ' οἱ δικοὶ μας εἶναι χειρότεροι».

Κατὰ τὰ πέντε ἔτη τῆς αἰχμαλωσίας, ἐργασθεὶς εἰς διαφόρους ἐργασίας καὶ διάφορα μέρη, ἀντελήφθη ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐργάται ζοῦν ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην τῆς «γραφειοκρατίας», τοῦ «κόστους τῆς ζωῆς» καί, πρὸ παντός, ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην τῆς «ὠρτισμένης παραγωγῆς». Σύμφωνα μετὰ τὸ τελευταῖον, εἰς κάθε ὄρυχεῖον ἢ ἐργοστάσιον ἕκαστος ἐργάτης εἶναι ὑποχρεωμένος ὑπὸ τοῦ κράτους νὰ παραγάγῃ ὠρτισμένην ποσότητα ἐργασίας. Ἐὰν δὲν συμμορφωθῇ μετὰ τὸ πρόγραμμα ἕκαστος ἐργάτης, καὶ ἡ παραγωγή του κριθῇ μικρότερα, τότε τιμωρεῖται διὰ μειώσεως τοῦ ἡμερομισθίου καὶ τῶν ἡμερῶν ἀργίας, ἐνίοτε δὲ ρίπτεται διὰ τρίμηνον διάστημα εἰς κάτεργα, ὅπου ἡ ἐργασία καὶ οἱ ὄροι διαβιώσεως εἶναι φρικτοί.

Οἱ ἐργάται γενικῶς χρησιμοποιοῦν κάθε εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ ἐργάζωνται, εἰ δυνατόν, διὰ κάτι ἰδικόν των.

Ἡ μαρξιστικὴ «Γραφή» διδάσκει ἐν πληρότητι εἰς τὰ σχολεῖα. Οἱ Ρῶσοι κλασσικοὶ παραμελοῦνται. Ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐντεῦθεν ὑπέστη μέγα πλήγμα.

Κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα ὁ ἴδιος ἱερεὺς εἶδε πλήθη κόσμου νὰ πηγαίνουν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ νὰ ψάλλουν καθ' ὁμάδας εἰς τὰς ὁδοὺς θρησκευτικούς ὕμνους, περιφρονοῦντες τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα.

Οἱ Γερμανοὶ αὐτοὶ αἰχμάλωτοι εἶδον καὶ νέους ναοὺς νὰ κτίζονται. Εἶδον ἀνθρώπους νὰ κάμνουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πρὸ τῆς ἐνάρξεως οἰασθήποτε ἐργασίας, νὰ προσεύχονται πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν καὶ νὰ κλαίουν εἰς τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν.

Εἰς ἐν ἐργοστάσιον πλησίον τῆς Μόσχας, ὅπου ὁ πρῶν αἰχμάλωτος ἱερεὺς εἰργάσθη, εἶδε νέους ἐργάτας νὰ πηγαίνουν εἰς ἓνα ἠλικιωμένον ἐπιστάτην, ὁ ὁποῖος ἠρμήνευε τὰς Γραφὰς εἰς αὐτούς.

Οἱ ἐργάται εἰς τὸ ἴδιον ἐργοστάσιον ἔλαβον ἄδειαν ἀνακαινίσεως ἐνὸς ἠρειπωμένου ναοῦ καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἐν λόγῳ ἱερέα νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ διὰ τὴν διακόσμησιν.

Ἐπῆρξεν ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν διακόσμησιν τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ὁ ζῆλος τῶν ἐργατῶν ἔκαμεν, ὥστε πᾶν ὅ,τι ἐχρειάζετο νὰ εὐρεθῇ ἄνευ δυσκολίας.

Ὁ ἱερεὺς αὐτὸς κατέληξεν εἰς τὰ ἄρθρα του, συγκρίνων τὴν σημερινὴν κατάστασιν ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ μετὰ τὴν μογγολικὴν κυριαρχίαν καὶ ἐτελείωσε μετὰ τὰς λέξεις:

«Μετὰ τὸν Γολγοθᾶν ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάστασις».

Εἰς τὴν Μαντζουρίαν.

Ἐπεὶ θύνα νέα ἀπὸ τὴν Κίναν εἶναι ἀραιὰ καὶ ἐλλειπῆ. Ἄν καὶ οἱ ἱεραπόστολοι ἀκόμη ἀπελούνονται κάθε τόσον ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν Κίναν, συμβαίνει ὥστε ἐλάχιστοι νὰ γνωρίζουν περὶ τῆς καταστάσεως εἰς τὴν χώραν, ἐπειδὴ τὰς περισσότερας φορὰς ἀπελούνονται μετὰ μακροχρόνιον φυλάκισιν καὶ ὅπως δῆποτε ἐξερχόμενοι τῆς Κίνας προέρχονται ἀπὸ μέρους, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦσαν μᾶλλον ἀπομεμονωμένοι.

Τὸ θέρος τοῦ 1945, ὡς γνωστόν, τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα ἐκ Σιβηρίας καὶ Μογγολίας εἰσέβαλον εἰς τὴν Μαντζουρίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ταχέως κατέκτησαν.

Τὸ μοναστήριον τοῦ Γιένκου, ὄχι μακρὰν τῶν σιβηρικῶν συνόρων ἐπὶ τῆς Μαντζουρίας, κατελήφθη ὑπὸ τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων, καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ ἡ διοίκησις τοῦ στρατεύματος, τελοῦσα ὑπὸ Ρῶσον στρατηγόν.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο εὐγενὴς πρὸς τοὺς μοναχοὺς, καὶ εἶχε πολλὴν πειθαρχίαν εἰς τοὺς στρατιώτας του, εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μοναχοὺς: «Ἐξακολουθήσατε τὰς ἐργασίας καὶ τὰ θρησκευτικὰ σας καθήκοντα. Ὅσον ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ εἰσθε ἀσφαλεῖς. Ὅταν φύγω δὲν ξεύρω βεβαίως τί εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ».

Μετ' ὀλίγους μῆνας οἱ Ρῶσοι παρεχώρησαν τὴν θέσιν των εἰς τὰ Κινεζικὰ κομμουνιστικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα κατέλαβον τὴν ἐν λόγῳ Μονήν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐσύλησαν, μέχρις ὅτου, τέλος, τὴν 20ὴν Μαΐου τοῦ 1946 ἐφυλάκισαν καὶ τοὺς μοναχοὺς εἰς τὰς δημοσίας φυλακὰς τῆς Γιένκου.

Οἱ μοναχοὶ ἐστάλησαν ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὰ κορεατικὰ σύνορα, διὰ νὰ ἐκτίσουν ποινὴν δύο ἐτῶν καταναγκαστικῶν ἔργων. Τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα συνίσταντο εἰς σκληρὰν γεωργικὴν ἐργασίαν, ἢ διατροπὴν τῶν ἦτο πτωχοτάτη, ἢ στέγασις των ἐξαιρετικῶς ἀθλίᾳ, ἢ ἐπιβλεψις ὅμως ἦτο πολὺ ἰσχυρά, ἀλλ' ἡ συμπεριφορὰ τῶν στρατιωτῶν ὄχι βάρβαρος.

Τὰ κινεζικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, συγκρινόμενα μετὰ τὰ ναζιστικὰ ἢ τὰ σοβιετικὰ τοιαῦτα, εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνθρωπινότερα.

Οἱ μοναχοὶ τῶν Μονῶν Γιένκου μετὰ δύο ἔτη ἀπηλευθερώθησαν.

Ἡ ζωὴ ὅμως εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Μαντζουρίαν εἶναι δυσκολωτέρα ἀπὸ τὴν ἐντὸς τῶν στρατοπέδων καταναγκαστικῆς ἐργασίας τῆς χώρας, διὰ τοὺς ἱερωμένους, ἐπειδὴ αἱ μοναὶ κατελήφθησαν, καθὼς καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτίρια, καὶ οἱ ἱερωμένοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν εἰς καλύβας χωρὶς θέρμανσιν καὶ χωρὶς τὴν ἀνάλογον τροφήν εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ σιβηρικικοῦ χειμῶνος. Ἐπίσης δὲν λείπει ὁ καθημερινὸς κίνδυνος τῆς ἀνακαλύψεως ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἰδιαιτέρως συγκεντρώσεων εἰς οἰκίας διὰ χριστιανικὴν λατρείαν καὶ χριστιανικὸν κήρυγμα. Οἱ ἱερωμένοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς των ἐργάζονται ὡς ἐργάται.

Ὅλοι οἱ ἄλλοθενεῖς κληρικοὶ ἀπηλάθησαν ἐκ Μαντζουρίας, καὶ οἱ παραμείναντες ἐντόπιοι, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἐπίσημος ἀπαγόρευσις, ὅμως δὲν δύνα-

ται να εκτελέσουν τα ποιμαντορικά των καθήκοντα. Ο κομμουνισμός ως και άλλαχού, ούτω και εις Μαντζουρίαν και Κίναν, ἐστράφη ἐναντίον ὄλων τῶν θρησκευτῶν, μὴ ἐξαιρουμένων μηδὲ τῶν ἐντοπίων, ὡς εἶναι ἡ Βουδδιστικὴ, ἡ Ταοϊστικὴ καὶ ἡ Κομφουκιανικὴ, αἱ ὁποῖαι κατηγοροῦνται ὡς καθυστερήσασαι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγένετο οὕτω ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ τῶν εὐρωπαίων.

Εἰς ἐρώτησιν, ἐὰν εἰς τὰς περιοχὰς τῆς κινεζικῆς ἐπικρατείας ἐπιδεικνύεται ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος εὐνοία τις πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους, ὁ ἐν λόγῳ ρωμαιοκαθολικὸς ἱερεὺς Φίλιππος Λέντ ἀπήντησε κατηγορηματικῶς, ὅτι οὐδεμία, ὡς θρυλεῖται, εὐνοία ἐπιδεικνύεται πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι σκοπὸς τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι νὰ ἐκριζώσῃ οἰανδήποτε θρησκείαν καὶ ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Εἰς τὴν Κίναν.

Γενικῶς θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ περὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε ἡ ἐλευθερία τῆς σιωπῆς, ἐπειδὴ οὐδεὶς εἶναι ἐλεύθερος οὐδὲ νὰ σιωπᾷ, ἀλλὰ εἶναι ὁ καθεὶς ὑποχρεωμένος νὰ ὀμιλῆ ὑπὲρ τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος.

Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς θὰ ἐξηκολούθει τὴν δρᾶσίν του ὁμαλῶς ἐν τῷ κομμουνιστικῷ καθεστῶτι, καὶ εἶναι γεγονός, ὅτι κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξεν ἀμοιβαία φιλία μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν ἡγητῶρων καὶ τῶν χριστιανῶν τοιούτων, καὶ τοῦτο διὰ τοὺς κατωτέρω λόγους:

1) Ὁ καθεὶς ἦτο δυσηρεστημένος ἐκ τοῦ τότε καθεστῶτος.

2) Ἀνηγγέλη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, ὅτι θὰ καταβληθῆ μεγάλη προσπάθεια διὰ νὰ συγχρονισθῆ ἡ Κίνα καὶ ἐδόθη, ἐπὶ πλεόν, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ ἀπολύτου σεβασμοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνεξιθρησκείας καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

3) Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη, ὅτι ὅλα τὰ ἀνωτέρω ὑποσχεθέντα θὰ ἐτηροῦντο καὶ ὁμολογουμένως εἰς τὴν ἀρχὴν ἐτηρήθησαν καὶ γενικῶς ἡ χώρα ἐφάνη, ὅτι βαδίζει πρὸς τὴν πρόοδον.

4) Μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ἐνίστε δὲ καὶ εὐνοίας, περιεβλήθησαν αἱ ἰσχυρότεραι χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι.

Τὴν περίοδον ὅμως αὐτὴν ἠκολούθησεν ἐφαρμογὴ βαθμιαίου προγράμματος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κομμουνισταὶ ἐπροχώρησαν, βάσει προκαθορισμένου σχεδίου, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γνωστῶν ἀντιθρησκευτικῶν τῶν ἀρχῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ προγράμματος ἐπετεύχθη ἡ ἀποκοπὴ τῶν ξένων ἱεραποστολῶν ἀπὸ τῶν κέντρων τῶν, τῶν εὐρισκομένων ἐκτὸς τῆς Κίνας.

Μετὰ ταῦτα, ἠκολούθησεν ἡ δευτέρα φάσις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ προγράμματος, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ ξένοι ἱερωμένοι καὶ ἱεραπόστολοι ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς πράκτορες τῶν ἀμερικανῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν ἠκολούθησαν κατηγορίαι, ἐκτοξευόμεναι ἐναντίον

συγκεκριμένων προσώπων τῶν χριστιανῶν ἡγητῶρων καὶ λοιπῶν κληρικῶν.

Αἱ κατηγορίαι αὐταὶ ἐγενικεύθησαν εἰς ὄλην τὴν ἀχανῆ Κίναν καὶ μὲ τὴν σειρὰν συμπεριέλαβον καὶ τοὺς Κινέζους χριστιανοὺς ἡγήτορας καὶ κληρικούς. Ἐνίστε ἀπεδίδοντο διάφοροι κατηγορίαι καὶ εἰς ἀποθάνοντας κληρικούς.

Ἐπίσημος δίωξις τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν δὲν ὑπῆρχε καὶ αἱ κατηγορίαι ἀπεδίδοντο διὰ δῆθεν πολιτικὰ ἐγκλήματα, ἀνυπάρκτους προδοσίας καὶ ἐνεργείας ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ βαθμιαίου ἀντιχριστιανικοῦ προγράμματος ἐξειλίχθη μέχρι τοῦδε εἰς τὴν κατάληψιν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὄλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ νοσοκομειῶν τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ κομμουνιστικὸν κράτος συστηματικῶς ἐπίσης ἀπηγόρευσε τὴν κυκλοφορίαν ὄλων τῶν κυκλοφορούντων βιβλίων τῶν χριστιανικῶν ἐκδόσεων. Ἡ κρατικὴ λογοκρισία ἐκρινεν ὡς ἀκατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῶν προταθέντων πρὸς ἐκδοσιν χριστιανικῶν βιβλίων. Πᾶν μέλος οἰασδήποτε Ἐκκλησίας ὑπεχρεώθη νὰ ὑπογράψῃ μίαν δῆθεν ἐθνικὴν ὁμολογίαν ὑποστηρίξεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ ὁργανώσεις ὑπεχρεώθησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς πολιτικὴν κομμουνιστικὴν δρᾶσιν, ὡς εἰς τὴν σταυροφορίαν ὑπὸ τὰ συνθήματα: «Σαμποτάρετε τὴν Ἀμερικὴν», «Βοηθήσατε τὴν Κορεατικὴν κίνησιν», «Καταδικάσατε τὸν μικροβιακὸν πόλεμον», «Βοηθήσατε τὸν ἐξοπλισμὸν τῆς χώρας», καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς ἐνεργείας, καθὼς καὶ εἰς πολιτικὰς συγκεντρώσεις καὶ παρελάσεις.

Παρ' ὅλας ὅμως τὰς πιέσεις κατὰ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, Ὁμολογιῶν καὶ ὁργανώσεων, ὁ Χριστιανισμὸς γενικῶς δὲν ἔπαυσε νὰ ἀποτελῆ σπουδαίαν ἐλπίδα διὰ τὴν Κίναν.

Αἱ ἐντόπια θρησκείαι ἔχουν χρεωκοπήσει καὶ οὐδὲ ὁ ἀπλοῦς λαὸς τὰς ἀκολουθεῖ πλέον. Ὁ Μαρξισμὸς γενικῶς εἶναι ξένος πρὸς τὸν κινεζικὸν λαὸν καὶ τὴν νοοτροπίαν του. Ὁ Χριστιανισμὸς κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον πλείστων ἀνθρώπων ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν διανοουμένων, δὲν ἀποκλείεται δὲ προσεχῆ τινα ἡμέραν, ὁ Χριστιανισμὸς νὰ παράσχῃ τὴν ἀναγεννητικὴν του δύναμιν εἰς τὴν ἀχανῆ καὶ ποικιλοτρόπως ταλαιπωρουμένην Κίναν.

Ἄρχιμ. ΠΑΝΤΕΛ. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑΣ

Βάσις πάσης πολιτείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ δικαιοσύνη, τῆς δὲ δικαιοσύνης ὁ Θεός.

Τὸ νὰ δουλεύῃ τις εἰς τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶναι δουλεία, ἀλλὰ ἐλευθερία.

Ἡ φοβερωτέρα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐρημία εἶναι ἡ ἐρημία τῆς θείας χάριτος.

Ὁ ζῶν μακρὰν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἄγιος, ἡ ἄγριον θηρίον.

Ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κατηγορεῖν, αὐτὸς τὰ σαυτοῦ πρῶτον ἐπισκέπτου κακά.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

*Από 22-28 Αυγούστου έ.ξ. θα συνέλθῃ εἰς τὸ Κάσσελ τῆς Δυτ. Γερμανίας τὸ δεύτερον εὐρωπαϊκὸν Συνέδριον τῶν Χ.Α.Ν. Ἡδη πρὸ διμήνου ἐστάλη ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου μεταφρασμένον εἰς τρεῖς γλώσσας. Καθὼς ἀπελάμβανα τὸ ξεφύλλισμα τοῦ φιλοκάλου προγράμματος ἐσκέφθην, ὅτι θὰ ἦτο ἴσως ὠφέλιμον, ἐὰν ἐδίδετο καὶ εἰς τὸν ἑλληνα ἀναγνώστην, πού ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν χριστιανικὴν ἀγωγὴν τῶν νέων, ἔστω καὶ σύντομος περιλήψις περὶ τῶν συζητηθησομένων θεμάτων, ὡς διαλαμβάνονται ταῦτα εἰς τὸ πρόγραμμα. Τὰ θέματα ταῦτα ἀφοροῦν εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀγωγὴν τῶν νέων εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ ἀστικοῦ κόσμου σήμερον, ἀσχέτως πρὸς τὰς διαφορὰς τῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν ἢ τὸ διάφορον ἔμβλημα τῆς συλλογικῆς σημαίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶναι ὀργανωμένοι οἱ χριστιανοὶ νέοι. Τὰ θέματα τοῦ Κάσσελ δύνανται νὰ ἀποτελέσουν ἀφορμὴν συζητήσεων ἐντὸς τῶν ὁμάδων ἢ τῶν γενικῶν συγκεντρώσεων τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων τοῦ τόπου μας, οἰαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐταί. Ἐπειδὴ δὲ ἐσχάτως ἤρχισαν καὶ εἰς τὴν χώραν μας ὀργανούμενα χριστιανικὰ συνέδρια νέων, εἰς τὰ ὁποῖα συζητοῦνται τὰ προβλήματα τῶν ἑλλήνων χριστιανῶν νέων, δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης μικρὰ ἢ ἀξία τῆς γνώσεως τῶν θεμάτων τοῦ Συνεδρίου τοῦ Κάσσελ, δεδομένου ὅτι, κατόπιν ἰκανῆς μελέτης τῶν προβλημάτων, πού ἀντιμετωπίζουσι οἱ εὐρωπαῖοι νέοι, κατεστρώθησαν τὰ θέματα ταῦτα.

Τὸ Συνέδριον φιλοδοξεῖ νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς χριστιανοὺς νέους, ἵνα μὴ εἴπωμεν τοὺς νέους γενικώτερον, μέσῳ τοῦ ἀδιεξόδου, πρὸ τοῦ ὁποῖου τοὺς ἔφερον ἢ συνεχιζομένη εὐρωπαϊκὴ κρίσις. Ὑπάρχει μία μελαγχολικὴ διαπίστωσις εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ «Europa, Quo Vadis?» ὡς τοῦ κυρίου θέματος τοῦ Συνεδρίου. Παρὰ ταῦτα, τὸ πρόγραμμα διαιρεῖται εἰς τρία διακεκριμένα μέρη: «Ἐκ τῆς ἀγωνίας—διὰ τοῦ Χριστοῦ—πρὸς τὴν ἐλπίδα».

Ἐκ τῆς ἀγωνίας. Μετὰ σχετικὴν πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀγωνίας εἰσήγησιν ὑπὸ τοῦ καθηγ. Brunner, ἀκολουθεῖ συζήτησις ἐπὶ διαφορῶν ὄψεων τοῦ προβλήματος τῆς ἀγωνίας τοῦ συγχρόνου εὐρωπαϊκοῦ νέου. Ἰδοὺ μερικὰ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους:

—Κατὰ ποῖον τρόπον ἡ ἀγωνία σχετίζεται πρὸς τὸ ἀβέβαιον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου;

—Κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι ἡ διὰ τῆς συνειδήσεως ἐκφραζομένη ἀγωνία εἶναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰδικώτερον εἰς τοὺς νέους, αὕτη αὕτη ἢ οὐσία τῆς ἀγωνίας;

—Δύνανται ἡ ἀγωνία νὰ εἶναι νοσηρὰ, πόθεν δὲ ἀντλεῖ ὁ ἀγωνιῶν ἀνθρώπος τὸ δικαίωμα τῆς προσευχῆς;

—Τί ἐννοοῦμεν λέγοντες, ὅτι ὁ Χριστὸς συμπαρσαταεῖ τοὺς νέους εἰς τὰ ἀγωνιώδη των προβλήματα;

—Ποῖα ἢ σχέσις τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἰδικὴν μας ἀναζήτησιν τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀσφαλείας;

—Τί σημαίνει κοινωνία μετὰ τοῦ Χριστοῦ διὰ τοὺς νέους πού ὑπηρετοῦν εἰς τὸν στρατόν;

—Ποῖα ἢ ἐπίδρασις τοῦ μηδενισμοῦ καὶ τοῦ φόβου ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς νεότητος; Εἰς ποῖον βαθμὸν ἔχουν ἐπηρεασθῆ οἱ νέοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας διὰ μίαν ἀπολύτως ἐξησφαλισμένην ζωὴν καὶ ὑπὸ τῶν νέων μορφῶν τοῦ ἰδεαλισμοῦ, πού ἐδημιούργησαν οἱ ἴδιοι;

—Ποῖος ὁ ρόλος τῆς χριστιανικῆς νεολαίας ἐντὸς τῶν γενικῶν κατευθύνσεων τῆς νέας γενεᾶς ἐν Εὐρώπῃ;

—Ποῖαι προοπτικαὶ διανοίγονται εἰς ἡμᾶς, ὅταν ἐξετάζωμεν τὸν νεαρὸν εὐρωπαῖον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς βιβλικῆς ἀνθρωπολογίας, ἢτοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ ἀνθρώπου;

Τρεῖς ὁμάδες συζητήσεως θὰ ἀναφέρουν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τὰ πορίσματά των, ἐκάστη ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1) Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ Δυτικὸς κόσμος.

—Ποῖα ἢ ἔννοια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ καὶ ποῖας σημασίας ὁ ὅρος οὗτος ἔλαβε κατὰ τὴν ἱστορικὴν πορείαν τοῦ χριστιανισμοῦ;

—Ὑπάρχουν σήμερον κοινῶς παραδεδεγμένα κριτήρια διὰ μίαν χριστιανικὴν ἀντίληψιν τῆς Εὐρώπης;

2) Ὁ ἀνθρώπος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

—Ποῖα κοινὰ χαρακτηριστικὰ παρουσιάζει ἡ περὶ ἀνθρώπου ἀντίληψις ἐν τῷ οὐμανισμῷ, τῷ εὐσεβισμῷ καὶ τῷ ὑπαρξισμῷ, ποῖα δὲ αἰ μεταξὺ των διαφοραὶ;

—Δύνανται ὁ οὐμανισμὸς νὰ θεωρηθῆ σήμερον συνεταιρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ ἢ ἀποτελεῖ μᾶλλον ἀντίπαλον (πίστις εἰς τὸν πολιτισμὸν);

—Πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἐπὶ τῶν νέων ἀσκουμένη ἔλξις τῶν συστημάτων τοῦ Heidegger, τοῦ Jaspers καὶ τοῦ Sartre; διατί δὲ παρατηρεῖται ἐσχάτως κρίσις τις μεταξὺ τῆς νέας γενεᾶς τῶν ὑπαρξιστῶν;

3) Χριστιανικὴ πίστις καὶ οἰκονομικαὶ θεωρίαι.

—Ποῖα σφάλματα τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ καπιταλισμοῦ πρέπει νὰ διορθωθοῦν ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας, πῶς δὲ καὶ διὰ τῶν τριῶν οὗτων ἰδεολογιῶν ἐκδηλοῦται ἡ αὕτη πίστις εἰς τὴν οἰκονομικὴν λύσιν;

—Τὸ κήρυγμά μας τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον εἶναι ἀρκούντως πρακτικόν, κεντρικόν καὶ περιεκτικόν; Ποῦ ὑστεροῦμεν; Εἰς τὴν χριστοκεντρικὴν μας μαρτυρίαν; εἰς ἀληθῆ ἀδελφωσύνην μεταξὺ τῶν χριστιανῶν; εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας πρὸς τὸν πλησίον; ἢ εἰς χριστιανικὴν μαρτυρίαν, ἣτις ἐκδηλοῦται διὰ τῆς δημοσίας δράσεως;

Διὰ τοῦ Χριστοῦ. Δώδεκα ὁμάδες συνέδρων θὰ συζητήσουν ἐπὶ δώδεκα διαφορῶν θεμάτων. Θὰ καταβληθῆ ἡ προσπάθεια νὰ ἐξευρεθῆ καὶ καταλλήλως διατυπωθῆ ἡ χριστιανικὴ θέσις ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Σημειοῦμεν κατωτέρω εἰδικώτερον τινὰ ἐκ τῶν ἐρωτημάτων, πού θὰ ἀπασχολήσουν ὄρισμένας ἐκ τῶν ὁμάδων.

1) Τὸ οἰκουμενικὸν κήρυγμα πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν νεότητα.

—Εὐρίσκομεν εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν με-

ταξὺ τῶν νέων στοιχεῖα κοινὰ παρὰ ταῖς διαφοροὺς δρολογίαις ;

—Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ διακήρυξις «Κύριος Ἰησοῦς Χριστός» ἀποτελεῖ τὸ βασικὸν θέμα τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως ;

—Ποῖαι πρακτικαὶ δυνατότητες ὑπάρχουν εἰς τὴν διάθεσίν μας ; κοινὴ μελέτη τῆς Γραφῆς ; κοινὴ προσευχή ; κοινὸς τύπος ; κοινὰ δημοσιεύματα ; ἡνωμένη ἱεραποστολικὴ δράσις παρὰ τῆ νεολαία ;

2) Εἰρήνη χωρὶς λόγια.

—Ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐννοίας τῆς εἰρήνης, ὅπως αὕτη μᾶς προσφέρεται εἰς τὴν καθημερινὴν γλῶσσαν ἀπὸ Ἀνατολῶν καὶ Δυσιῶν, πρὸς τὴν εἰρήνην ὅπως μᾶς δίδεται εἰς τὰ Εὐαγγέλια ;

3) Τὰ σεξουαλικὰ προβλήματα.

—Ποῖα ἢ ἐπίδρασις τῶν οικονομικῶν δυσχερειῶν καὶ τῆς δυστυχίας τῶν προσφύγων ἐπὶ τῆς σεξουαλικῆς ἀναπτύξεως τῶν νέων τῆς Εὐρώπης ;

—Ὑπάρχει δυνατότης ἐνώσεως ὄλων τῶν προσπαθειῶν διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν κινδύνων ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ;

—Ὑπάρχει ὁρισμένος τύπος σεξουαλικῆς ἀγωγῆς τῶν νέων ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ ; καὶ, ἐὰν ὑπάρχη, δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν τοῦτον δι' ἑνὸς προγράμματος συνεκπαιδεύσεως μετὰ ἀντιστοίχων χριστιανικῶν ὁργανώσεων θηλέων ;

4) Οἰκογένεια, Ἔργασία, Πατρίς.

5) Δευτέρως κατηγορίας Εὐρωπαῖοι (πρόσφυγε) ;

6) Αἱ ΧΑΝ εἰς τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα.

7) Αἱ ΧΑΝ εἰς τὴν ὑπαίθρον.

8) Τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῶν σπόρ.

—Ποῖα ἢ σημασία τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐφηβείας ;

—Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀγωγῆς, εἶναι καλὸς ἢ κακὸς ὁ συναγωνισμὸς τῶν παιδιῶν εἰς τὰ σπόρ ;

—Πρέπει νὰ δίδεται προτεραιότης εἰς τὴν βασικὴν φυσικὴν ἀγωγήν (σοσηδικὴ γυμναστικὴ) καὶ εἰς ἀθλήματα, ὡς τὸ βόλεϋ-μπῶλ καὶ τὸ μπᾶσκετ-μπῶλ, εἰς τὰ προγράμματά μας ;

—Πρέπει αἱ ΧΑΝ νὰ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ὁργάνωσιν καὶ τὴν διοίκησιν τῶν σπόρ ἐπὶ τοπικοῦ, ἐθνικοῦ ἢ διεθνοῦς ἐπιπέδου ;

9) Αἱ ΧΑΝ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.

—Ποῖα εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν σπουδαστῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ποῖα ὑπῆρξεν ἢ ἐξέλιξις τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων μέχρι σήμερον ;

—Ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ Εὐαγγελίου καὶ πανεπιστημιακῆς ζωῆς.

—Δεικνύουν αἱ ΧΑΝ ἰδιαίτερόν τι ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς φοιτητάς ; βοηθοῦν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἢ εἰς τὰς σχέσεις τῶν πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινότητος ἐντὸς τῆς ὁποίας διαβιοῦν ;

—Πῶς δύνανται αἱ ΧΑΝ νὰ φέρουν εἰς ἐπαφὴν νέους ἐργάτας μετὰ νέων φοιτητῶν πρὸς ἀμοιβαῖον πλουτισμὸν καὶ οἰκοδομήν ;

10) Τύπος, Ραδιόφωνον, Κινηματογράφος.

11) Νέοι καὶ Μουσικὴ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ 1951-1952

Ἡ διαχειρίσις τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν 1951—52 παρουσίασε ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Παρ' ὅλην τὴν γενικὴν οικονομικὴν κρίσιν ἀντιμετωπίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς πολλὰ σοβαρὰ οικονομικὰ προβλήματα, ὅπως ἢ συνέχισις τῆς ἀνεγέρσεως τῶν εὐαγῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων παρὰ τῆ Ἀγ. Βαρβάρα Δαφνίου, ἢ ἐγκατάστασις τοῦ τελειοτάτου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως Τυπογραφείου, ἢ λειτουργία τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου μετὰ τῆς Σχολῆς Ἱεροκλήρων, ἢ συντήρησις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου τοῦ Ἱ. Τάγμα-

—Ποῖος εἶναι ὁ ἐκπαιδευτικὸς ρόλος τῆς ΧΑΝ σχετικῶς μετὰ τὴν τζάζ ;

—Πῶς τὸ τραγούδι καὶ ἡ μουσικὴ βοηθοῦν εἰς τὴν δημιουργίαν γεφυρῶν μεταξὺ τῶν διαφορῶν χωρῶν ;

—Ποῖα εἶναι τὰ πορίσματα τῆς πείρας ἐκ τῆς χρήσεως κλασσικῆς καὶ μοντέρνας μουσικῆς θερησκευτικοῦ χαρακτῆρος ;

12) Διεθνῆς κατανόησις.

Πρὸς τὴν ἐλπίδα.—Διατὶ πρέπει οἱ χριστιανοὶ νέοι τῆς Εὐρώπης νὰ ἀντικροῦσιν τὸ μέλλον μετὰ χάραν καὶ ἐλπίδα ;

—Ποῖον εἶναι τὸ νόημα τῆς χριστιανικῆς μας ἀποστολῆς εἰς τὸν κόσμον καὶ ποῖον πράγματι τὸ ἔργον τῶν ΧΑΝ εἰς τὴν Εὐρώπην ;

—Πῶς οἱ χριστιανοὶ νέοι δύνανται νὰ προετοιμασθῶν καλύτερον, διὰ νὰ ἀντιέξουν τὴν δοκιμασίαν τῆς εὐρωπαϊκῆς κρίσεως ;

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ θέματα, πὸν θὰ συζητηθοῦν τὸν Αὐγουστον εἰς τὸ Κάσσελ. Εἶναι εἰς πάντα φανερόν, ὅτι συζήτησις ἐπὶ τοιούτων θεμάτων ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τοῦ στενοῦ συλλογικοῦ ἐνδιαφέροντος· ἔχει σημασίαν διὰ πάντα ἐν γένει ἀσχολούμενον μετὰ τὰ προβλήματα τῶν νέων. Ἡ σκέψις αὕτη ὤθησεν ἡμᾶς νὰ ἀπασχολήσωμεν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὸ Κάσσελ. Εἰς οἰονδήποτε σύλλογον καὶ ἂν ἀνήκουν οἱ νέοι, ἀγωνίζονται μετὰ τὰ ἴδια προβλήματα. Κάθε δὲ προσπάθεια διὰ τὴν βαθυτέραν μελέτην τῶν προβλημάτων αὐτῶν ἀπὸ ὁπουδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, ἐφόσον ἐκκινεῖ ἀπὸ γνησίαν πρὸς τοὺς νέους ἀγάπην, ἔχει ἐνδιαφέρον δι' ὅλους.

Βεβαίως, ὁ ἀναγνώστης θὰ μείνῃ πρὸς τὸ παρὸν μόνον μετὰ τὰ προβλήματα καὶ τὰς ἰδικὰς του σκέψεις ἐπ' αὐτῶν μετὰ τὸ Συνέδριον εἰς τὸ Κάσσελ θὰ φροντίσωμεν νὰ τὸν κατατοπίσωμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Συνεδρίου εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτήματα.

Σ. ΑΓΟΥΡΙΔΗΣ

τος 'Αγ. Παντελεήμονος ἐν Κύμῃ, ἡ λειτουργία τῆς Νυκτερινῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς ἢ «'Εργάνη 'Αθηνᾶ» τοῦ 'Ιδρύματος τῆς 'Αγ. Βαρβάρας Πατησίων, ἡ λειτουργία τῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς «δ' 'Αγ. 'Ιωάννης ὁ Θεολόγος» ἐν Πάτρῳ καὶ τέλος ἡ ὀργάνωσις καὶ ἐκδόσις τῶν Περιοδικῶν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» καὶ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά», ἅτινα, ἕως οὗτοι ἀρχίσουν ν' ἀποφέρουν, ἀπήτουν τὴν διάθεσιν μεγάλων κεφαλαίων.

Πάντα ταῦτα ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ παρόντος 'Απολογισμοῦ ἀπήτησαν ὑπερόγκους δαπάνας, αἱ ὁποῖαι, εὐτυχῶς, διὰ τῆς ὅσον τὸ δυνατόν συνετῆς διαχειρίσεως καὶ τῶν λελογισμένων οἰκονομιῶν ὄχι μόνον ἐκαλύφθησαν, ἀλλὰ καὶ διετέθησαν περισσότερα τῶν προβλεφθέντων διὰ τὴν καλυτέραν λειτουργίαν καὶ ἀνάπτυξιν πάντων τῶν ἀνωτέρω πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας ἐπιδιωκομένων σκοπῶν*.

Βεβαίως ἡ ὀλοσχερῆς ἀποπεράτωσις τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων τοῦ Οἴκου Φοιτητρίας δὲν ἐπετεύχθη εἰσέτι, λόγῳ τῶν ἀπαιτούμενων ὑπερόγκων κεφαλαίων, ἢ γενομένη ὁμως ἀρχὴ ἐγγυᾶται περὶ τῆς πλήρους ἀποπερατώσεως ἀφ' ἐνὸς διὰ νέων δωρεῶν, τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τύχωμεν ἰδίᾳ ἐκ μέρους τῶν ξένων 'Εκκλησιῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ περισσευμάτων τῆς 'Αποστολ. Διακονίας, κατόπιν μάλιστα τῆς προβλεπομένης μειώσεως τῶν δαπανῶν, λόγῳ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ μεγίστου μέρους τῶν τυπογραφικῶν ἡμῶν ἐγκαταστάσεων, ὡς καὶ τῆς ὀργάνωσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς κυκλοφορίας τῶν Περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα ἀπήτησαν πολλὰ κεφάλαια.

Κεφάλαια: Τὰ κεφάλαια τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ ἔτος 1948, ἐποχὴν τῆς ἀρξαμένης ἀναδιοργάνωσεως αὐτῆς, ἀνῆρχοντο εἰς δραχ. 572.586.044, τὸ ἔτος 1949 ἀνῆλθον εἰς δραχ. 937.768.115, τὸ ἔτος 1950 εἰς δραχ. 2.172.906.535, τὸ ἔτος 1951 εἰς δραχ. 4.114.111.382 καὶ κατὰ τὴν λήξιν τῆς παρουσίας χρήσεως 1951—52 ἔφθασαν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 4.792.075.546.

Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω Τακτικοῦ Κεφαλαίου, κατὰ τὴν λήξασαν χρήσιν ἐσηματίσθη ἰδιαιτέρως ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε χορηγηθεισῶν δωρεῶν 'Αποθεματικὸν Κεφάλαιον ἐκ δραχ. 597.529.122.

'Η ραγδαία αὕτη αὔξησις ὀφείλεται εἰς τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα προσετέθησαν ἐξ ἀκίνητων τῆς 'Αγ. Βαρβάρας Δαφνίου, 'Ιδρύματος 'Αγ. Βαρβάρας Πατησίων καὶ Κοινωνίας 'Ιεροῦ Τάγματος 'Αγίου Παντελεήμονος.

Τὰ κεφάλαια αὐτὰ θὰ ἀνῆρχοντο εἰς ἀκόμη μεγαλύτερον ποσόν, ἐὰν τὰ διάφορα περιουσιακὰ στοιχεῖα εἶχον ἐντιμηθῆ εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἀξίαν.

Ρευστὰ Κεφάλαια: Τὸ εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ εἰς πρώτην ζήτησιν παρὰ τῆ 'Εθνικῆ Τραπεζῆ τῆς 'Ελ-

λάδος κατατεθειμένον ρευστὸν χρήμα ἀνῆρχετο κατὰ τὴν 30 'Ιουλίου 1952 εἰς δραχ. 236.075.815.

'Ενταῦθα ἔχομεν καὶ πάλιν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐν ᾧ αἱ παρὰ τῆ Τραπεζῆ καταθέσεις ἡμῶν, ἄλλοτε ἀπεκόμιζον κατ' ἔτος 5—6 ἑκατομ. δραχ., ἤδη κατὰ τὸν νόμον «Περὶ καταθέσεων τῶν Νομικῶν Προσώπων», αἱ παρὰ τραπεζαίαις εἰς πρώτην ζήτησιν καταθέσεις ἡμῶν παραμένουσιν ἄτοκοι.

'Ακίνητα: 'Η ἀκίνητος περιουσία τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας ἀνερχομένη σήμερον εἰς δραχμάς 2.073.969.100, ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἐξῆς στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἀναγράφονται εἰς ἀξίαν κατὰ πολὺ κατωτέραν τῆς πραγματικῆς.

Κτίριον Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου (μόνον ἔξοδα διαρρυθμίσεως)	Δρχ.	639.932.000
'Ακίνητα καὶ γήπεδα 'Αγ. Βαρβάρας Δαφνίου	»	262.191.000
'Ακίνητα καὶ κτήματα 'Ι. Τάγματος 'Αγ. Παντελεήμονος	»	93.650.000
'Ακίνητα καὶ περιουσιακὰ στοιχεῖα 'Αγ. Βαρβάρας Πατησίων	»	194.000.000
Κτίριον ὑπὸ ἀνέγερσιν Οἴκου Φοιτητρίας παρὰ τῆ Δαφνί (ἔξοδα ἀνεγέρσεως)	»	846.556.100
Κτίρια ὑπὸ ἀνέγερσιν 'Αγ. Βαρβάρας Πατησίων	»	40.640.000
		Σύνολον δραχ. 2.073.969.100

Κτίριον ὑπὸ ἀνέγερσιν Οἴκου Φοιτητρίας: Τὸ κτίριον τοῦτο ἀποτελοῦν τμήμα τοῦ ὅλου συγκροτήματος τῶν Θεολογικῶν κτιρίων παρὰ τῆ 'Αγ. Βαρβάρα Δαφνίου, ἐθεμελιώθη ἐν πανηγυρικῇ τελετῇ τὴν 26 Νοεμβρίου 1950, παρισταμένων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ κτιρίου ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ ἐκ μπετόν, ἐπερατώθη κατὰ τὴν παροῦσαν χρήσιν, καταβληθέντος ποσοῦ δραχ. 846.556.100 καὶ ἐναπομείναντος ὑπολοίπου πρὸς καταβολὴν κατὰ τὴν νέαν χρήσιν ἐκ δραχ. 13.000.000. 'Η ὀλικὴ συνεισφορά δαπάνῃ τοῦ μέχρι τοῦδε οἰκοδομήματος θὰ ἀνέλθῃ εἰς δραχ. 859.556.100, καταβληθείσας ἐκ διαφόρων δωρεῶν καὶ ἐκ κεφαλαίων διατεθέντων ἐκ περισσευμάτων τῆς 'Αποστολ. Διακονίας. 'Η προϋπολογισθεῖσα δαπάνη διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἐκτέλεσιν ἀνῆρχετο εἰς δραχ. 650.000.000, λόγῳ ὁμως ὑψώσεως τῆς τιμῆς τῶν ὀλικῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐσημειώθη ἢ παρατηρουμένη ὑπέρβασις.

'Η ἐκτέλεσις τοῦ πρώτου τούτου τμήματος μᾶς παρέχει τὴν ἐλπίδα, ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον, μὲ τὴν ὀλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν πάντων τῶν δυναμένων, θὰ καταστῆ ἱκανὴ ἢ 'Αποστολ. Διακονία νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον καὶ ταχὺ πέρας τὸ ὑπ' αὐτῆς ἀναληφθέν μέγα χριστιανοκοινωνικὸν ἔργον τῆς ἀποπερατώσεως ὀλοκλήρου τοῦ συγκροτήματος τῶν εὐαγῶν τούτων ἰδρυμάτων, ἀποτελουμένων ἐκ τοῦ Οἴκου Φοιτητρίας, τῆς Σχολῆς Διακονιστῶν καὶ τοῦ Κολλεγίου Θηλέων, τὰ ὁποῖα κατὰ πολὺ θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ μόρφωσιν τῶν νεανίδων.

* 'Ακριθῶς δὲ εἰς τὴν δύσκολον ταύτην περίοδον μεγίστας ταμειακᾶς δυσχερείας ἐπέφερον εἰς τὴν 'Απ. Διακονίαν ἢ βραδύτης, μεθ' ἧς διαδιέχονται ὀφείλει ἐκ προμηθείας βιβλίων, ἐντύπων, εἰκόνων κλπ. Οὕτω ἐπὶ μακρὸν κεφάλαια ἐκατοντάων ἑκατομμυρίων παρέμενον νεκρὰ εἰς στιγμᾶς ἀντιμετώπισεως μεγάλων, ἐπεγούσων ἀναγκῶν πρὸς μεγίστην οἰκονομικὴν ζημίαν.

Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον: Τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον τῆς Ἀποστ. Διακονίας στεγάζεται εἰς τὰς εὐρυχώρους αἰθούσας τοῦ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τελείως ἀνακαινισθέντος μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ Μεγάρου παρὰ τῇ Μονῇ Πετράκη, διὰ τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ὁποῦ εἰσαπανήθησαν ἐν τῷ συνόλῳ δρχ. 656.630.736. Ἡ λειτουργία του κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1951-52 ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικὴ καὶ δύναται νὰ παραβληθῇ τοῦτο μὲ τὰ ἐν τῇ ξένη παρόμοια τοιαῦτα, ὡς πρὸς τοὺς ἔρους στεγάζσεως, τροφοδοσίας καὶ ἐν γένει διαμονῆς τῶν ἐν αὐτῷ τροφίμων. Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1951-52 περιέλαβε περὶ τοὺς 160 οἰκοτρόφους.

Ἐν τῷ αὐτῷ Μεγάρῳ ἐλειτούργησε κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος καὶ ἡ μόνη ἐν Ἑλλάδι Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Ἱεροκηρύκων μὲ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτῆς ἐκ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου διδακτικὸν προσωπικόν. Πάντες οἱ μετεκπαιδευόμενοι Ἱεροκήρυκες παρέμενον καὶ ἐσιτίζοντο ὡς ὑπότροφοι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, μὲ τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τῆς καταρτίσεως ἱκανῶν Ἱεροκηρύκων πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας.

Τὰ ἔξοδα τῆς λειτουργίας καὶ συντηρήσεως τοῦ Θεολογ. Οἰκοτροφείου μετὰ τῆς Σχολῆς Ἱεροκηρύκων κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1951-52 ἀνῆλθον εἰς δρχ. 898.946.594. Ἐκ τούτων διετέθησαν διὰ τροφοδοσίαν δρχ. 436.732.334, τὰ δὲ ὑπόλοιπα δρχ. 462.214.260 διὰ μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς Ἱεροκηρύκων, διὰ φωτισμὸν, καθαριότητα, συντήρησιν ἐγκαταστάσεων καὶ ἐπίπλων καὶ δι' ἀγορὰν διαφόρων ἐφοδίων τοῦ Οἰκοτροφείου.

Τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἔσοδα ἐκ τροφείων τῶν οἰκοτρόφων ἀνῆλθον ἐν συνόλῳ εἰς δρχ. 253.913.000. Ἐπιπροσθέτως παρέμειναν πρὸς εἰσπραξίν καθυστερούμενα τροφεία ἀπὸ διαφόρων Μητροπόλεως δι' ὑποτρόφους αὐτῶν δραχμαὶ 122.104.000.

Ἐπιπλα καὶ Σκευή: Τὸ σύνολον τῆς ἀξίας τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τῶν Κεντρ. Γραφείων καὶ τοῦ Βιβλιοπωλείου ἀνῆλθε κατὰ τὴν 30 Ἰουνίου 1952 εἰς δρχ. 61.615.000. Ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ἐγένετο ἀπόσβεσις κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν ἐκ δρχ. 9.242.250 καὶ οὕτω ἐμφανίζονται εἰς τὸν Γεν. Ἱσολογισμὸν μὲ καθαρὰν συνολικὴν ἀξίαν ἐκ δρχ. 52.372.750. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ χρῆσιν διετέθησαν δι' ἀγορὰν νέων ἐπίπλων δρχ. 16.215.000.

Ἡ συνολικὴ ἀξία τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ Θεολογ. Οἰκοτροφείου καὶ τῆς Σχολῆς Ἱεροκηρύκων ἀνῆλθεν εἰς δρχ. 222.125.700, ἐγένετο ἐπ' αὐτῶν ἀπόσβεσις δρχ. 22.212.570 καὶ ἀπέμεινε καθαρὰ ἀξία αὐτῶν εἰς τὸν Γεν. Ἱσολογισμὸν ἐκ δρχ. 199.913.130. Κατὰ τὴν χρῆσιν ταύτην διετέθησαν διὰ προμήθειαν νέων ἐπίπλων καὶ σκευῶν δρχ. 36.125.700.

Ἐπὶ τῆς συνολικῆς ἀξίας τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτων τῆς Ἀγ. Βαρβάρας Δαφνίου ἀνερχομένης εἰς δρχ. 20.000.000, ἐγένετο ἀπόσβεσις δρχ. 3.000.000. Οὕτω ἡ καθαρὰ ἀξία αὐτῶν εἰς τὸν Γεν. Ἱσολογισμὸν ἐμφανίζεται μὲ συνολικὸν ποσὸν δρχ. 17.000.000.

Τὰ ἐπιπλα καὶ σκευή τῶν Γραφείων τοῦ Περιόδικου, ἀνελθόντα κατὰ τὴν ἐν λόγῳ χρῆσιν εἰς δρχ. 55.886.200, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἀποσβέσεως ἐκ δρχ. 1.117.700, ἀναγράφονται εἰς τὸν Γεν. Ἱσολογισμὸν μὲ ἀξίαν δρχ. 54.768.500. Ἄπασα ἡ δαπάνη αὕτη ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν πρὸς ἀρχικὴν ἐγκατάστασιν τῶν νεοσυστάτων Γραφείων καὶ ἀγορὰν μηχανήματος πρὸς καταγραφήν τῶν διευθύνσεων τῶν συνδρομητῶν.

Τὰ διατεθέντα κατὰ τὴν παροῦσαν χρῆσιν δι' ἀγορὰν καὶ συντήρησιν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ Ἱδρύματος Ἀγ. Βαρβάρας Πατησίων ἀνῆλθον εἰς 366.500.

Βιβλιοθήκη: Πρὸς πλουτισμὸν τῶν Βιβλιοθηκῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἱεροκηρύκων εἰσαπανήθησαν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῶν δρχ. 26.971.700. Μετὰ τὴν γενομένην ἀπόσβεσιν ἐκ δρχ. 2.697.700, ἡ ἀξία τῶν βιβλιοθηκῶν τούτων ἐμφανίζεται κατὰ τὸν Γενικὸν Ἱσολογισμὸν τῆς παρούσης χρήσεως μὲ δρχ. 24.274.000.

Ἀγ. Βαρβάρα Δαφνίου: Αἱ πρόσοδοι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Βαρβάρας Δαφνίου ἀνῆλθον κατὰ τὴν ἐν λόγῳ χρῆσιν εἰς δραχμας 377.773.950. Ἐκ τούτων εἰσαπανήθησαν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ συντήρησιν αὐτοῦ δρχ. 95.260.207. Οὕτω ἐκ τῆς διαχείρισεως ταύτης προέκυψε καθαρὸν περίσσευμα ἐκ δρχ. 282.513.743.

Ἡ πανήγυρις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Βαρβάρας τὴν 4-12-1951 ἀπέδωκεν εἰσπράξεις ἐκ δραχμ. 101.772.000, τὰ δὲ ἔξοδα ὁργανώσεως αὐτῆς ἀνῆλθον εἰς δρχ. 12.257.307. Τὸ καθαρὸν περίσσευμα ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀνῆλθεν εἰς δρχ. 89.514.693.

Διεύθυνσις Τύπου καὶ Διαφωτισμοῦ: Ἡ Διεύθυνσις Τύπου καὶ Διαφωτισμοῦ κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτὴν ἐσημείωσε μεγάλην δρᾶσιν εἰς ὄφελος αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις. Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἰδιοκτῆτου ἡμῶν Τυπογραφείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτυποῦνται ἅπαντα τὰ ἐκδιδόμενα βιβλία τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐτησίου Ἡμεροδείκτου αὐτῆς, ἡ ἐκδοσις τῶν δύο περιοδικῶν ἡμῶν, τὰ ὅποια ὀλονέν λαμβάνουν καὶ μεγαλειτέραν κυκλοφορίαν, καθὼς καὶ ἡ ὁργάνωσις τακτικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν, ἔδωκεν μεγάλην ὠθησιν εἰς τὴν ἐν γένει ἀποστολὴν τῆς Διευθύνσεως ταύτης διὰ τὸ κοινωφελὲς αὐτῆς ἔργον.

Τυπογραφεῖον: Τὸ ἀρτισύστατον Τυπογραφεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, λόγῳ τῶν τελειοτάτων πειστηρίων καὶ ἐγκαταστάσεων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἀνῆλθεν ἐν συνόλῳ εἰς δρχ. 958.567.625, ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ καλύτερα καὶ τελειότερα τυπογραφεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς αὐτά, ὡς προαναφέραμεν, ἐκτυποῦνται ἡδη ἅπασαι αἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀνελθοῦσαι εἰς τὴν ἀξίαν τῶν δρχ. 440.164.900. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐκδόσεων, ἐκτυποῦνται ἐν αὐτῷ καὶ οἱ καλλιτεχνικοὶ Ἡμεροδείκται τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὰ Περιοδικὰ ἡμῶν, ὡς καὶ διάφορα συγγράμματα τρίτων, τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία», «Ὁ Ἐφημέριος» καὶ ἄλλα ἔντυπα.

Ἡ ἀξία τοῦ διὰ δωρεᾶς πρὸς τὴν Ἀποστ. Διακονίαν χορηγηθέντος ταχυπιστηρίου, ὑπολογίζεται εἰς ἀξίαν δρχ. 236.399.800, αἱ δὲ ὑπόλοιποι δαπάναι δι' ἐγκαταστάσεις, τυπογραφικὰ καὶ βιβλιοδετικὰ μηχανήματα καὶ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ἀνελοῦσαι εἰς δραχμὰς 722.167.825, κατεβλήθησαν ἅπασαι ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας, λαμβανομένης ἕως ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἐκ δρχ. 107.568.000 δωρεᾶς εἰς χρῆμα ὑπὸ διαφόρων ὑπὲρ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ τυπογραφείου.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Τυπογραφείου ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1951 καὶ ἀπέβησαν ἀμέσως ἀποδοτικαί, διότι μέχρι τῆς 30-6-1952 εἰσεπράχθησαν ἐκ ξένων ἐκτυπώσεων δραχμαὶ 98.807.500, κατελογίσθη δ' ἐξ ἐκτυπώσεων τῆς Ἀποστ. Διακονίας ποσὸν ἐκ δρχ. 266.223.000, τὸ ὅποιον θὰ κατεβάλλετο εἰς ποσὸν πολὺ ἀνώτερον εἰς ξένα τυπογραφεῖα. Ἐλπίζομεν ἤδη, ὅτι μετ' τὴν συμπλήρωσιν τῶν τυπογραφείων διὰ νέων πιεστηρίων καὶ ἄλλων συναφῶν μηχανημάτων, κατὰ τὴν νέαν χρήσιν θὰ ἔχωμεν πολὺ ἱκανοποιητικώτερα ἀποτελέσματα. Τὰ ἐξόδα τῆς λειτουργίας διὰ μισθοδοσίαν, καταναλώσιμα ὑλικά καὶ συντήρησιν μηχανημάτων ἀνήλθον εἰς δρχ. 359.956.100 διὰ τὸ ἀπὸ Δεκεμβρίου 1951 μέχρι τέλους 'Ιουνίου 1952 διάστημα.

(*Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1952.

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς Ὁ Προϊστ. τῶν Οἰκ. Ὑπηρεσιῶν
B. M. ΒΕΛΛΑΣ ΙΩΑΝ. Γ. ΣΑΧΙΝΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπειδὴ διάφοροι ἀνεύθυνοι φῆμαι φέρονται καὶ ἀνυπόστατα δημοσιεύματα κατ' αὐτὰς ἐγράφησαν σχετικῶς πρὸς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπιθυμεῖ νὰ ἀπαντήσῃ διὰ τῶν ἀδιαψεύστων ἀριθμῶν, παραθέτουσα κατωτέρω τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς κατάστασιν κατὰ τὴν λήξιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1952-53 ἥτοι τὴν 1ην 'Ιουλίου ἔ. ἔ., ἣτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ταμείον	Δρχ.	65.061.400
Καταθέσεις εἰς Ἐθν. Τράπεζαν »		481.129.465
'Απαιτήσεις ἐκ διαφόρων . . . »		752.035.500
Σύνολον	Δρχ.	1.298.226.364
'Ανελημμένα ὑποχρεώσεις . . . »		103.534.000
'Εναπομένον ὑπόλοιπον . . . Δρχ.		1.194.792.365

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν 103.534.000 δραχμῶν καὶ τῆς καταβολῆς τῶν τρεχόντων ἐξόδων, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία οὐδεμίαν ἐτέραν ἀνελημμένην ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ.

(* Ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας)

Διπλοῦν δρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

Καιροὶ δὲ καταλόουσι τὰς τυραννίδας.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Αἱ δύο τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ λήξαντος μηνὸς εἶναι, ὡς γνωστόν, ἀφιερωμέναι εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν τε πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ δλοκλήρου τῆς Ἀποστολικῆς Δωδεκάδος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθεὶς πανηγυρικὸς ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐσπερινός, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀπ' αὐτοῦ πρώτου ἐν Ἀθήναις κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, συνήγειρε καὶ πάλιν Κλήρον καὶ Λαόν, μετ' ὃν Πρωθιεράρχην τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ κεφαλῆς, εἰς εὐσεβῆ ἀναπόλησιν τοῦ κοσμοϊστορικοῦ ἀποβάντος ἐκεῖνου γεγονότος καὶ εἰς εὐγνώμονα ἀπότισιν ἐλαχίστου φόρου τιμῆς καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸν πνευματικὸν ἀναμορφωτὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Καὶ καθίσταται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐπιβλητικώτερος ὁ ὄγκος τῶν ἀθηναίων ἐορταστῶν καὶ κατανυκτικωτέρω ἢ εὐλαβῆς ἐκδήλωσις τῆς θρησκευτικότητος τῶν εἰς τὸ ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνο περιβάλλον, ὅπου ἀκούονται καὶ πάλιν ἐπαναλαμβανόμενοι οἱ ὑψηροὶ λόγοι τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου περὶ τοῦ «ἀγνώστου Θεοῦ», ὅστις ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἐφανερώθη εἰς τοὺς ψηλαφητὴ τέως ἀναζητοῦντας Αὐτόν.

Παράλληλος δὲ πρὸς τὸν παναθηναϊκὸν τοῦτον ἐορτασμόν, τόσον ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅσον καὶ ὅπου ἄλλαχθ' τῆς Ἑλλάδος ἐκῆρυξε τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλην. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐτελέσθησαν καὶ ἐφέτος ὡραῖαι καὶ ἐπιβλητικαὶ θρησκευτικαὶ πανηγύρεις. Καὶ ἐδόθη οὕτω, ἀπαξ ἔτι, ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς σημερινοὺς πιστοὺς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀποστολικῶν ἐκκλησιῶν ν' ἀναλογισθῶσιν ὁποίας ἱεράς κληρονομίας τυγχάνουσι κληρονόμοι καὶ ὁποσὴν εὐθύνην ἔχουν πρὸς διακράτησιν αὐτῆς, καὶ δὴ καὶ πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς εἰς ἐπαύξεισιν τῆς ἐν Χριστῷ προαγωγῆς τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς μαζ ζωῆς, τοῦτέστιν εἰς συνεχῆ εἰς ἔργα πίστεως καὶ ἀγάπης πρόδοον.

Τὸ ἀδόκητον πραξικόπημα.

Τὸ ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευόμενον ἔγγραφο τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς εἰς Πατριαρχεῖον ἀνακηρύξεώς της καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρώτου Πατριάρχου της καὶ ἡ εἰς ταύτην ἀπάντησις τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρέχουσι σαφῆ τὴν εἰκόνα τοῦ νέου ρῆγμα δημογεγονότος εἰς τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀδοκῆτον τῷ ὄντι πραξικόπηματος, ὀλίγα μόλις ἔτη μετὰ τὴν τόσον γεγνησιοφρόνως παραχωρηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀμνηστευσιν τοῦ παλαιότερου περὶ τὴν ὀρθόδοξον ἐνότητα βουλγαρικοῦ ἀποπήματος. Διότι τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ παρὰ τὰ κεκανονισμένα ὅπως αἰφνιδιαστικῇ ἀφ' ἐαυτῆς εἰς Πατριαρχεῖον ἀνῆψυσις τῆς Ὀρθοδόξου ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησίας, εἰμὴ μία αὐθαίρετος καὶ ἀντεκκλησιαστικὴ πράξις, ἣτις ἀντὶ πάσης

θυσίας ἔδει ν' ἀποφευχθῆ. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλοιὰ νὰ εἶναι ἢ πρὸς τὴν προκλητικὴν πρόσκλησιν τῆς παρακολουθήσεως τῶν σχετικῶν ἐν Σόφια τελετῶν ἀπάντησις τῶν στερρῶς ἐχομένων τῶν κανονικῶν θεσμίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ ἡμετέρα. Καίτοι ὅμως συνεστήθη τῇ ἀδελφῇ Βουλγαρικῇ Ἐκκλησίᾳ ὅπως ἀποστῆ, ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ θύγοντος τὰ κανονικὰ ταῦτα θέσμια πραξιοποίηματος, αἱ δημοσιογραφικαὶ πληροφοροῖαι φέρουσιν ἤδη τοῦτο, ἀτυχῶς, ὡς συντελεσθέν. Εὐχρηθῶμεν, ὅπως ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἐξεύρη τρόπον τακτοποιήσεως καὶ τοῦ νέου τούτου ὀδυνηροῦ ὀλισθημάτων, εἰς ὃ ὤθησαν ἀνθρώπινοι καθαρῶς ἀδυναμίαι.

Ἡ «Φωνὴ Κυρίου».

Τὸ ἀπὸ τοῦ 1931 ἐν τινι συνοικιακῇ ἐνορία τῶν Ἀθηρῶν τὸ πρῶτον κυκλοφορήσαν ὑπὸ τὸν ὑποβλητικὸν τίτλον «Φωνὴ Κυρίου» πρῶτον ἐνοριακὸν φυλλάδιον καὶ ἔκτοτε ἀνελλιπῶς συνεχίσαν τὴν ἐκδοσίν του, ἐν Ἀθήναις μὲν μέχρι τοῦ 1935, ἐν Μυτιλήνῃ δὲ μέχρι τοῦ 1949, παραχωρηθὲν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἴδρου τοῦ εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ μόλις ἀρχομένου ἐνοριακοῦ τῆς ἔργου, ἐπανεκδίδεται ἤδη ὑπ' αὐτῆς ἀπὸ διμήνου, μερίμνη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν, διανέμεται κατὰ Κυριακὴν δωρεὰν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «ὡς ἀντίδωρον καὶ ὡς εἰδολογία τῆς Ἐκκλησίας» καὶ μεταφέρεται εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἀθηναίων χριστιανῶν «ὡς κυριακάτικος ἐπισκέπτης καὶ ὡς παρουσία τοῦ Θεοῦ», παρέχον αὐτοῖς τακτικῶς «τὸν ἄρτον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ λογικὸν ἄσολον γάλα, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ», ὅπως προσφνεστοῦται εἰπέν εἰς τὸ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ πρῶτου φύλλου μῆνυμά του ὁ Μακαριώτατος.

Τὴν ἐκδοσὴν ταύτην τῆς «Φωνῆς Κυρίου» ὑπεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὃ τε ζηλωτῆς Κλήρος καὶ ὃ εὐλαβῆς ἀθηναϊκὸς λαὸς καὶ εὐμενέστατα ἐσχολίασεν ὁ θρησκευτικὸς τύπος, μετὰ πολλῆς δὲ τῆς προθυμίας ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτὴν καὶ ὁ ἡμερησίος τύπος, ὡς μίαν καθ' ὅλα ἀξίαν προσοχῆς καὶ ἐπιδοκιμασίας ποιμαντικὴν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκβασὴν τῆς ὁποίας ἐγγυᾶται τὸ ἀξιοσημείωτον ἐνδιαφέρον τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, εἰς οὗ τὴν διάθεσιν ἐτέθη αὕτη εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ἡ «Ἐκκλησία», γνωρίσασα τὴν μικρὰν συνάδελφον ἀπὸ τῆς πρώτης πρὸ 22 ἐτῶν ἐμφανισεῶς τῆς καὶ βαθύτατα ἐκτιμήσασα τὴν τε ἐμπνευσὴν τῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν ὄλην αὐτῆς ἔκτοτε εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν, αἰσθάνεται ἤδη μεγίστην χαρὰν διὰ τὴν ὑπὸ τοὺς νέους αἰσιωτάτους οἰωνοὺς ἐπανέκδοσιν τῆς «Φωνῆς Κυρίου» πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ εὐρυτέρου κύκλου τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ χριστιανῶν καὶ εὐχεται ταχέϊαν τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῆς εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ πολλοὺς καὶ εὐχόμενος τοὺς καρποὺς τῆς νέας πνευματικῆς τῆς σταδιοδρομίας.

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Τὸ καθῆκον καὶ τὸ δικαίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅπως μεριμνήσῃ διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν τῶν νεαρῶν μελῶν τῆς καὶ διευκολύνῃ ταῦτα εἰς τὸ νὰ καταστῶσι συνειδητὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ καλοὶ πολῖται τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὡς πράττουσιν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, εἶναι ἀναφαίρετον καὶ ἀναμφισβήτητον. Ἡ δὲ διαφορὰ τῆς ἐν τοῖς Σχολείοις τούτοις τῆς Ἐκκλησίας ἐπιδιωκομένης τοιαύτης ἀγωγῆς, πρὸς τὴν διὰ τῶν δημοσίων Σχολείων παρεχομένην θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν εἶναι προφανῆς διὰ πάντα ἔχοντα ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν εἰδικότερον σκοπὸν, εἰς ὃν ἑκατέρω τούτων ἀποβλέπει καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν ὁ σκοπὸς ἑκατέρω ἐξυπηρετεῖται. Αἰτίη ἢ ἐν τῷ δημοσίῳ Σχολείῳ διδασκαλία τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ μαθητοῦ εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ περιβάλλοντός του θρησκευτικῶν γνώσεων, δι' ὃ καὶ τὸ μάθημα τοῦτο εἶναι ἀπλῶς ἐν τῶν τοῦ ὅλου σχολικοῦ προγράμματος μαθημάτων, ὅσον καὶ ἂν παρὰ τῶν εὐσεβῶν διδασκάλων δύναται τοῦτο νὰ χρησιμοποιοιθῆ καὶ διὰ τὴν θεμελίωσιν καὶ καλὴν οἰκοδομὴν τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν παιδῶν βίου. Ἐν ᾧ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἰδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ἀπλῶς τοῦ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις Σχολείοις παρεχομένου θρησκευτικοῦ γνωστικοῦ ὕλικου, ἵνα ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ λοιπὸν χάριν τῶν μικρῶν κατηχουμένων ἐφαρμοζόμενον πρόγραμμα πρακτικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἐφαρμογῆς τῶν διδασκομένων, παραχθῶσιν ἐν αὐτοῖς τὰ θρησκευτικὰ ἐκεῖνα βιώματα καὶ ὁ ἀπαράιτος ἐν τῇ χριστιανικῇ πράξει ἐθισμὸς, ἄνευ τῶν ὁποίων κενὴ καὶ ματαία ἀποβαίνει καὶ ἡ τελειότης τῶν θρησκευτικῶν γνώσεως. Δὲν ἀποτελεῖ ἄρα οὔτε ἐπανάληψιν οὔτε ἀχρηστευσὴν τῆς ἐν τῷ δημοσίῳ Σχολείῳ διδασκαλίας ἢ ἐν τῷ Κατηχητικῷ ἐπιδιωκομένη οἰκείωσις καὶ ἐφαρμογὴ τῶν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ταύτης θεωρητικῶν διδασμάτων, τοῦτο δὲ σαφῶς μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐγκεκριμένου προγράμματος τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἀναμφισβόλως δὲν ἔχουσιν ὑπ' ὄψει οἱ θεωροῦντες ταῦτα ὡς περιττά. Ἐκ τῆς παρεξηγήσεως ὅμως ταύτης καταφαίνεται, ὅτι ἀπαιτεῖται πληροστέρα ἐπὶ τοῦ θέματος διαφώτισις, ἣτις καὶ ἐλπίζομεν νὰ γίνῃ προσεχῶς ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας».

Νὰ μὴ παροραθῆ...

Ἐπανελλημένως ἢ στήλη αὕτη, θίξασα τοὺς ἀπὸ τῶν ἀντιπαιδαγωγικῶν θεαμάτων καὶ ἀναγνωσμάτων κινδύνους τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, δὲν ἐκπλήσεται διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων προσφάτως δημοσιευθὲν νέον κροῦσμα τῆς ὑπὸ ἀγγλικῶν μιμήσεως τῶν ἀνεκδιηγήτων ἠρώων τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας τῶν ἐμπόρων τῆς... τέχνης.

Δύο νεαροὶ πάλιν συνέπηξαν ἐκκλησιαστικὴν συμμορίαν, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ὁποίας οἱ ἴδιοι οἱ ἰδρυταὶ τῆς ἀπεκάλυψαν, ὅτι παρεκινήθησαν εἰς τοῦτο

ἀπὸ ὅσα ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὰ ἀναγνώσματά των...

Κατὰ τὴν μελέτην τοῦ περὶ τῆς προλήψεως καὶ καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων θέματος δὲν πρέπει, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, νὰ παροραθῆ καὶ ἡ περίπτωσις τῶν τόσοσ ἀπλήτως καὶ μετὰ τόσοσ ζήλου παρακολουθουμένων ὑπὸ τῶν νέων μας οὐχὶ σπανίως δὲ εἰς ἔμπροσθεν μίμησιν παρωθούτων αὐτοὺς ψυχοφθόρων, πράγματι, προϊόντων τῆς κινήματογραφίας καὶ τῆς μυθιστοριογραφίας, τῶν ὁποίων βροῖθει, ἀτυχῶς, ὁ τόπος.

Ἐλευθέρα Κέκυρα;

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξ ἀφορμῆς τῶν λεγομένων «Καλλιστειών» ἢ «Ἐστία» ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον σχόλιον:

«Νομίζομεν, ὅτι ὁ κ. Προθυπουργὸς θὰ ἔποεσε νὰ κάμῃ ἕνα μάθημα εἰς τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ μέλη τῆς Αὔλης—κρατικούς λειτουργούς ἐπίσης— ὡς πρὸς τὰ ὄρια τῶν κοσμικῶν των διασκεδάσεων.

Ἐφ' ὅσον, καλῶς ἢ κακῶς, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὡς ἀνωτάτη ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐτάχθη κατὰ τῶν καλλιστειών, ἡμεῖς μὲν, ὡς καὶ οἰσοδήποτε ἄλλος ἰδιώτης, δυνάμεθα, ἂν θέλωμεν, νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ μεταβώμεν εἰς τὰ καλλιστεία, θεωροῦντες τὰ περαιτέρω, ὡς ζήτημα συνειδήσεως. Τὰ μέλη, ὅμως, τῆς Αὔλης καὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα αὐτὸ—ἐκτὸς ἐὰν παραιτηθοῦν. Διότι, ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Αὔλη ἤρχιζαν νὰ περιφρονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰνάπαλιν».

Μαρεώτιδος Ἀθανάσιος (†)

Τὸ χθὲς ληφθὲν φύλλον τοῦ «Πανταίνου» τῆς 1 ἰσταμένου μηνὸς ἀγγέγειλε τὴν τῆ 30 Ἰουνίου ἐν ἀκμῇ ἡλικίας πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ Πατριαρχικοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐπιτρόπου Ἐπισκόπου Μαρεώτιδος Ἀθανασίου. Ὁ ἐκλιπὼν ἱεράρχης, γεννηθεὶς ἐν Τενέδῳ τῷ 1907, τὴν μὲν ἐγκύκλιον παιδεύειν ἔλαβεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, χειροτονηθεὶς δὲ διάκονος ὑπὸ τοῦ αὐοιδίμου Ἀλεξανδρείας Μελετίου καὶ σπουδάσας τὴν θεολογίαν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀποφοίτησιν του τῷ 1934, ἐσταδιοδόμησεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας, τὸ μὲν ὡς Ἀρχιγραμματεὺς τῶν Πατριαρχείων καὶ Μέγας Ἀρχιμανδρίτης, τὸ δὲ καὶ ὡς καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ μέχρι τῆς ἀναδείξεώς του εἰς Ἐπίσκοπον Μαρεώτιδος τῷ 1942. Ἐφ' ἱκανὸν διευθύνας τὸν «Πάνταινον», ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, διὰ τε τοῦ γραπτοῦ λόγου καὶ διὰ τακτικῶν ἐπ' ἐκκλησίας κηρυγμάτων ἀπετέλεσε διαπρεπὲς ἀρχιερατικὸν στέλεχος τῆς ἐν ἧ μετὰ πολλῆς τῆς φιλοτιμίας διηκόνησεν Ἐκκλησίας, ἧς τὸ ποίμνιον διὰ πολλῆς περιέβαλλεν αὐτὸν ἀγάπης διὰ τὰ περικουμούντα αὐτὸν σπάνια χαρίσματα, μάλιστα δὲ διὰ τὸ εὐπροσῆγορον τοῦ ἦθους καὶ τὴν καθ' ὅλου μεγάλην αὐτοῦ ψυχικὴν καλωσύνην.

Κύριος ὁ Θεὸς τάξαι τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος ἱεράρχου ἐν δικαίων σκηναῖς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 23ης παρελθόντος μηνὸς ἠσχολήθη μὲ διάφορα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα καὶ ἀκολουθῶς διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἕνεκα τῆς θερινῆς περιόδου, ἐπαναληφθησομένας κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον.

—Ἡ Ἐπιτροπὴ μελέτης τῶν θεμάτων τῆς Προσυνόδου, ἀπαρτισθεῖσα ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομου, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εἰρηναίου, Σερρών κ. Κωνσταντίνου, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανοῦ καὶ Ζακύνθου κ. Χρυσόστομου, καὶ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου κ. κ. Ἰωάν. Καρμίρη, Παναγ. Τρεμπέλα καὶ Παναγ. Μπρατσιώτου, τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου ἀπουσιάζοντος εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, ἔχουσα Γραμματεία αὐτῆς τὸν Ἀρχιγραμματεὰ τῆς Ἱεράς Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Θέμελην, συνεδρίασε τετράκις, ἤτοι τῆ 27/5, 6/6, 11/6 καὶ 20/6 ἐ.ξ. καὶ ἐπεξεργάσθη κατὰ τὰς ὡς ἄνω συνεδρίας αὐτῆς τὸν Κατάλογον τῶν θεμάτων τῆς Πανορθοδόξου Προσυνόδου, τὸν ὅποιον κατήρτισεν ἡ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀγ. Ὄρους ἐν ἔτει 1930. Καταρτίσασα δὲ καὶ συμπληρώσασα τοῦτον, διήρρεσεν αὐτὸν εἰς πέντε κεφάλαια, ἤτοι: Κεφάλαιον Α': Ζητήματα Πίστεως καὶ Δόγματος. Κεφάλαιον Β': Ζητήματα Λατρείας. Κεφάλαιον Γ': Ζητήματα Διοικήσεως καὶ Εὐταξίας. Κεφάλαιον Δ': Σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας. Κεφάλαιον Ε': Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὰς Ἑτεροδόξους. Ὑπὸ τὰ κεφάλαια αὐτὰ περιελήφθησαν ἀνάλογα ἐπὶ μέρους θέματα, ὧν ἡ μελέτη θὰ ἀναληφθῆ ὑπὸ μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1293/725 καὶ ἀπὸ 26-6-1953 Ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπανελάβε παλαιότεραν αὐτῆς σύστασιν περὶ εὐρυτάτης παρὰ τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ διαδόσεως τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας» βιβλίου τοῦ κ. Κων. Α. Βοβολίνη.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1368]866 καὶ ἀπὸ 26 6 953 Ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἡ Ἱερά Σύνοδος, «ἀποβλέπουσα εἰς τὴν συστηματικώτεραν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δράσιν ὑπὲρ τῶν κρατουμένων», παρεκάλεσεν αὐτούς, ὅπως ἐνεργούντες ἀρμοδίως συντελέσωσιν, ἵνα εἰς τὰς Φυλακάς καὶ τὰ Ἀναμορφωτικὰ Καταστήματα τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν «ἀνεγερθῶσι ναΐδρια αὐτοτελεῆ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς τακτικὴν θρησκευτικὴν καὶ κανονικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σφραγισμένων πολιτῶν», ζητοῦσα, ἅμα ὅπως ἐν καιρῷ ἐνημερωθῆ ἐπὶ τῶν ἐν προκειμένῳ ἐνεργειῶν.

—Διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ παρόντος φύλλου δημοσιευμένης ὑπ' ἀριθ. 249(724) Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου ἀπυροεῦθη ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ κήρυγμα εἰς τοὺς λεγομένους Ἀρνελλιστὰς «Ἱεροκήρυκας».

Ἐποστολικὴ Διακονία. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον συνεδρίασεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὴν 22 καὶ 30 λήξαντος μηνὸς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπελήφθη τρεχοῦσης φύσεως ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων.

Τὴν 24ην Ἰουνίου ἐγένετο ἡ ἐτησίᾳ ἑορτὴ τῆς ὑπὸ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν Νυκτερινῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» τοῦ Ἰδρύματος Ἁγίας Βαρβάρας Πατησίων, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων αὐτῆς. Εἰς ταύτην παρέστησαν ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητὴς κ. Β. Βέλλας, Βουλευταὶ, ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου. Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησεν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Βαρνάβας Τζωρτζάτος, ὅστις καὶ παρέλαβεν ἐξ

ονόματος της Α. Μακαριότητα άναμνηστικόν δώρον, φιλοτεχνηθέν υπό τών μαθητών της Σχολής.

Υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Νικηφόρου ώργανώθη τή 24η-30ή λήξαντος μηνός «'Εβδομάς κηρυγμάτων της 'Αποστολικής Διακονίας», καθ' ήν έν συγκινητική συρροή πολυπληθοῦς άκροατηρίου έγένητο υπό συνεργάτου τών Περιοδικών της 'Αποστολικής Διακονίας σειρά ένδιαφερούσων όμιλιών επί θρησκευτικών και ήθικοκοινωνικών θεμάτων έν τοίς ιεροίς ναοίς Καστορίας και "Αργους "Ορεστικού. 'Ο Σεβ. Μητροπολίτης δι' έγκυκλιου του έκάλεσε τόν εύσεβή λαόν εις άκρόασην τών όμιλιών, τάς όποίας ή Α. Σ. παρηκολούθησεν άυτοπροσώπως, είσηγούμενος δέ κατά την έναρξιν της «'Εβδομάδος» ταύτης, ώμίλησε διά μακρών και μετ' ένθουσιασμού περί του έργου της 'Αποστολικής Διακονίας.

'Ο παρά τή 'Αποστολ. Διακονία Διευθυντής Θρησκευτικής Διαφώτισεως και Τύπου Αίδεσ. Πρωτοπρ. κ. Έμμαν. Γ. Μυτιληναίος, μεταβάς τή 26η λήξαντος μηνός εις Θεσσαλονίκην, κατά πρόσκλησην του Παν. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, γενομένην επ' εύκαιρία τών εις μνήμην του 'Αποστόλου Παύλου όργανωθεισών υπό της 'Ι. Μητροπόλεως έορτών, και παραμείνας αυτόθι επί τριήμερον ώς ξένος της 'Ι. Μητροπόλεως, τή μέν έσπέρα της 27ης, μετά θερμήν εισήγησιν του Παν. Μητροπολίτου, ώμίλησεν έν τῷ Ι. ναῶ της 'Αγίας Σοφίας πρὸς τόν 'Ι. Κλήρον και τόν λαόν επί του θέματος «'Ο 'Απ. Παῦλος ώς ποιμήν και διδάσκαλος Ποιμαντικής», τή δ' έπομένη (Κυριακή) πρωί έκήρυξε τόν θεϊον λόγον κατά τήν θ. Λειτουργίαν έν τῷ ιερῷ ναῶ του 'Αγίου Δημητρίου. Τό πρωί της 29ης έκήρυξεν, ώσαύτως, έν τῷ μητροπολιτικῷ ναῶ του 'Αγ. Γρηγορίου Παλαμά, επάνεκαμψε δ' εις 'Αθήνας τήν έσπέραν της έπιούσης.

Τήν 29ην 'Ιουνίου ό έκ τών Διευθυντῶν της 'Αποστολικής Διακονίας Πανοσιολ. 'Αρχιμ. κ. Βαρνάβας Τζωρτζιάτος παρέστη, έκ μέρους ταύτης εις δεξιῶσιν, δοθείσαν έν τή ένταύθα 'Αμερικανική 'Αρχαιολογική Σχολή πρὸς τιμήν του ύποψηφίου Προέδρου τών 'Ηνωμ. Πολιτειῶν κ. Adlai Stevenson.

'Εκυκλοφόρησεν έν καιρῷ τό ύπ' αριθ. 18(6) τεῦχος ('Ιούνιος 1953) του Περιοδικου «Τό Χαρούμενο Σπίτι» μετά του παιδικου παραρτήματος αυτού «Τά Χαρούμενα Παιδιά».

'Εκτυπωθεΐσαι εις τά τυπογραφεία της 'Αποστολικής Διακονίας έτέθησαν εις κυκλοφορίαν αί «Πεντήκοντα δύο σύντομοι όμιλίοι εις τά 'Ι. Εγγέλια τά κατά Κυριακήν αναγιγνωσκόμενα» του Σεβ. Μητροπολίτου 'Εδέσσης και Πέλλης κ. Διονυσίου, εις τήν σειράν της «Βιβλιοθήκης της 'Αποστολικής Διακονίας», (59). Τιμάται δρχ. 15.000.

Συνεχίζονται τακτικῶς αί κατά Πέμπτην και ὠραν 8.50' μ.μ. ραδιοφωνικαί έκπομπαί της «Φωνής της 'Αποστολικής Διακονίας» από του Κεντρ. Ραδιοφωνικου Σταθμου τών 'Ενόπλων Δυνάμεων.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τή 29η λήξαντος μηνός, έορτή τών άγ. 'Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, ό Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος υπό τών Σεβ. Συνοδικών Συνέδρων Φιλίππων και Νεαπόλεως κ. Χρυσστόμου, Σάμου και 'Ικαρίας κ. Ειρηναίου, Δράμας κ. Γεωργίου και Ζακύνθου κ. Χρυσστόμου και τών Θεοφιλ. βοηθών 'Επισκόπων Εύριπου κ. 'Αλεξίου και Ρωγών κ. Διονυσίου, έτέλεσεν έν τῷ Καθεδρικῷ ναῶ τών 'Αθηνών τήν επί τή Βασιλική έορτή επίσημον Δοξολογίαν, εις ήν παρέστησαν αί Α.Α.Μ.Μ. οί Βασιλείς μετά της Α.Β.Υ. του Διαδόχου και τών λοιπών μελών της Βασιλικής Οίκογενείας, ό Πρόεδρος και τά μέλη της Κυβερνήσεως μετά τών έν 'Αθήναις Βουλευτῶν, τό Διπλωματικόν Σῶμα και οί λοιποί έπίσημοι, άκολούθως δέ μεταβάς εις τά 'Ανάκτορα ύπέβαλεν εις τόν έορτάζοντα 'Ανακτα τά συγχαρητήρια και τάς εύχάς της 'Εκκλησίας.

— Αύθημερόν τό έσπέρας έν μεγίστη συρροή εύλαβοῦς λαού ή Α. Μακ. προέστη του επί του βράχου του 'Αρείου Πάγου πανηγυρικού 'Εσπερινου εις άνάμνησιν του επ' αυτού πρώτου έν 'Αθήναις κηρύγματος του 'Αποστόλου Παύλου, ώς αναγράφεται και έν άρχή του παρόντος φύλλου, ένθα δημοσιεύεται και ό υπό του Θεοφιλ. βοηθου 'Επισκόπου Εύριπου κ. 'Αλεξίου έντολή του Μακαριωτάτου λεχθείς πανηγυρικός.

Πρὸς τούς εύλαβεΐς έορταστάς διενεμήθησαν καλλιτεχνικά έντυπα με πολύχρωμον ώραιαν βυζαντινήν εικόνα του 'Αποστόλου Παύλου μετά του κειμένου της επί του 'Αρείου Πάγου όμιλίας του και του 'Απολυτικίου του άγίου μετά της μουσικής αυτού.

— Εϋθὺς μετά τήν άπόλυσιν του επί του 'Αρείου Πάγου 'Εσπερινου ό Δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Νικολόπουλος επέδωκε τή Α. Μακαριότητα τό Χρυσούν Μετάλλιον της πόλεως τών 'Αθηνών. Τά της τελετής ταύτης δημοσιεύονται έκτενέστερον άλλαχού του παρόντος φύλλου.

— Τή 9η τρέχοντος μηνός ό Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Ρωγών κ. Διονύσιος παρέστη εις τήν ΚΕ' Συνέλευσιν της Διδοσκαλικής 'Ομοσπονδίας έκ προσωπού του Μακ. 'Αρχιεπισκόπου και ώμίλησε πρὸς τά μέλη αυτής.

— 'Ο Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε τή 20ή και 27η του λήξαντος μηνός συσκέψεων σχετικῶν πρὸς τήν έπισκευήν του παλαιου και τήν άνέγερσιν νέου κτιρίου της Ζωσιμαίας Σχολής 'Ιωαννίνων.

— 'Επίσης ή Α. Μακ. προήδρευσε συνεδριῶν του Κεντρικου Συμβουλίου της 'Αποστολικής Διακονίας, τή 22α και τή 30ή, και παρόστη, τή μέν 25η, εις τήν έν τή αίθουση της Παλαιάς Βουλής πρώτην πανηγυρικήν συνεδρίαν του Συμβουλίου Συντονισμού τών προσπαθειῶν πρὸς πρόληψιν και καταπολέμησιν της έγκληματικότητος τών άνηλικῶν, τή δέ 27η εις τήν έορτήν λήξεως τών μαθημάτων της Οίκοκυριακής Σχολής «Τό 'Ελληνικό Σπίτι», πρὸς τάς τελειοφοίτους της όποίας άπένημεν ιδιοχείρως τά πτυχία.

— Περὶ τά τέλη του λήξαντος μηνός οί φοιτηταί της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου 'Αθηνών όπο τήν ήγεσίαν Καθηγητῶν της Σχολής έκδραμόντες εις 'Αγιον 'Ορος έπεσκέφθησαν τινάς τών Ι. μονῶν, πανταχού δ' έγέγοντο δεκτοί μετά πολλής της φιλοφρονήσεως. Της ιεράς άποδημίας μετέσχε και ό Σεβ. Μητροπολίτης Κορυθαΐας κ. Εϋλόγιος.

— Τό 'Αγιον 'Ορος έπεσκέφθησαν και οί σπουδασταί του 'Ανωτέρου 'Εκκλησιαστικου Φροντιστηρίου υπό τήν ήγεσίαν του Διευθυντου και τών Καθηγητῶν αυτού.

'Η άπονομή τών άπολυτηρίων εις τούς δευτεροετείς σπουδαστάς του έν λόγω Φροντιστηρίου έγένητο περὶ τά μέσα του παρελθόντος μηνός.

— Κατά τό άπό της 16ης λήξαντος μηνός χρονικόν διάστημα, πλὴν τών έν 'Αθήναις παρεπιδημούντων Σεβ. 'Ιεραρχῶν, ή Α. Μακ. έδέχθη τόν 'Υπουργόν Κοινωνικής Προνοίας κ. 'Αδαμόπουλον, τόν 'Υπουργόν Γεν. Διοικήτην Μακεδονίας κ. Στράτον, τόν 'Υφυπουργόν 'Εμπορίου κ. Παπαληγούραν, τόν Δήμαρχον 'Αθηναίων κ. Νικολόπουλον, τόν Σεβ. Μητροπολίτην Φιλιδέλφειας κ. 'Επιφάνιον, τόν πρώην 'Υπουργόν κ. Γεώργιον Μελάν, τόν Βουλευτήν Σερρών κ. Μανούσην, τόν διοικήτην της Γεν. 'Ασφαλείας κ. Ρακιτζήν, τόν πρώην 'Υπουργόν κ. Δημήτριον Χέλμην, τόν Πρεσβυτήν κ. Τριανταφυλλίδην, τόν Στρατηγόν κ. Σπέτσον, τόν Διευθυντήν της ΧΑΝ κ. Herbert Lansdale, τούς στρατηγούς έ.ά. κ.κ. Τσακαλώτων, Τζήμαν, 'Αναστασόπουλον, Ρεβύθην και Φεσόπουλον, τόν καθηγητήν κ. Τσάκωναν, τόν έν Λονδίνα άρχιμανδρίτην κ. 'Ιάκωβον Βίρβον, τόν πρόεδρον του Φάρου Τυφλών κ. Τσαμαδόν, τούς όμογενείς κ. κ. Τσιριγώτην έξ Αίθιοπίας, Καρέτσον έξ Αιγύπτου και 'Αντωνόπουλον έξ 'Ηνωμένων Πολιτειῶν κ. ά.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

'Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Γρηγόριος Παλαμάς», καθιερώθησαν ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ὑπὸ τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως εἰδικαί ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς ἐκκλησίας Θεσσαλονίκης Ἀποστόλου Παύλου διαρκέσασαι ἐπὶ ὀλόκληρον ἑβδομάδα. Συμφώνως πρὸς τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα, ἐγένοντο διαλέξεις τὴν μὲν 24ην λήξαντος μηνὸς ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Βασ. Ἰωαννίδου ἐπὶ τοῦ θέματος «Τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ», τὴν δὲ 25ην ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Θεσσαλονίκης κ. Μάρκου Σιώτου ἐπὶ τοῦ θέματος «Εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς Θεσσαλονικὴν» καὶ τὴν 27ην ὠμίλησε πρὸς τὸν Ἱ. Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Σοφίας ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὡς Ποιμὴν καὶ ὡς Διδάσκαλος Ποιμαντικῆς» ὁ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀποστολ. Διακονίας Αἰδεσ. Πρωτοπρ. κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖος, ὅστις ὠμίλησε καὶ κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς (28ης) ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου.

Τῇ ἑσπέρα τῆς αὐτῆς Κυριακῆς ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἐσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Π. Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος, ὅστις προέστη καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης λιτανείας καθ' ἣν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν καὶ πολυαριθμοτάτου ἐκκλησιάσματος τὴν δὲ πρωΐαν τῆς 29ης ἐτελέσθη πανηγυρικὸν Ἀρχιερατικὸν Συλλεΐτουργον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀχειροποιήτου, ἔνωσαν τὸν θ. λόγον ἐκήρυξεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μυρέων κ. Τιμόθεος.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος κληρικοί καὶ θεολόγοι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐπισκεφθέντες τὰ πολυπληθῆ ἐν τῇ πόλει ἰδρύματα, ὠμίλησαν ἐπικαίρως πρὸς τοὺς τροφίμους αὐτῶν καὶ διένειμαν αὐτοῖς θρησκευτικοῦ περιεχομένου ἔντυπα. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ραδιοφών. Σταθμοῦ Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἐγένοντο εἰδικαί ἐκπομπαὶ ἐπικαίρων ὕμνων μετὰ ὀμιλιῶν τῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ.κ. Παντελ. Χρυσοφάκη, Λεωνίδου Παρασκευοπούλου καὶ Τιμοθέου Παπαμιχαήλ καὶ μετεδόθησαν δ τε Μ. Ἐσπερινός τῆς παραμονῆς καὶ ἡ θ. Λειτουργία τῆς ἑορτῆς. Ὑπὸ μελῶν, τέλος, τῶν χριστιαν. ὀμιλῶν νέων ἐδόθη δις παραστάσις τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἀπ. Παῦλος στὴ Θεσσαλονικὴ» ἔργου τοῦ φοιτητοῦ κ. Κ. Τσιροπούλου, στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Νέος Διδάκτωρ Θεολογίας. Ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Θεολογίας ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Σιάγκρης ὑποβαλὼν τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Amida (Amitábia) Βούδδα, ὁ νοσταλαγούμενος Θεὸς Σωτῆρ» ἐναίσιμον διατριβήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

'Ἐπὶ τῇ 500ετηρίδι τῆς Ἀλώσεως. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας εἰς τὸ ἐπὶ τῇ 500ετηρίδι τῆς Ἀλώσεως ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιεύσεν πρὸς Αὐτὸν τηλεγράφημα τοῦ Ἐξοχ. Πρωθυπουργοῦ τῆς Τουρκίας, ἀπήντησε διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ τηλεγραφήματος:

Τῇ Α. Ἐξοχότητι τῷ Πρωθυπουργῷ κ. Ἀδων Μενδερές

Εἰς Ἀγκυραν

Ὑπὸ τῶν αὐτῶν διακατεχόμενοι σκέψεων περὶ τῆς σημασίας καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς Ἀλώσεως τῆς Ἰσταμπούλ, εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα ἐπὶ τῷ τηλεγραφήματι τῆς Ὑμετέρας προσφιλοῦς καὶ περισπούδαστου Ἐξοχότητος, ἀνταποδίδομεν τὴν πρὸς τὴν ὑπέροχον προσωπικότητα Ὑμῶν βαθεῖαν ἡμῶν ἀγάπην καὶ ἀπέραντον ἐκτίμησιν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ὑμῶν εὐλογητὸν καὶ προάγει ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν τὴν προσφιλή ἡμῶν Πατρίδα, χαρίζεται δ' Ὑμῖν καὶ

τοῖς ἐκλεκτοῖς συνεργάταις Ὑμῶν ὕψειαν καὶ δύναμιν πρὸς συνέχισιν τῶν ὑψηλῶν Ὑμῶν καθηκόντων. Ἐν Φαναρίῳ τῇ 9 Ἰουλίου 1953

† Ὁ Ρωμαῖος Πατριάρχης
Ἀθηναγόρας

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐνεκρίθη ὅπως οἱ Σεβ. Μητροπολίται Εἰρηνοπόλεως κ. Κωνσταντίνος καὶ Χαλδίας κ. Κύριλλος μεταβῶσιν εἰς Παρισίους καὶ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐψηφισμένου Ἐπισκόπου Ρηγίου κ. Μελετίου Καραμπίνη, ἱερατικῶς προϊσταμένου τοῦ ἐν Παρισίοις ναοῦ τοῦ ἁγ. Στεφάνου.

Τῆς χειροτονίας μετέσχον καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θυατειρῶν κ. Ἀθηναγόρας, Ἀττικῆς κ. Ἰάκωβος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σέργιος τῆς ἐν Παρισίοις ρωσικῆς Ἐξαρχίας.

— Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας ἀνεκοίνωσεν ὅτι, ἐπιθυμῶν νὰ πραγματοποιητῆ παλαιὸν αὐτοῦ πῶθον καὶ ἱερὰν εὐχὴν, σκέπτεται ἵνα Θεοῦ εὐδοκοῦντος ἐπισκεφθῆ καὶ προσκνήση τοὺς Ἁγίους Τόπους κατὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεδέχθη πρότασιν τῆς Α.Θ.Π. ὅπως αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ταξιδίου καθορισθῶσιν ἐν καιρῷ.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔλαβε γνῶσιν τηλεγραφήματος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου, ἀναγγέλλοντος ὅτι εἰς ἐκπλήρωσιν μεγάλης ἐπιθυμίας αὐτοῦ πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῆ προσεχῶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ συμμετάσχῃ τῆς ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης συγκεντρώσεως τῇ 23 Ἰσταμῆνου μηνὸς τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβούσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ διὰ πειθαρχικῶς λόγους καθαιρεθεὶς τῷ 1947 Λουκιανὸς Δεπουήτης ἐξέτισε τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ποινήν καὶ ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν ληφθεῖσαν ἐκθεσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου κ. Σπυριδωνος, ἐπέδειξε βαθεῖαν συντριβὴν καὶ μετάνοιαν, ἀποκατέστησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἱερωσύνην.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἱερόν κλῆρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πλήρωμα ἀγγέλλων ὅτι καὶ ἐφέτος θά ἑορτασθῆ ὑπ' αὐτῶν ἡ Ἐβδομάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐξηγεί ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἑορτασμοῦ εἶνε νὰ δίδεται εἰς πάντας ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνανεώσῃ τὴν πίστιν, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, διότι οὐδεὶς ἐγνωρίσεν αὐτὸν βαθύτερον καὶ καλλίτερον τοῦ Παύλου καὶ οὐδεὶς τὸν ἠγάπησε περισσότερο αὐτοῦ. Ὅσον δὲ περισσότερο καὶ βαθύτερον γνωρίζομεν τὸν Παῦλον, τόσο περισσότερο καὶ καλλίτερον γνωρίζομεν καὶ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν. Καὶ ὅσον περισσότερο μιμούμεθα τὸν Παῦλον, τόσο περισσότερο προσεγγίζομεν τὸν Χριστόν καὶ γινόμεθα ὅπως καὶ ὁ Παῦλος Χριστοκεντρικοί. Ὁ μεγαλύτερος, λοιπόν, διδάσκαλος διὰ τὸ μέγα τοῦτο μάθημα εἶναι ὁ Παῦλος, καὶ τὸ ἄριστον βοήθημα διὰ τὸ μάθημα τοῦτο εἶναι αἱ ἐπιστολαὶ του, ἀποτελοῦσαι τὴν αὐθεντικώτερον ἐρμηνείαν τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων. Τούτου ἕνεκα ἡ Α.Σ. συνιστᾷ ὡς ἄριστον καὶ ἐξαιρετικὸν βοήθημα πρὸς κατανόησιν τῶν Παυλείων ἐπιστολῶν τὴν ἐν τῷ β' τόμῳ τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ κ. Π. Τρεμπέλα ἐρμηνείαν τῶν.

— Καθ' ἃ πρὸ τίνος ἠγγέλθη ἐκ ΚΠόλεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξάρσα τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἔργον τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, ἀπένειμεν εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ «Ἐξάρχου Ὁκεανοῦ, Ἀτλαντικοῦ τε καὶ Εἰρηνικοῦ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

'Ἐπὶ τοῦ βουλγαρικοῦ πραξικοπήματος. Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ὁρθοδ. Βουλ-

γαρικής 'Εκκλησίας Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Κύριλλος ἐν γράμματι αὐτοῦ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. 'Αθηναγόραν, ἀγγέλλων περὶ τὰ τέλη παρ. Μαρτίου ἐκ μέρους τῆς 'Ι. Συνόδου τῆς Βουλγαρικής 'Εκκλησίας τὴν ἀπόφασιν περὶ μελλούσης ἐκλογῆς καὶ τῇ 10ῃ Μαΐου γενησομένης ἐνθρονίσεως Βουλγάρου Πατριάρχου, κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην τελετὴν τῆς 'Αγιωτάτης ἡμῶν 'Εκκλησίας προσκαλοῦμεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀπὸ μέρους τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τὴν Ὑμετέραν πολυπόθητον Παναγιότητα, ἵνα ἡ ἑορτὴ ἡμῶν ἢ πεπληρωμένη διὰ τῆς Ὑμετέρας ἀγάπης καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ 'Αγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ἐλπίζομεν ἀκλονήτως, ὅτι ἡ ταπεινὴ ἡμῶν πρόσκλησις θὰ τύχη εὐμενοῦς παρὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ὡς καὶ τῆς 'Ιερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου διαθέσεως καὶ ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς λαμβάνοντες εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν, ἵνα πᾶσα χαρὰ τῶν ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν γένηται κοινὸν βίωμα δι' ἀπαξάπασαν τὴν 'Αγιωτάτην Οἰκουμενικὴν 'Εκκλησίαν...».

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν τῇ ἀπαντητικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, μνησθεὶς τῆς χαρᾶς, ἣν ἡ Μεγάλῃ 'Εκκλησίᾳ ἐδοκίμασεν ἐπὶ τῇ ἐν ἔτει 1945 ἐπιστροφῇ εἰς αὐτὴν «τῶν ὅπως δῆποτε ἑαυτοὺς ἀπ' αὐτῆς ἀποσχισάντων» καὶ τῇ ἀποκαταστάσει «τῶν κανονικῶν σχέσεων πρὸς τὸν 'Αγιωτάτον Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους αὐτοκεφάλους 'Εκκλησίας...», ἐπήγαγε:

«Διὸ καὶ κατάπληξιν προὔξενε τῇ Μητρὶ 'Αγίᾳ 'Εκκλησίᾳ τὸ τῆς Ὑμετέρας φίλης Σεβασμιότητος γράμμα τοῦτο, καθ' ὅσον οὐκ ἀνεμείνετο, ἵνα ἡ ἕνωσις εἰς 'Εκκλησίαν αὐτοτελὴ καὶ αὐτοκέφαλον ἀνακηρυχθεῖσα Ὁρθόδοξος ἐν Βουλγαρίᾳ 'Εκκλησία, νεωτερισμὸν καὶ αὐθις ἐν τοῖς τῆς 'Εκκλησίας περιβάλλοις εἰσαγοῦσα καὶ τῆς ὕφεστώσης κανονικῆς τε καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως παρεκκλίνουσα, ἐπιχειρήσῃ αὐτοβούλως ἀπονεῖμαι αὐτῇ ἑαυτῇ τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν καὶ τιμὴν, ἐν πλήρει τοῦ τε καθ' ἡμᾶς 'Αγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῶν λοιπῶν 'Αγιωτάτων Πατριαρχικῶν θρόνων καὶ αὐτοκεφάλων 'Εκκλησιῶν ἀγνοία, ἐναντίως δὲ καὶ πρὸς ὅσα κατὰ τὸν διακανονισμόν τῶν κατ' αὐτὴν διὰ τῶν Ἀντιπροσώπων αὐτῆς τῇ εὐλογούσῃ Μητρὶ 'Εκκλησίᾳ ὑπεσχέθη καὶ ἐβεβαιώσατο. Κατὰ τὰ ἔκπαλαι ἐν τῇ ἱερᾷ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καταστάσει κρατοῦντα ἔδει, ἵνα ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ Ὁρθόδοξος 'Εκκλησία μαρτυρήσῃ προηγουμένως τὴν ἑαυτῆς περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν ὀριμότητά τε καὶ ἰκανότητά δι' ἀπαρτηρέπτου τε ἐν τοῖς περὶ αὐτῆς ὀρισθεῖσαι καὶ τῇ καθόλου κανονικῇ τάξει ἐμμοιῆς καὶ προσηλώσεως καὶ δι' ἐμφανίσεως ἅμα ἀξιολόγου ἐν Χριστῷ ἀνθήσεως καὶ σπουδαίας ἐν ὁμαλότητι δράσεως ἐκκλησιαστικῆς καὶ εἴτα μόλις ἐξαιτησῆται δι' ἡμῶν τὴν ὑπὸ τῆς χορείας τῶν Σεβασμιῶν Προκαθημένων τῶν 'Αγιωτάτων Ὁρθοδόξων 'Εκκλησιῶν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν ἀνάδειξιν αὐτῆς.

Ὅθεν οὐκ ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα φίλη Σεβασμιότης καὶ ἡ περὶ αὐτὴν σεβασμία ἱεραρχία μέλλει ἵνα λάβῃ ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψιν τὰς ὡς ἄνω ἐν βαθείᾳ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον ἐν Βουλγαρίᾳ 'Εκκλησίαν ἀγάπῃ καὶ στοργῇ διατυπούμενα, καὶ ἀπόσχῃ πάσης τοιαύτης σκέψεως καὶ ἐνεργείας, μηδὲν ὀδῶν παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς διατάραξιν μὲν τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους ὀρθοδόξων 'Εκκλησιῶν, ἐπαύξει δὲ τῆς ἐκ τε τῶν ἰδιαιτέρων ἐκάστης αὐτῶν συνθηκῶν καὶ ἐκ τῆς καθόλου καταστάσεως πολλῆς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς 'Αγιωτάτῃ Ὁρθοδόξῳ 'Εκκλησίᾳ ἀνωμαλίας...».

—Ὁ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (20 'Ιουνίου) ἐν εἰδικῷ ἀρθριδίῳ σχολιάζων τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Βουλγαρικής 'Εκκλησίας, λέγει, σὺν ἄλλοις, ὅτι διὰ τοῦ ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως «διὰ τὴν ἐκλογὴν

Πατριάρχου δὲν ἐζητεῖτο ἡ εὐλογία τῆς Μητρὸς 'Εκκλησίας, ἀλλ' ἀπλῶς ἡ συμπαραστάσις αὐτῆς, τοῦθ' ὅπερ ἐπανελήφθη πάλιν διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1953 τηλεγραφήματος τοῦ Μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ καταπατήσει μὲν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς μακραίωνος πράξεως τῆς 'Εκκλησίας, περιφρονήσει δὲ καὶ τῆς καθιερωμένης τάξεως ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν. Ἀλλὰ καὶ τὴν μορφήν πραξικοπήματος προσέδωκε τῇ πράξει αὐτῆς ἡ 'Εκκλησία Βουλγαρίας διὰ τῆς τοιαύτης κατεσκευασμένης ἐνεργείας, μὴ ἀφήσασα καιρὸν συνεννοήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων 'Εκκλησιῶν.

»Παρὰ ταῦτα, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, ὡς μήτηρ ἀείπειτο φιλόστοργος καὶ ἀνεξίκακος, διὰ τῆς ἀπαντήσεως αὐτοῦ ἔφερε τὴν Βουλγαρικὴν 'Εκκλησίαν πρὸς συναίσθησιν τῆς εὐθύνης ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας καὶ προέτρεψεν αὐτὴν, ὅπως ἀπόσχῃ πράξεως, ἥτις θὰ ἀπέκοπτεν αὐτὴν καὶ πάλιν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ὁρθοδόξων 'Εκκλησιῶν. Ἄτυχῶς δὲν εἰσηκούσθη καὶ τὸ ρῆγμα συνετελέσθη...».

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παπουτσάκη, Τὰ Μυστήρια τῆς 'Εκκλησίας μας, ἐκδοσις καλαισθητος, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, σχ. 16ον, σελ. 238, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήναι 1953. Μελέτη κατηχητικῆ, πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη, ἐνθα ὁ καὶ ἐξ ἄλλων του ἔργων γνωστός ἀγαθὸς οὗτος λευίτης μετὰ πολλῆς τῆς συνέσεως διεξέρχεται τὰ Μυστήρια τῆς 'Εκκλησίας ἀπὸ ἀπόψεως δογματικῆς καὶ τελετουργικῆς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ἀπολογητικῆς καὶ πολεμικῆς.

Δὲν εἶναι ὀλίγα, ὡς γνωστόν, τὰ εἰς τὴν γλῶσσάν μας συγγράμματα, τὰ διαπραγματευόμενα τὰ μέσα τῆς Χάριτος τῆς 'Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ὀρθοδόξου σκοπιᾶς. Καὶ πάλαι καὶ νῦν πολλοὶ εἶναι οἱ συγγραφεῖς, ποὺ κατέγιναν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τούτων τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τὰ ὅποια ὁ θεὸς τῆς 'Εκκλησίας Ἰδρυτῆς ἀπεταμίωσεν ἐν αὐτῇ. Οἱ πλείστοι ὅμως ἐκ τούτων ἐξετάζουν τὰ Μυστήρια ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πύργου τῆς ἐιδιότητός του. Ἐν τῷ ὀρχιμ. Τιμοθέου Παπουτσάκη εἰς τὸ νέον τοῦτο ἔργον μᾶς δίδει μίαν πλήρη καὶ ζωηράν, ἐκτυπον τρόπον τινὰ καὶ ἀνάγλυφον, εἰκόνα τῶν Μυστηρίων τῆς 'Εκκλησίας μας, ὠλοκληρωμένην εἰς μίαν πραγματείαν σύντομον καὶ περιεκτικὴν, σαφῆ καὶ μεθοδικήν. Ἴδιως ὁ εὐλαβὴς κληρικὸς τονίζει τὴν ἀξίαν τῶν «μυστηρίων» διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ τὴν προκοπὴν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐξαιρεῖ τὴν σωτηριώδη ἐπὶ τοῖς πιστοῦς ἐπίδρασιν αὐτῶν.

Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν κριτὴν νὰ ἐξάρῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ βιβλίου τούτου εἰς περισσότερον, ἢ καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὰς ἐλαχίστας εὐτυχῶς ἐλλείψεις αὐτοῦ. Ἀπαραιτήτως ὅμως πρέπει νὰ λεχθῆ, ὅτι τὰ βιβλίον εἶναι γραμμένον μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ μὲ ὀρθοπέειαν ζηλευτὴν. Τὸ ὕφος τοῦ ἀπλοῦν. Τὸ νοήματά του αὐθόρμητα. Ἡ γλῶσσά του ρέουσα. Τὰ ἐπιχειρήματά του πειστικά. Δεξιότητι εἰς τὸν λόγον καὶ γλαφυρότης εἰς τὴν ἔκφρασιν ἀποτελοῦν τὰ προτερήματα τοῦ βιβλίου. Ὁ συγγραφεὺς του ὄντως μετέρχεται παράλληλα πρὸς τὸν μελιόρυτον ρήτορα, τὸν δεξιὸν χειριστὴν τῆς γραφίδος. Καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ ἐκεῖ, ἡ ἀρμονία καὶ ἡ γλυκύτης τῶν λεγομένων κατακηλεῖ τὴν ἀκοὴν καὶ τέρπει τὴν νόησιν. Τόσον ἀβίαστα, τόσον φυσικὰ καὶ πηγαία εἶναι τὰ διανοήματά του, καθαρὰ καὶ διανγῆ τὰ θησαυρίσματά του.

Εὐτυχῶς ὁ ἀναγνώστης του. Καὶ τὸ ἄλλως ἄχαρι ἔργον τοῦ κριτοῦ, εὐχαρι καὶ τερπνόν. Συγχαίρομεν.

X. M. ΕΝΙΣΤΑΒΙΑΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου Ὀνοματοδοσία, Ἀναβαπτισμός. Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀστήρ». Ἀθήναι 1953 (σελ. 30).

Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἑλλάς καὶ Παῦλος. Ἀνάτυπον

ἐκ τοῦ Πανηγυρικοῦ Τόμου τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 1000ῆς ἐπετείου τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς Ἑλλάδα. Ἀθήναι 1953 (σελ. 18).

Τοῦ αὐτοῦ Monothéisme primordial. Reimprimé de «Théologie». Athènes 1952 (σελ. 13).

Τοῦ αὐτοῦ. Religionsgeschichte als Heilsgeschichte in der Weltgeschichte. Καὶ ἑλληνιστί. Ἀνακοίνωσις εἰς τὸ Θεολογικὸν Συνέδριον τῆς Βόννης (31 'Ιουλίου — 4 Αὐγ. 1952). Athen 1953 (σελ. 10).

Μητροπολίτου Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονυσίου Πεντήκοντα δύο σύντομοι Ὀμιλοὶ εἰς τὰ ἱερά Ἐυαγγέλια, τὰ κατὰ Κυριακὴν ἀναγινοσκόμμενα. Βιβλιοθήκη Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀριθ. 39. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθήναι 1952 (σελ. 222).

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελη, Ἀρχιεραματωῶς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Γάμος καὶ διαζύγιον. Ἐκδ. Β'. Ἀθήναι 1953, Τύποις Ἀποστολικῆς Διακονίας (σελ. 23).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱερὰν Μητρόπολιν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἐλάβομεν τὰ ὑπ' ἀρ. 646]27-6-53 καὶ 647]27-6-53 ἡμέτερα ἔγγραφα καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ἔγγραφαί νεοχειροτονηθέντων ἱερέων ἐγένοντο. Ἱερ. Μητρόπολιν Κασσανδρείας ἐλήφθη τὸ ὑπ' ἀρ. 96]9-6-53 ἡμέτερον ἔγγραφον εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐκ μέρους σας ἀνελλιπῆ ἐνημέρωσίν μας. Αἶδεσ. Μουρατίδην Γ., Βάθην Κιλίκις καὶ Σιδηρόπουλον Π., Ζαχαράτον, Κιλίκις, ἐνεγράφητε ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.—Αἶδεσ. Παπουτσάκην Ν., Ξηρονέριον, Χανίων Παντοκρατορινὸν Σ., Ἰ. Ν. Παναγίας, Θεσ/νίκην Σταυρόπουλον Σ., Χρυσάφην, Σπάρτης Μπάντζον Δ., Πεδινόν, Κιλίκις Τσιαμπόκαλον Ε. Θ., Βούτυρον, Εὐρυτανίας Παπαθανασίου Γ., Κ. Ἀπόστολοι, Κιλίκις ἐνεγράφητε φύλλα ἀπεστάλησαν. Αἶδεσ. Κίτσον Ν., Ρεϊκία, Ἄρτης ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.—Αἶδεσ. Κυπριωτάκην Γ., Ἰ. Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος, ἐνταῦθα Παναγιωτόπουλον Δ., Πανσελήνου 16, ἐνταῦθα Ἀντωνιάδην Κ., Ἀγ. Παρασκευήν, Βασικῶν Θεσ/νίκης Καβαράτζην Δ., Τσαρίτσανην, Ἐλασσώνος ἀλλαγὴ διευθύνσεώς σας ἐγένετο.—Αἶδεσ. Σταΐκον Σ., Κλειδί, Φλωρίνης διεύθυνσίς σας διωρθώθη.—Ἀγγελικὴν Ζουμπουλάνην, Θεσ/νικὴν ἐντυπώσεις δὲν δημοσιεύομεν, τὰ δὲ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τακτικοῦ Διακόνου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱ. Ναοῦ τοῦ Προφήτου Ἠλίου (Παγκρατίου), καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Ἰουνίου 1953

† Ὁ Ἀθηνῶν Συρὶδων

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Καλυβίοις ἱεροῦ ἑνοριακοῦ Ναοῦ «Ἅγιος Νικόλαος», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 586/1941 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 2200/1940», ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσι-

εύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 15 Ἰουνίου 1953.

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος

Ἱερά Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 καὶ 540]1945 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κάτωθι κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἁγίου Γεωργίου Καμενίτης, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Χράνων καὶ 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σκορτσινού καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 1 Ἰουλίου 1953

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Γερμανὸς

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Μὴ προσελθόντος οὐδενὸς ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα Α' κατηγορίας πρὸς κατάληψιν τῶν 2 θέσεων τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου, συμφώνως τῷ Νόμῳ 2200]40 ἄρθρον 46 παρ. 3, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ προσόντα Β' κατηγορίας ἵνα ὑποβάλωσιν τὰ δικαιολογητικά αὐτῶν ἔγγραφα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ἐν Βόλῳ τῇ 27 Ἰουνίου 1953

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/40 ἄρθρον 46 § 2-3 καὶ Α. Ν. 807/45 ἄρθρον 2 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Δεξιᾶς καὶ Ἁγίου Ὑπατίου, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἵτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευούσης ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 26ῃ Ἰουνίου 1953

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἱερά Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Ἀναγκ. Νόμου καὶ τὰς μεταγενεστέρως τροποποιήσεις αὐτοῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσιν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἑνορίας Ἁγίου Γεωργίου Χαλίων-Θηβῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά προσόντων.

Ἐν Λεβαδίᾳ τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1953

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Πολύκαρπος

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἑνορίας Παρασκευῆς καὶ Πριολίθου τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «Περὶ Ἱερ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν υποψηφίων.

Ἄγιον τῇ 15 Ἰουνίου 1953.

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθόνικος

Ἱερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2208]40 Α. Ν. «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, τοῦ ἐν Μαρμαρίῳ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐνοριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κύμῃ τῆ 3ῃ Ἰουλίου 1953.

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Ἀναγνώστης

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200]40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἁγ. Γεωργίου Νεροτύλου 2) Ἁγ. Γεωργίου Πηδάσου καὶ 3) Ἁγ. Δημητρίου Γκρούστεσι, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικά δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Καλάμει τῆ 23ῃ Ἰουνίου 1953

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 523]1-7-53 προκηρύξεως αὐτῆς, συνδῶν τῷ ἀρθρ. 26 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200]1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου ἔ. ἔ. ὑποβάλλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ἀρχοντικοῦ-Μελιτίνης.

Ἐν Σπάρτῃ τῆ 1 Ἰουλίου 1953.

† Ὁ Μονεμβ. καὶ Σπάρτης Διονύσιος

Ἱερά Μητρόπολις Παραμυθίας—Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρὸν 46 τοῦ Α. Νόμου 2200 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν 1) Εὐ. Θεοτόκου Σαμωνίβας, 2) Ἁγίου Γεωργίου Σκανδάλου καὶ 3) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ἀγορᾶς καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνω θέσεων ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῆ 7 Ἰουλίου 1953

† Ὁ Παραμυθίας—Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου
Θωρόθεος

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Καλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν νόμων τῆς Πολιτείας ὀριζόμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς χηρευούσας ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν κάτωθι ἐνοριῶν:

1) Ἱ. Ν. Ἁγίου Ἀντωνίου Ἀπροβάτου Ἄνδρου, 2) Ἱ. Ν. Ἁγίου Ἀντωνίου Μακροταντάλου Ἄνδρου, 3) Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Μπαλαίων Ἄνδρου, 4) Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Ἀμμολόχου Ἄνδρου, 5) Ἱ. Ν. Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Παλαιουπόλεως Ἄνδρου, 6) Ἱ. Ν. Ἁγίων Πάντων Ἀηδονίων Ἄνδρου, 7) Ἱ. Ν. Ἁγίας

Τριάδος Σκλαβοχωρίου Τήνου, 8) Ἱ. Ν. Ἁγίου Ἀντωνίου Στενῆς Τήνου, 9) Ἱ. Ν. Ἁγίου Σπυρίδωνος Ἀπολλωνίας Σίφνου, 10) Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Τριῶν Χωρίων Σερύφου, 11) Ἱ. Ν. Εἰσοδίων Θεοτόκου Κιμῶλου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ἀποδεικτικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν.

Ἐρμούπολις Σύρου τῆ 2α Ἰουλίου 1953

† Ὁ Σύρου Φιλάρετος

Ἱερά Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρὸν 46 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200]1940 Α. Ν. «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 540]1945, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν 1) Ἁγίου Νικολάου Γαλαξειδίου, 2) Ἁγίου Νικολάου Ἀντικίρρας 3) Ἁγίου Νικολάου Μαυρολιθαρίου, 4) Ἁγ. Χαράλαμπος Μηλέας, 5) Ἁγ. Γεωργίου Ψηλοῦ Χωριοῦ καὶ 6) Ἁγ. Νικολάου Βουνιχώρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά των τε τυπικῶν καὶ κανονικῶν αὐτῶν προσόντων.

Ἐν Ἀμφίση τῆ 30 Μαρτίου 1953

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρὸν 46 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200]1940 Α. Ν. «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 540]1945, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν 1) Ἁγίας Παρασκευῆς Προσηλίου, 2) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χριστοῦ, 3) Ἁγίου Νικολάου Δελφῶν, 4) Ἁγίου Ἀθανασίου Νευτοριῶν, 5) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πανουργιάς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά των τε τυπικῶν καὶ κανονικῶν αὐτῶν προσόντων.

Ἐν Ἀμφίση τῆ 30 Μαρτίου 1953

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τῆς ἐνορίας Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Ἀναργύρων Λουτρῶν Αἰδηψοῦ, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ δελτίον τῆς «Ἐκκλησίας», ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 8 Ἰουλίου 1953.

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΕΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητῆς

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαίου 1.